

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROCK SAVAŞLARI 2

HAZIRLIK KAMPİ

ROBERT MUCHAMORE

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Yepyeni hayatlarının eşiğinde olan Jay, Dylan ve Summer bugüne kadar bildikleri dünyanın sınırındaydılar. Bir sonraki adım heyecan verici, korkutucu, göz kamaştırıcı ve büyük olacaktı. Daha Hazırlık Kampı'na varmadan etraflarını saran kameralar, insan güruhu, uzatılan mikrofonlar ve kapılarına yanaşan limuzinler onları neyin beklediği konusunda birkaç ipucu veriyor gibiydi!

Eline, üzerlerinde gruplarının logosu olan lacivert bir tişört verildiğinde, Jay etkilendi.

Rock Savaşları sitesine Jet'in profilini yüklerken, ilkel hâlini kendisi tasarlamıştı ama programın tasarım ekibi, logoyu profesyonelce baştan yaratmıştı ve bunu bir tişörtün üzerinde görmek, gruplarını çok daha gerçek kılıyordu.

On iki grubun müziklerini konuşturdukları, mücadele dolu bu olağanüstü dünyada gökkuşağına ulaşacaklardı belki de ama şov dünyasında siyah da bir renkti.

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.

*Parlak ekranın
ötesindeki her şey,
acaba gerçekten
sizin
gördüğünüz gibi mi?*

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Robert Muchamore 1972'de Londra'da doğdu. Özel dedektif olarak çalışan yazar, *CHERUB* serisini yazarken, okuyacak bir şeyleri olmadığından şikâyet eden yeğenlerinden ilham almış. *CHERUB: Çaylak*, Robert Muchamore'un ilk romanıdır ve 2005'te Red House Çocuk Kitabı Ödülü'nü almıştır.

ROCK SAVAŞLARI 2

HAZIRLIK KAMPİ

Rock Savaşları 2: Hazırlık Kampı
Orijinal Adı: *Rock War 2: Boot Camp*
Robert Muchamore
Çeviri: Nazende Didem Ünalçın

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Tuna Sena Kara
Kapak Tasarım: Çağla Yön
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Kasım 2020
ISBN: 978-605-173-821-5

© Robert Muchamore, 2015
İlk baskı Hodder Children's Books tarafından İngiltere'de 2015 yılında yapılmıştır.
1988 İngiltere Telif Hakları Yasası'na uygun olarak Robert Muchamore kitabın yazarı olarak tanımlanmıştır.
Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z
Beylikdüzü/İstanbul
Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

ROCK SAVAŞLARI 2

HAZIRLIK KAMPİ

ROBERT MUCHAMORE

 epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. YASAKLI YAĞ

Temmuz 2014

Camden, Kuzey Londra

Balıkçı dükkânı cuma sabahları bir buçukta kapanıyordu. Şafak sökerken fritözlerdeki yağın üzerinde beyaz, katı bir katman oluşmuş olurdu fakat sıcaklığını, Jay Thomas'ın ona doğru uzattığı avucunu hafifçe ısıtacak kadar korurdu.

Daha küçük olduğu zamanlarda Jay, baloncuklar çıkaran yağın soğuduktan sonra beyazlaşıp katılaşmasından çok etkilenirdi. Parmağını sıcak kabuğa batırır, sonra delilleri saklamak üzere üstünkörü bir denemede bulunurdu. Beyaz kabuğun altındaki yağ, sıcaklığını korurdu ve ona yaklaştığı için azar işittiği de olmuştu.

Jay, üst kattan gelen gürültüyle anılardan sıyrıldı. Balıkçı dükkânının üst katındaki daireyi annesi, üvey babası ve altı kardeşiyle paylaşıyordu. Ev nadiren sessiz olurdu ama küçük kardeşlerinin birbirlerini kovalaması ya da Kai'nin FIFA 14'e savurduğu küfürler gibi sesleri duymazdan gelmeyi öğrenmişti.

Öte yandan, stüdyo ışıklarıyla dolu bir valizin yeri sarsan düşüşüne de, onu izleyen bağırışmalara da aşına değildi.

“Önce kabloları getir, Damien!” diye bağırды kameraman. “Böylece sen ekipmanı taşıırken ben de kabloları döşemeye başlayabilirim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jay, Damien'in homurdandığını duydu. Sonra yirmili yaşlarındaki görevli, merdivenlerden hızla inip arka kapıdan çıkarak televizyon ekibinin arka avluya park ettiği üç kamyonetten birinin yanına gitti. Jay, Damien'in Lorrie adlı güzel bir görevliyle konuştuğunu gördü.

Sana bu kamyonette kablo olmadığını söyledim...

Burada değilse, ekipmanı ProMedia'dan alırken onları geride bırakmış olmalıyız...

John'un tepesi atacak...

Damien patronuna kötü haberi vermek üzere yukarı çıkarken, Jay midesinin gerginlikten sızladığını hissetti. Kalbi çılgınca atıyordu, neredeyse hiç uyumamıştı ve annesi, asi midesini sakinleştirmek için ona birkaç lopermid tableti vermişti.

Rock Savaşları'na seçilmek, Jay'in hayatta başına gelen en heyecan verici şeydi ama o sırada çocuğun bir yanı, legodan kamyonlarını balıkçı dükkânının masaları arasında sürdüğü ve dizlerine yapışan tuzla ayağa kalktığı, daha basit günleri özlüyordu.

Kadının biri "Jay sen misin?" diye bağırdı.

Jay onun, balıkçı dükkânının metal kepenklerinin ortasındaki posta açıklığından gözlerini kısarak baktığını gördü.

Bir başkası, en üst katın penceresinden "Sette sessiz olabilir miyiz lütfeeeeen? Bir röportaj çekmeye çalışıyoruz," diye bağırdı.

Jay kadına bağırırsa, eliyle "arka tarafa gel" işareti yaptı ve arka kapıdan sökmekte olan şafağa, sıcak havaya çıktı. Ön taraftaki ana caddede trafik vaktiydi. Moloz dolu bir kamyon homurdanarak yanlarından geçtiği sırada, kadın ince elini uzattı. Bileği fosforlu bilekliklerle doluydu.

"Ben Angie, B kamera biriminin yönetmeniyim. Röportaj için on dakikanı ayırabilir misin?"

Jay, elini dağınık saçlarından geçirip omuz silkti. "Berbat görüyorum ve üzerimde hala pijamalarım var."

Angie "Sorun yok," dediğinde, Jay'in kulağına Avustralya aksanı çalındı. "Yataktan yeni çıkmış havası, tam olarak bu klip-te olmasını istediğimiz şey. Yaz tatilinin ilk günü. Rock Savaşları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

hazırlık kampına gidiyorsun. Heyecanlı ve biraz da gözü korkmuş haldesin. Tam da objektife yansımısını istediğimiz şey.”

Heyecanlı ve gözü korkmuş olması gerektiğini duymak, Jay’in hoşuna gitmişti. Röportaj vermeyi kabul etmiş sayılmazdı ama Angie’nin kolu onu yine de yan taraftaki bara yönlendirdi.

White Horse barı ve yanındaki balıkçı dükkânı, elli yıldan uzun süredir Jay’in ailesine aitti. Barı, Jay’in teyzesi Rachel işletiyordu. Üst katında dört kızı, bir torunu ve birkaç bedavacıyla beraber yaşıyordu. Jay, Angie’nin peşinden barın yaylı kapısından girdiğinde, bütün camların siyah kumaşla kapatıldığını görerek şaşırdı. Işıklar ve kameralar, barın dart tahtasının önüne kurulmuştu ve yapılacak röportajlar için hazırды.

Angie, Jay’i içeri getirirken muzaffer bir gülümsemeyle “Yan taraftan bir tane yakaladım,” dedi ekibine.

Birim, yönetmen Angie dışında; bir kadın kameraman, bir sesçi ve bir görevliden oluşuyordu. Jay’in kuzeni Erin, barın arkasındaydı. Üzerindeki dar, kot şort ve limonküfü rengindeki atletle formda görünüyordu. Bronzdu ve bir sporcunun fizikine sahipti. Jay kendini çok tuhaf hissetti. Kendisi genelde, yalnızca uyurken şort giyerdi ve sıksalığından ötürü epey sıkıştı. Çıplak bacaklarının televizyonda görünmesi fikrinden nefret ediyordu.

Görevli, makyaj setiyle gelip alnına fondöten sürmeye başlarken ona “Gidip bir kot giyebilir miyim sizce?” diye sordu.

Adam “Işıkların altında yüzün parlamasın diye sadece,” diye açıkladı.

Kimse, Jay’in kot pantolonla ilgili sorusunu yanıtlamadı. Bu kadar üzerine düşülmesi karşısında, soruyu tekrar soramayacak kadar gözü korkmuştu.

İki dakika sonra dart tahtasının önünde, bir bar taburesinde oturuyordu. Tişörtünün altına kablosuz bir mikrofon yapıştırılmıştı, kuzeni Erin yanında, bir başka taburede oturuyordu ve iki kamera onlara dönüktü.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Angie, kameraman çekim açısına göz atmasına izin verirken. Sonra iki gence döndü, sesinin yatıştırıcı çıkmasına uğraşıyordu. “Sakinleşmeye çalışın,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gruplarınızla ilgili birkaç soru soracağım. Yanıtınızı berbat ederseniz ya da hoşunuza gitmeyen bir şey söylerseniz, yalnızca cevabınızı baştan alın. Biz her şeyi montajda birleştireceğiz... Kamera? Ses? Tamam mı, Bob...? Kayıt!"

Angie boynundan sarkan gözlüğü taktı, masadan soruların yazılı olduğu kâğıdı aldı ve Jay'le Erin'e yaklaştı.

"Yavaşça başlayacağım," dedi. "İkinizin de isminizi, yaşınızı, grubunuzun ismini ve gruptaki görevinizi söylemenizi istiyorum. Tamam mı?"

İki genç başlarını salladı. Angie, parmağıyla Jay'i işaret etti.

Jay donakaldı. Aynı anda yüzlerce şey görür gibiydi: ışıklardan yayılan ısı, ekipmanın tabanlıklarını sabitleyen kum çuval-ları, sigara delikli halıya yayılmış iki düzine kablo... Milyonlar-ca insan, onu ilk kez böyle görecekti- çırpı gibi beyaz bacaklar ve eskiden ağabeyinin olan *Superdry* şort.

"Omuzlarını gevşet," dedi Angie yatıştırıcı bir havayla. "Yalnızca sen ve ben varmışız gibi düşün, güzel bir fincan kah-ve eşliğinde konuşuyoruz."

"Eee... " diye başladı Jay. Ağzındaki bütün nem çekilip alın-mış gibi hissediyordu. "Adım Jay Thomas. On üç yaşındayım ve Jet'in baş gitaristiyim... İyi miydi?"

Angie, her iki elinin de başparmağını kaldırdı. "Doğuş-tan yeteneklisin," diye yalan söyledi. Sonra parmağını Erin'e doğrulttu.

"Ben Erin," dedi kız. Saçlarını yüzünden çekerken, mahcup görünüyordu. "On üç yaşındayım ve Brontobay'ta vokalist ve gitaristim."

"İkiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Erin "Kuzeniz," dedi tekrar gülümseyerek. "Aramızda yalnızca iki ay var ve yan yana evlerde yaşıyoruz. Yani küçükken böyleydik."

Erin ellerini havaya kaldırdı ve birbirinin üzerine koydu, sonra devam etti. "En eski anılarımın hepsinde, yanımda Jay var. Yerde yuvarlanmak, ebelemece oynamak. Güreşmek falan."

"Tatlıymış," dedi Angie. "Ama o kadar yakınsanız, nasıl oldu da başka gruplarda çalmaya başladınız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Erin omuz silkip gülümsedi. “Hala arkadaşız ama şeyden beri... *Aşırı* yakın olduğumuzu düşünmüyorum.”

Jay, “Herhalde ilkokul dört ya da beş,” dedi. “Kendi dostlarımızla daha çok ilgilenir olduk. Hem, oğlanlarla kızlar başka şeyleri sever.”

“Kulağa doğru geliyor,” diye katıldı Erin.

Jay kuzeninin sesinin de, kendisinin hissettiği kadar gergin çıkmasıyla biraz rahatladı.

“Anladığım kadarıyla Jay, eskiden Brontobayt’ın üyesiymişsin,” dedi Angie. “Biraz bundan bahsedebilir misin?”

“Sanırım,” dedi Jay gönülsüzce. Bar taburesinde hafifçe döndü. Kameraman sessizce, tekrar lense dönmesini işaret etti. “Brontobayt’ı iki arkadaşım, yani Tristan’la Salman ve Tristan’ın küçük kardeşi Alfie’yle birlikte kurduk. Birkaç yıl beraber çaldık ama müzik açısından çok farklıydık. Sonunda ben ayrıldım.”

Erin dudak büktü. “Benim duyduğum *tam* böyle değildi.”

Jay, suçlayan bir edayla ona doğru döndü. “Eh, ayrıldım ama değil mi?”

Erin fırsattan istifade, “Jay grup arkadaşlarına bir ültimatoma verdi,” diye açıkladı. “Ya Tristan yerine başka bir baterist bulacaklardı ya da o ayrılacaktı. Jay oylamada kaybetti.”

Jay, Erin’e yüzünü buruşturarak baktı. Aşağılanmasını gün yüzüne çıkarmayı seçtiği için, ona sinirlenmişti. Öte yandan Angie memnun görünüyordu. En başından beri bunun peşinde olduğu açıktı.

“Adil bir oylama denemezdi,” diye açıkladı Jay. “Tristan kendine oy verdi, Alfie de ağabeyinin aleyhinde oy kullanırsa, dayak yiyeceğini biliyordu.”

Erin sırıttı. “Öyle diyorsan, kuzen!”

“Orada değildin,” dedi Jay sertçe. “Şimdiyse Tristan’ın tarafını tutuyorsun çünkü o salak senin erkek arkadaşın.”

Bir sessizlik oldu. Jay *kızgındı* ama Erin’le bozuşmak ya da kameralar önünde dar kafalı görünmek istemiyordu. Omuz silkti ve bunu çok ciddiye almadığını belli etmek için Erin’e gülümsedi.

Jay'in verdiği işareti anlayan Erin, ellerini kaldırıp sahte bir kahkaha attı. "Tristan'a salak diyorsun ama yedi yıl falan kadar en yakın arkadaşın değil miydi o?"

Erin'in sorusu, Jay'e karşı bir meydan okumaydı, o yüzden oğlan lafını değiştirdi. "Ben yaptığım müziği ciddiye alıyorum. Kişisel olarak Tristan'a dair ne düşünürsen düşün, canını kurtarmak için olacak olsa bile, düzgün baterye çalamaz."

Jay yaptığım müziği ciddiye alıyorum lafının, kulağa vakarlı geldiğini fark edip irkildi.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, Jayden, sizin solistiniz de Sidney Opera Binası'nda kapalı gişe sahne alacak türden değil. Tristan'ın baterye çalışı da, jürinin bizi Rock Savaşları'na seçmesine mani olacak kadar kötü değildi."

"Harika bir şarkıcıyı kim ne yapsın?" dedi Jay. Rahatsız olmuştu ama kameralar karşısında gülümsemesini koruyordu. "Kurt Cobain ya da Elvis harika birer şarkıcı mıydı? Bob Dylan harika bir şarkıcı mı? Önemli olan sahnedeki duruş. Brontobayt'ın Rock Savaşları'na seçilmesinin gerçek sebebine gelince..."

Artık Erin'in yüzünde, gerçek öfke vardı. "Ne?"

Jay omuz silkti ve bunu kayıtta söylemek istemezmiş gibi, elini yüzüne koydu.

Erin öne doğru eğilip bir elini beline koyarak "Hayır," dedi. "Brontobayt, Rock Savaşları'na neden girmiş?"

"İyi, hadi bütün kirli çamaşırlarımızı ortaya dökelim," dedi Jay tükürür gibi. "Jet, Rock Savaşları'na girdi çünkü *Rock the Lock*'u kazandık ve internette harika bir üç parçalık demo paylaştık. Brontobayt, yalnızca bizimle olan rekabetinden dolayı kabul edildi. Birbirinden nefret eden iki grup, televizyonun işine gelir."

"Lafa bak," dedi Erin alayla. "Grup seni attığı ve Trissie ile çıkmaya başladığımız için kıskanıyorsun sadece."

Jay, kuzenini duymazdan gelerek devam etti. "Siz ilginçsiniz. Brontobayt, bir büyükanne yarışmacı gibi, hani salon dansları programında sürekli poposunun üzerine düşüp duranlardan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ya da Bir Yıldız Doğuyor'da hokkabazlık yapmayı beceremeyen dört göz çocuk gibi.”

Erin hemen yanıt vermedi ve Jay, kızın gözleri onu delip geçerken kaygılandı.

“Saçmalıyorsun!” diye tersledi Erin, yanağını hedefleyerek elini kaldırırken.

Jay eğilip tokattan kaçtı ama kuzeni, onu iki eliyle kuvvetle itip tabureden düşürdüğünde yere serilmekten kaçamadı.

“Tavuk boyunlu salak!” diye bağırdı Erin. Kareden hızla çıkarken, stüdyo ışıklarından birini savurup düşürdü.

Jay birkaç saniye boyunca pejmürde bar halısında yuvarlandı, sonra tabureden destek alıp kalktı. Doğrulup tişörtünü düzelttiğinde, kameranın hala kayıta olduğunu fark etti.

Angie doğaçlama bir soruyla lafına başladı.

“Jay, Brontobayt ve Jet, gelecek altı haftayı Rock Savaşları hazırlık kampında, birbirine yakın geçirecek. İki grup arasındaki gerginlikle, sence bu nasıl olacak?”

Jay, Angie'nin sorularla onu manipüle ettiğini fark etti ve kadına ateşi harlayacak başka malzeme vermemeye karar verdi.

“Harika olacak,” diye homurdandı. “Çok aşırı süper!”

2. GELMİŞ GEÇMİŞ EN GÜZEL YAZ

Dudley, Orta İngiltere'nin batısı

“Selam! Adım Summer Smith. On dört yaşımdayım ve Endüstriyel Ölçekte Katliam'm solistiyim... Pardon, baştan alabilir miyim?”

Yönetmen Joseph “Neden ki?” diye sordu. Ufak tefek adam, puantiyeli bir papyon takıyordu. Gri bir Noel Baba sakalı vardı. Dudley'de, sosyal konutta bir televizyon programının yarışmacısını çekiyor gibi değil, gelecek yılın en iyi film ödülünün sahibi olacak filmi yönetiyormuş gibi bir havası vardı.

“Bilmem. Sesim komik çıkmadı mı?”

Joseph “Sesin muhteşemdi,” dedi. Sonra kameramana döndü. “Bitirdik.”

“Şimdi valizimi toplamayı bitirebilir miyim?” diye sordu Summer.

Joseph onu duymazdan gelerek, kameramanla konuşmaya devam etti. Üst sınıfa has aksam, buralarda pek duyulmazdı. “Bu odadan biraz genel plan almam lazım,” dedi. “Yere birkaç kitap ve kıyafet koyun. Yüzme madalyaları olmazsa olmaz, bir de kaloriferin üzerindeki annenin resmi.”

Summer'ın odası, tek kişilik yatağından sadece bir metre daha genişti. Çok fazla kıyafeti olmamasına rağmen, odası asla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

toplu görünmezdi çünkü pembe kapaklı dolabının alabileceğinden daha fazla eşyası vardı.

“Çekimi dışarıda, balkonda yapmayı tercih ederim,” dedi Summer. “Bu ışıkların altında terliyorum.”

Joseph elini Summer’ın omzuna koydu ve yaklaştı. Belki de ufacık odasına kurulan kamera ve ışıklar pek alan bırakmadığı içindi ama iki yabancı adamın, en mahrem alanını işgal etmesi onu ürpertiyordu.

“Senin portreni çiziyorum hayatım,” diye açıkladı Joseph. “Bu oda. Kıyafetlerin, müzik, posterler. Becerikli bir editörün ellerinde birkaç kısa kare, beş dakikalık bir konuşmadan daha iyi bir izlenim yaratır.”

Summer, kasvetli odasının içindekilerin oluşturduğu bir portre fikrinden hoşlanmamıştı ama çekimin ilk sabahında yönetmenle tartışacak cesareti yoktu. Hem hakkında endişeleneceği daha mühim şeyler vardı.

Yönetmen sıradaki çekime hazırlanmak için salona yönelirken, Summer kameramanla tuhaf bir dansa girişti. Adam kamerayı üçayaktan ayırıp birkaç alan çekimi ve yakın çekim yaparken, kız da kıyafetlerini kapıp aldı.

Düzgün bir valizi olmadığından Summer, eşyalarını toplayıp bir çift Lidl bez çantasına tıktı.

“Kirli sutyenlerimi çekmiyorsun, değil mi?”

Genç kameraman bir an için kızardı ve Summer, adamın rahatsızlığından istifade annesinin çerçevesi fotoğrafını kaloriferin üzerinden alıp yatağıyla duvar arasındaki boşluğa bıraktı. Birilerine annesiyle ilgili sorular sormaya başlama bahanesi vermek, yapmak istediği son şeydi.

“Summer, tatlım,” diye seslendi Joseph uçarı bir havayla. “Tatlı bir kız olup kabul salonuna gelebilir misin?”

Summer, kabul salonunun tam olarak ne olduğundan pek emin değildi ama Joe’yu salonda buldu. Büyükannesi Eileen, her zamanki koltuğunda, göğsünden sarkan oksijen maskesiyle oturuyordu. İki eski moda, sert köşeli valiz kanepede hazır duruyordu.

“Büyükanne bana, ona ne emeklerle baktığını anlatıyordu,” dedi Joseph. Sesi gerçekten etkilenmiş gibiydi.

“Çamaşır bulaşık yıkar, yemek yapar, alışverişe çıkar,” dedi Eileen. “Summer’ın yardımı olmasa, kesin tahtalıköyü boylamış olurum.”

“Saçmalama büyükanne,” dedi Summer.

Eileen parmağını salladı. “Ciğerlerim kötüleştiği için kaç kez ambulans çağırmak zorunda kaldın? 112’yi ilk aradığında, altı yaşında bile yoktu.”

“Çok etkileyici,” dedi Joseph. Summer’a geniş bir gülümsemeyle baktı. “Kahramansın sen. Ee, Eileen, Summer hazırlık kampındayken akrabalarla mı kalacaksın?”

Eileen başını salladı. “Geniş bir ailemiz yok. Ama- Tanrı’ya şükür- Bay Wei nezaket gösterip altı hafta bakım evinde kalmamın giderlerini karşılamayı kabul etti.”

Joseph sakalını kaşıdı. “Bay Wei de..?”

“Gruptan iki arkadaşımın babası,” diye açıkladı Summer. “Michelle ve Lucy Wei’nin. Parasını kabul ettiğim ve ben eğlenirken büyükanne bakım evine yolladığım için çok suçlu hissediyorum. Ona söyledim, eğer orayı sevmese, hazırlık kampından ayrılıp ona bakmak için buraya geleceğim.”

Eileen’in sesi kararlıydı. “Sana benim için endişelenmemeni söyledim, Summer. Üzerine düşenden fazlasını yaptın ve birkaç haftalığına idare edemeyeceğim hiçbir şey olmayacağından eminim. Şimdi gel de büyükanne bir yanak ver.”

“Daima senin için endişeleneceğim,” dedi Summer eğilip onun yanağını öperek. “Sakın beni durdurmaya kalkma.”

Öpücük, Joseph’i duygulandırmıştı. Kameranın kayıta olmuş olmasını diledi.

Summer çekilirken, kameraman odaya girdi ve sis düdüğü gibi bir sesle “Burada her şey tamam, patron,” dedi.

“Harika!” dedi Joseph. “Yani Summer’ın odasına dair küçük klibimiz hazır. Şimdi Eileen’in bize, torunuyla ilgili her şeyi anlatmasını çekmek istiyorum. Sonra kapının eşliğinde Summer’ı görüntüleyip gözyaşlarıyla süslü bir vedayla çekimi bitireceğiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aslında, büyükannem bizimle Wei'lere geliyor. Daha sonra babaları onu bakım evine götürecektir.”

“Tabii, tabii,” dedi Joseph. “Ama burada zorlu geçmişin ve büyükannenle ilgilenme şeklinle ilgili harika bir hikâye var. Benim istediğim gibi yaparsak seninle ilgili bu kısım, programın başlangıcı olacak.”

“Şarkı söylediğin videoyu izledim,” dedi kameraman. “Güzelisin. Harika bir sesin ve yürek burkan bir hayat hikayen var. Rock Savaşları'nda epey ilerleyeceksin.”

Eileen'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Duydun mu canım? Açık ara favorisin.”

Summer güldü. “Öyle *demedi*.”

“Dikkatli olmak zorundasın,” diye şaka yaptı Eileen. “Bütün oğlanlar seni yatağa atmaya çalışacak.”

“Büyükanne!” dedi Summer hayretle.

Joseph ve kameraman, Summer'ın kızaran yanaklarına güldüler. Joseph, Eileen'in röportajı için ışıkların nasıl kurulmasını istediğine dair talimatlar vermeye başladı.

Tıknefes olmuş bir görevli, apartmana daldığında neşeli hava kayboldu. İş deneyimi kazanan bir üniversite öğrencisiydi. Gaga gibi bir burnu vardı ama gerçekten nazik biri gibi duruyordu.

“Üç tane...” dedi nefes nefese, sonra duraksayıp odadaki bütün havayı içine çekti. “Aşağıda üç tane adam var. Söylediğiniz gibi, kamyonetten yeni bir kamera bataryası almaya çalıştım. Ama neden onların *bölgesinde* çekim yaptığımızı bilmek istediler. Sonra içlerinden biri, bir 50'lik istediğini söyledi. Arka kapıyı açmaya kalktığımda, kapının aynasını kırdı.”

“Küçük serseriler,” dedi Joseph, kararlı bir şekilde doğrulurken.

“Birkaç yıl önce, bir uydu kanalı bu bölgeyle ilgili bir belgesel çekti,” dedi Summer. “Bir sürü insan çok kızdı. Hepimizi bedavacı ve it kopuk gibi gösterdiğini söylediler.”

“Eh, bakalım anlayabilecek miyiz, ha?” dedi Joseph.

Kameraman, Joseph'ten kırk santim daha uzundu ve adamın yolunu kesti. “Ya iş şarpa sararsa? Neden polis çağırıyoruz?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Joseph gözlerini kıstı. “Kırk yıldır bu işi yapıyorum ve olduğum yerdeyim çünkü Joseph Tucker daima programa uyar. Polis çağırırsak, gelmeleri yarım saat sürecek, o zamana kadar kötü adamlar kaçmış olur. Sonra sabahın geri kalanını amaçsız ifadeler vererek harcarız.”

Joseph, kameramanı itip geçti. Dışarı çıkarken, askılıktan beyaz saplı bastonunu aldı. Summer, kameraman ve görevlinin peşinden gitti. Eileen “Dikkatli olun,” diye bağırdı arkalarından.

Summer, kamyonetin yanındakileri tanıyacağını ummuştu ama sekiz kat merdiven indikten sonra, temkinli bir şekilde dışarı çıktı ve spor ayakkabılarla eşofmanlar giyen yabancı genç erkekler gördü.

“Nedir bu, haraç mı kesiyorsunuz?” dedi Joseph, üç adama yaklaşıırken. Bastonunu gösterişli bir havayla çeviriyordu.

“Dışarıdan gelen insanların burada çekim yapmasını sevmeyiz,” dedi üç adamdan en ufak tefek olanı. Doğu Avrupa’nın bir yerine özgü bir aksam vardı.

Joseph onu duymazdan gelerek, doğruca en iri adamın yanına gitti. Adamın kalın bir boynu ve dazlak bir kafası vardı. Liderleri olduğu besbelliydi. Kiralık kamyonetin arka kapılarının hemen önünde duruyordu.

“Vakit nakittir,” dedi Joseph, korkusuzca devasa adamlarla yüzleşerek. “Şimdi, kendini rezil etmeden önce çekil git, çocuk.”

Summer gözlerine inanamıyordu. Joseph en azından altmış yaşındaydı ve pek yapılı sayılmazdı. Neredeyse koltuk altlarına varan yaşlı adam pantolonu ve pantuf olmalarına çeyrek kalmış süet mokesenler giyiyordu.

“Elli kağıt, Noel Baba,” dedi iri adam, Joseph bir metreden daha yakınına gelirken.

“Çok komik,” dedi Joseph. Ceplerini yokladığında bozukluklar şıngırdadı. “Elli peni bile almayacaksın. Şimdi bırak da kamyonetime gireyim.”

Joseph, beyaz kapılara doğru yarım bir adım atmıştı ki serisi onu itmek için atıldı. İri adamın dengesi bozulduğu anda, Joseph çömeldi, bastonunu rakibinin bileğine taktı ve onu yere serdi. Summer şoke olmuştu. Yalnızca Joseph kendinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çok daha iri bir rakibi devirdiği için değil, aynı zamanda bunu çok basit gösterdiği için. Şiddet dolu bir hareketten ziyade, bir dans adımı gibi.

Serseri dönüp poposunun üzerine oturarak “Yaşlı pislik,” diye kükredi. Sonra ayağa fırlayıp tekrar saldırdı.

Joseph bir matadora dönüşerek yana bir adım atıp ona yönelen boğanın önünden çekildi, sonra ensesine güzel bir karate darbesi indirdi. Darbenin acısıyla serseri, sertçe dizlerinin üzerine düştü. Joseph bir adım geriledi ve bastonunu kaldırdı.

Serseri tükürükler saçarken, Joseph özgüvenle “Hala devam etmek istiyor musun, çocuk?” diye sordu. İki dostu da şanslarını denemek istemediler ve gergin bir andan sonra üçlü, elleri eşofman üstlerinin içinde, yüzlerinde babalarından azar işitmiş, ufak oğlanları andıran ifadelerle çekip gitti.

“SD kartları yedeklemeyi unutursam, Tanrı yardımcım olsun,” diye ona takıldı kameraman. “Joseph, bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Kraliyet askeri inzibatı,” diye açıkladı Joseph, göğsünü şişirip bastonunu kolunun altına sıkıştırarak. “Tüy sıklet olabilirim ama zamanında onun gibilerin icabına bakmışlığım var.”

Joseph dramatik bir edayla kamyonetin arka kapılarını açarken, Summer’a çok daha heybetli göründü.

“*Voilà*,” dedi. “Şimdi, yedek bataryalarını al, salonda kurulumu yapın. Büyükkannenin röportajını yapıp başkaları bir şeye kalkışmadan bu yorucu yerden gidelim.”

3. TANTANA

Limuzin, Richardson's balıkçı dükkânının önündeki sokakta, iki tekeri kaldırımında ve çift kırmızı çizgiyi görmezden gelerek durdu. Kaldırımındaki insan kalabalığı ve kameralar, bazı meraklı bakışları üzerlerine çekiyordu ama park halindeki araç yoğun saatte trafiği tek şeride indirdiği için, korna sesleri ve çirkin el hareketleri daha baskındı.

İlk olarak Jay bindi. Yol tarafındaki kapıdan girip maroken deri kaplı arka koltuğun diğer ucuna kayd. Filmler camlar ortamlığı kasvetli yapıyordu. Koltuk muhteşemdi. Yatırmak, ısıtıcıyı ve masaj özelliğini çalıştırmak için düğmeleri vardı. Tavanda yüzlerce LED ışık, zarif bir şekilde altından mavime dönüyordu. Kestane ağacı ve kromdan bir içecek konsoluna, buz küpleri ve Rage Cola logolu bardaklar yerleştirilmişti.

On dört yaşındaki Adam ve kısa süre önce on yedisine basmış olan Theo, onun peşinden araca bindiler.

Bir dolu boş yer olsa da Theo "Kaysana, şişko," dedi Adam'ı sıkıştırarak. "Şoför, içkiler nerede?"

Theo ve Adam'ın, Jay'in üvey kardeşleri olduğunu belli edecek kadar benzerlik vardı aralarında ama ikili, karşı cinsi heyecanlandıran ve Jay'i kışkılandıran şekilde sarışın ve kaslıydı.

Limuzin, diğer yöne bakan başka bir dizi yolcu koltuğuna sahipti. Jay, orada oturmuş onu çeken bir cüce olduğunu, ancak emniyet kemeriyle uğraşmayı bitirdiğinde fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Adam limuzinin içinde ayakta durabilecek kadar kısaydı.

“Görünüşe bakılırsa alanını bulmuşsun,” dedi Theo. “Adın ne ufaklık?”

Jay yüzünü buruşturdu. Theo kötü huylu bir çocuktu ve insanların sinirini bozmaktan hoşlanırdı.

“Niyeyse bana Güdük derler,” dedi kameraman. “Doğal davranmanız lazım, ben burada yokmuşum gibi.”

Şoför gaza bastı ama iki metre bile gidemeden Angie cama vurmaya başladı. Arka kapıyı açtı. “Baştan almamız gerekecek. Geri git lütfen.”

Şoförün sesi öfke doluydu. “Burada durmaya devam edemem. Arkamda elli tane araba var.”

Angie, üç kardeşe hafiften sinir olmuş gibi baktı. “Bugünün ilk gününüz olduğunu biliyorum,” dedi, “ama unutmayın, kameraman burada değilmiş gibi yapmalısınız. Hayatınızda, insanların kameramanla konuşmaya başladığı bir program gördünüz mü?”

“Bir keresinde kameramanın gelip onlara katıldığı bir porno izlemiştim,” dedi Theo.

Adam gülmeye başladı ama Angie daha da sinir olmuş görüyordu.

“Tamam, çıkın dışarı. Ayrılışınızı daha sonra çekeriz.”

“Sakinleşmelisin tatlım,” dedi Theo, şoför bir dizi küfür savurup *kafa bulmaya* dair bir şeyler söylerken. “Sana bütün gerginliğini alıp götüreceğim bir masaj yapayım.”

Angie, Theo’ya azıcık izin verildiği anda ortalığı karıştıracağını hemen sezmişti ve onu durdurmaya karar verdi.

“Ben *erkeklerle* çıkarım, Theo,” dedi tersçe. “Okul çocuklarıyla değil.”

“Lafı yedin!” diye bağırdı Adam. O ve Jay kahkahadan kırılarık arabadan inerlerken, bacağına vurdu.

Jay’in annesi, kardeşleri ve üvey babası balıkçı dükkânının dışında yan yana dizilmiş, el sallayarak uğurlama sahnesi çekmek üzere bekliyorlardı. Jay, altı yaşındaki kardeşi Hank’in ağladığını görünce gülmeyi bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hey.” Ufaklık, babasının bacağına sarılırken, önünde diz çöktü. “Üzülme. Göz açıp kapayınca kadar döneceğiz.”

“Ben burada tıkalı kalmışken, bir sürü havalı şey yapacaksınız,” diye yakındı Hank.

Kameramanlardan biri gözyaşı dolu sahneyi görmüştü. Jay, buna sinir oldu. Hank ağlarken çekilmeyi sevmediğinden, bir eliye yüzünü kapattı ve babasının arkasına geriledi.

“Sağ ol dostum,” dedi Jay ayağa kalkarken. Kameramana ters ters baktı. “Üzgün olduğunu göremiyor musun?”

Kameraman bir şey söylemeden çekildi ve Jay’in üvey babası Len, bir elini güven verici şekilde Jay’in omzuna koydu.

“Hank iyi olacak,” dedi. “Sahile vardığımızda bokta yüzen bir domuz kadar mutlu, kumdan kale yapıyor olacak.”

“Hayır, olmayacağım,” diye diretti Hank, sonra yüzü aydınlandı. “Bir söz söyledin! Anne! Babam kötü bir söz söyledi!”

Jay küçük kardeşini yatıştırmak için başka bir şey yapamadı çünkü kameralar çekimdeydi ve Angie bağırarak arabaya dönmelerini söylüyordu. Üstü açılan bir Mini süren bir kadın, durmadan kornaya basıyor ve ekibe bağırıyordu. Çekime devam etmeden önce, onun geçip gitmesini beklemek zorunda kaldılar.

İkinci çekim çok daha iyi geçti. Güdük, limuzinin içini, bir başka kameraysa ayrılan arabayı çekiyordu. Üçüncü bir kamera diğer yöne, el sallayan akrabalara çevrilmişti. Jay’in gıcık kardeşi Kai, *umarım kaypedersiniz* yazılı bir kartonu kaldırdı.

“Tanrım, umarım onu o kartonu tutarken gösterirler,” dedi Jay, el sallayarak.

“Niye ki?” diye sordu Theo.

Adam ve Jay birbirlerine sırtttılar. “İmla senin de iyi olduğun bir alan değil ha, Theo?”

Theo homurdandı. “Hayır, ama ikinizin dişlerini dökmek olabilir.”

Limuzin üç yüz metre ilerledi ve balıkçı dükkânının arka tarafındaki konutlara uzanan bir yola doğru sola döndü.

“İnin çocuklar,” dedi Güdük.

Kardeşleri Güdük’ün peşinden dışarı çıkarken Adam “Ne oluyor?” diye sordu orta koltuktan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Güdük, sırt çantasından iki tane mıknatıslı plaka çıkardı ve RW3'ü, RW2 olarak değiştirmeye başladı.

“Öylece plaka değiştiremezsin,” dedi Jay inanamaz halde. “Bu yasa dışı olmalı.”

Güdük güldü. “Birkaç dakikalığına sadece. Limuzini Erin’in uğurlama bölümü için geri götüreceğiz.”

“Sonra limuzin geri gelip bizi Rock Savaşları evine mi götürecektir?” diye sordu Jay.

“Limuzinler saatlik kiralanır ve ucuz değildirlir,” dedi Güdük, RW3 plakasını yerinden ayırıp altındaki daha sıradan KZ13 PPH'yi ortaya çıkarırken. “Valizlerinizi koyduğunuz kamyonet, grup arkadaşınız Babatunde'yi almaya gitti. On beş dakika içinde burada olur.”

“Köhne bir okul minibüsüydü o,” dedi Jay. “İçi çamur kaplıydı.”

“Bütün yıl çocukları oyun alanlarına getirip götürmüştür herhalde,” dedi Güdük, kasten gülümseyerek. “Ama okullar yaz tatilinde minibüs kullanmaz, bu da sevgili yapımcımız Bay Allen'in, o araçlardan yarım düzinesini siz veletleri taşımak için çok ucuza kiralayabilmesi demek.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Jay. “Rock Savaşları Mâlikanesi'ne vardığımızda orada başka bir limuzin bekliyor olacak.”

Güdük parmağını ona doğrultup klik-klik gibi bir ses çıkardı. “Hızlı öğreniyorsun evlat.”

* * *

Limuzin fiyaskosu ve benzinlikteki Burger King'de verilen molayla bölünen üç saatlik yolculuktan sonra, Jay'in bir parçası yaz tatilini çok katı yönetimli bir yatılı okulun yatakhaneğinde geçirmeyi bekliyordu. Ama ilk emareler fena değildi. Minibüs onları şaşırtıcı bir evin kapısında bıraktı. Beyaz çakıl döşeli yol, en uç tarafında rahatsız edici modern bir eklentisi olan kocaman bir konağa uzanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ana kapıda indirilip beklemeleri söylendiğinden Babatunde ve üç kardeş, daha fazlasını öğrenmek için sabretmek zorunda kaldılar. On beş dakika içinde Ölü Kedi Sektirmek isimli bir başka grup onlara katıldı. Bir yapım asistanı streç filme sarılmış sandviçler ve sıcak Rage Cola tenekeleriyle yanlarına geldi. *Et-kiyi azami seviyeye taşımak* için, bütün grupların eve aynı anda alınacağını duyurdu.

Güneş parıl parıldı ve daha fazla genç yarışmacı yanlarına gelirken, Jay bir ağaç gölgesi bulup sırt çantasını yastık yaparak çimlere uzandı. Theo'ysa öfkesini belli ediyordu. Ne yapacağını söyleyememesinden hoşlanmazdı ve programının, şimdi bir dizi televizyoncunun insafına kalmış olması onu çok kızdırmıştı.

İlk varan Jet olsa da bir saat dolmadan sekiz grup daha geldi. Erin ve Brontobayt'tan grup arkadaşları mesafelerini korudular ama Jay, Endüstriyel Ölçekte Katliam grubundan Summer, Michelle, Lucy ve Coco'yu gördüğüne sevinmişti. Onlarla baharda, *Rock the Lock* gruplar savaşı yarışmasında tanışmıştı.

"Rock Savaşları'na seçildiğinizi duyduğumda çok sevindim," dedi Jay. Summer, otuz iki diş gülümseyerek ona sarıldığında daha da iyi hissetti. Kız ondan daha büyük ve büyük ihtimalle ona bakmayacak kadar güzel olsa da, Jay ondan çok hoşlanıyordu.

Buzlu Vader, *Rock the Lock*'ta yarışan bir başka gruptu ama yeni bir kadroları vardı. Aralarına Belfast'tan iki yeni çocuk katılmıştı; Sadie adında bir kız ve Noah isminde, tekerlekli sandalyedeki bir oğlan.

Duyuma mesafesinde yalnızca kendi grup arkadaşları kaldığında, "Kesin onu kameralar önünde salyası aksın da sempati oylarını toptasınlar diye gruba almışlardır," diye yakındı Theo.

Jay'in, Theo'yla arası iyiydi ama hala incitici sözlerini eleştirecek cesareti yoktu.

Jet'in bateristi Babatunde itiraz etti.

"Asi olmakla, pislik olmak arasında ince bir çizgi var," diye tısladı.

Bir an için Babatunde ve Theo, birbirlerini tarttılar. Babatunde gizemli biriydi. Koyu renk camlı gözlüğü ve yazın or-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tasında bile kapuşonunu indirmediği bir eşofman üstü vardı. Zayıf biri değildi ama Theo ondan yaşça daha büyüktü. Ayrıca bir raf dolusu boks kupası ve agresif bir namı vardı.

“Millet!” dedi Jay. Çaresizce, iki grup arkadaşının daha eve ulaşmadan kavga etmesini önlemek istiyordu.

Ama bir kez olsun Theo, hatalı olduğunu kabul etmeyi başardı ve geri adım attı. “Sadece söylüyorum,” dedi savunmacı bir tavırla. “Tekerlekli sandalyedeki bir çocuk sempati oylarını toplar.”

Adam güldü. “Belki Theo salağın teki olduğu için, biz de sempati oyu alırız.”

Theo bundan hoşlanmışa benzemiyordu ama şanslarına birkaç kadın yapım asistanı kapıya gelerek grup isimleri okumaya başladılar.

“Hünerli Ördek?” diye bağırdı kadınların ilki. “Ertelenmiş Doyum?”

Diğer kadın Jet’i çağırdı ve dört oğlan sıraya girdiler. Eline, üzerlerinde gruplarının logosu olan lacivert bir tişört verildiğinde, Jay etkilendi. Rock Savaşları sitesine Jet’in profilini yüklerken, ilkel halini kendisi tasarlamıştı ama programın tasarım ekibi, logoyu profesyonelce baştan yaratmıştı ve bunu bir tişörtün üzerinde görmek, gruplarını çok daha gerçek kılıyordu.

Programın kostüm ekibinin, bu işe epey kafa patlattığı beliydi. Babatunde, Jet logolu bir eşofman üstü aldı, Adam ve Theo’ysa fiziklerini sergileyen dar atletler. Programın sponsoru Rage Cola’nın logosunu taşıyan kasketlerse oğlanları logo kadar etkilemedi.

Tişörtüne odaklandığı ve asistanlardan biri, herkese eve girerken Rage Cola şapkalarını takmak zorunda olduklarını bağırdığı için Jay, Meg Hornby’nin gelişini kaçırdı.

Meg’in kariyeri *The Beater* isimli, popüleritesi yangın gibi yayılan bir televizyon programıyla başlamıştı. Hâlâ fark edilmenizi sağlayacak kadar radikal oldukları zamanlarda, dövmele ve piercingler yaptırıp doksanlı yıllarda punk tarzlı bir model olarak servet kazanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şimdi, güzelliği solduğundan Rock Savaşları'nı sunmak, genelde yaptığı ünlülerle panel oyunları oynamak ve arada bir kendinden menkul bir müzik ve moda uzmanı olarak sabah programlarına katılmak gibi şeylerden bir gömlek üstündü.

Meg megastar olmaktan uzak olsa da, Jay on metreden yakınında, orta derecede ünlü birini gördüğü için heyecanlıydı. Meg'in "Rock Savaşları evine hoş geldiniz, bakalım sizi neler bekliyor?" demesi üç kere çekildi ama yönetmen Angie, yine de onun performansından çok etkilenmiş benzemiyordu.

Kapıya bırakılmalarından iki saat sonra, Jay içeri girdi. Kırk dört genç müzisyenin valizlerini ve tek tük gitarlarını, eve giden beyaz çakıl döşeli yolda sürükleyişini birkaç kamera kayda almıştı.

Summer, tekerlekli valizi olmayan az sayıdaki yarışmacılardan ve Adam atılıp onun süpermarket poşetlerinden birini aldı.

"Ah, tam bir centilmensin," dedi Summer neşeyle. Adam'a gülümsediğinde, Jay kıskançlıktan ölecekti.

Jay, kendini grubun arkasında buldu ve Theo'yu, Noah'nın tekerlekli sandalyesini iterken gördüğünde şaşırdı. Daha önce yaptığı salakça yorumun yarattığı suçluluktan olması muhtemeldi. Noah bağımsızlığına çok düşküncü, itilmekten nefret ediyordu ama valizleri ve çakıllara takılan tekerlekler, ona pek seçenek bırakmıyordu.

"Şey, ben Jay," dedi Jay, Noah'ya. "Rock Savaşları sitesindeki Buzlu Vader videosunu izledim. Epey güzeldi, örnekler vesaire."

Noah'nın en yakın arkadaşı ve Buzlu Vader grubu Sadie, tekerlekli sandalyenin yanında yürüyordu.

"Fena değildi ama en iyi halimiz de değildi," dedi. "Ama siz Jet'siniz, değil mi? Bateristiniz- siyahi oğlan? *İnanılmaz.*"

"Adı Babatunde," dedi Jay. "Senin adını duymadım."

"Çünkü söylemedim," dedi Sadie, lafı dolandırmadan. "Adım Sadie, bu da Noah."

"Hey ho," dedi Noah el sallayarak ve basitçe *selam* demediği için aptal gibi hissederek.

"Yani Sadie senin gerçek adın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadie hafiften alınmış gibiydi. “Evet, gerçek adım. Nesi varmış?”

“Hiç,” dedi Jay kaygıyla. “Yalnızca şey, daha önce hiç Sadie isminde biriyle tanışmamıştım.”

“Musevi adı,” dedi Sadie. “Ben Yahudi değilim, ama şey, antik zamanlarda falan ailem öyleymiş.”

Theo, Noah’ya doğru eğilerek herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle “Gördüğün gibi, kardeşim Jayden kadınlarla konuşma işinde çok iyidir. Bakir öleceğini düşünmeye başladım,” diye fısıldadı.

Noah sırtırken, Jay cıkcıkladı.

Çakıllı yolun yirminci metresinde, Angie ve yapım asistanlarından biri kollarını sallayıp herkese durmalarını söylemeye başladılar. Kapıda asırlarca bekledikten sonra, bu pek iyi karşılanmadı.

Angie telsizden birileriyle konuştu, sonra üç kamera operatörünü, evin yanındaki düz çimenlik alana dönmeleri için organize etmeye başladı.

“Helikoptere iki dakika,” diye bağırdı Angie’nin asistanı.

Siyah bir siluet bir helikoptere dönüşürken, Jay yukarı baktı. Kuyruğunda şeytani görünen bir panda resmi vardı. Helikopterin yan tarafınaysa Kıyamet Pandaları çıkartması yapıştırılmıştı.

Helikopter, bakımlı bahçede şiddetli hava akımları yaratarak inerken, kameramanlardan biri çömeldi. Yardımcı pilot yolcu kapısını açtığında, dört genç grup üyesi belirdi- topluca bir oğlan, soluk benizli gotik bir kız ve diğer ikisi. Gruplarının logosunu taşıyan kırmızı tişörtler giiyorlardı ve pervanenin altına inerlerken, Rage Cola kasketlerini tutmak zorunda kaldılar.

“Al sana eşitlik,” diye inledi Sadie. “Ben Ryanair uçağında Noah’nın tekerlekli sandalyesiyle sıkıntı çekiyorum, bu lavuklarınsa kendi helikopterleri var.”

“Kıyamet Pandaları’ndan kimseyi tanımıyorum,” dedi Theo. “Ama sanırım, onlardan şimdiden nefret ediyorum.”

4. MUHTEŞEM EVLER

Pek mantıklı değildi. Bir tarafta Rock Savaşları'nın yapımcılarının, limuzin kirasından birazcık tasarruf etmek için plakaları değiştirmesi vardı. Öte yandan Rock Savaşları Mâlikanesi harikuladeydi.

Evin koca ana kapısı; ekipman kutuları, yerlere bantlanmış AV kabloları ve açık camdan hiçbir mikrofonun, içinde çalışan dizel jeneratörün sesini alamayacağı kadar uzağa park edilmiş bir kamyonete uzanan deste deste elektrik kablosuyla dolu mermer bir koridora açılıyordu.

Ama televizyon için yapılan çekimler, on iki grubun direkt olarak kapıdan, mâlikanenin ana salonuna girişini gösterecek şekilde montajlanacaktı. Gündük'ün beline, sabitlenen türden bir *Steadicam* bağlanmıştı. Kamera o anda Summer'ın, üç katlı devasa alana girerken açılan ağzını yakalayan akıcı bir kare kaydetmekteydi.

Kubbeli tavan geniş, meşe kirişlerden yapılmıştı ve en üst iki katı çepeçevre saran balkonlar vardı. Mâlikanenin bir dolu yatak odasının bir bölümü, bunların yan tarafına doğru yayılmıştı. Siyah-sarı çizgilerle boyanmış iki duvar ve bir çift kıvrımlı metal kaydırakla, bu klasik güzelliğe sahip alana televizyon için son teknolojik bir yenileme yapılmıştı.

En alt kat gençlik klübü gibi düzenlenmişti. Yapış yapış bir zemini ve kırık ıstakaları olan normal bir gençlik klübü değildi ama. Ana salonun merkezinde, dörtlü sıralar halinde istiflenmiş Rage Cola logolu armut koltuklardan bir tepecik vardı. İki kıvrımlı metal kaydırak, DNA gibi birbirine dolanıyor, ilk ve ikinci katlardan hızlı bir iniş yolu yaratıyordu.

Yana doğru bakıldığında bir tarafta masa tenisi, bilardo ve hava hokeyi masalarıyla elektrikli masaj koltukları duruyordu. Diğer taraftaysa kauçuk zeminli, elektronik sayı tahtalı, ufak bir kapalı basketbol sahası, bir çift kafesli trambolin ve genelde küçük çocuklara özel olan türden devasa bir top havuzu vardı. Son olarak arka duvarın önüne devasa, düz ekran televizyonlar dizilmişti. Bunlara bağlı PlayStation'lar ve Sky kutuları vardı ama o anda çeşitli Rage Cola reklamlarını gösterecek şekilde ayarlanmışlardı.

Angie, dört kameramanını, birkaç görevli ve asistanını kameralarla donatmıştı; çocukların bu muhteşem yere verecekleri tepkiyi çekmek için hazır bekliyorlardı. Ama o kadar uzun süre bekletildikten sonra, Summer ve diğer kızlar, tuvalet sırasına girdiler. Ağaç gövdelerine işlemeyi sorun etmemiş olan oğlanlarsa bir çift fosforlu otomatın başına toplanmışlardı ve bedava Rage Cola şişelerini alıyorlardı.

Kaydedildiğini gören Theo, kameralara oynadı. Işıl ışıl gülümsedikten sonra, plastik şişeyi kaldırdı. Bir yudum almadan önce “Rage Cola,” dedi dramatik bir edayla. “Leziz görünüyor. Kokusu tazeleyici. Tadıysa bir maymunun poposundan kazınıp çıkarılmış bir şeye benziyor.”

Mor saçlı kameraman, yarım düzine oğlanla beraber gülmeye başladı. Bazıları, Theo'nun maymun poposu lafına kendi versiyonlarını yarattılar. Diğerleri, kola onları boğuyormuş gibi yaptı. Jay karnını tutarak ölmüş gibi yere düştü. Çocuğun biri, Jay'in bacaklarına takıldı ve İskoç aksanıyla özür diledi.

“Ben Dylan,” dedi oğlan, elini uzatıp Jay'in kalkmasına yardım ederek. “Kıyamet Pandaları.”

Dylan on dört yaşındaydı, yakışıklıydı, hafiften topluydu. Oryalle açılmış saçlarının rengi diplerde siyaha dönüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Jay, Jet. Helikopter işi neydi?”

Dylan omuz silkti. “Babam helikopteri olan birini tanıyor. Programdakiler, bir grubun hava yoluyla gelmesi fikrine bayıldı. Sabah gelip logoları falan yapıştırdılar.”

“Hiç helikoptere binmedim,” dedi Jay. “Nasıldı?”

“Sıkışık ve gürültülü. Birazcık sıkışsak da havada doksan dakika, trende sekiz saatten iyidir.”

Angie, yanlarına geldi ve oğlanların Rage Cola hakkındaki söyledikleri kötü sözleri çektiği için mor saçlı kameramanı azarlamaya başladı. Sonra katı bir tutumla, oğlanlar ve tuvalet molalarını bitirmiş olan birkaç kızla konuştu. “Yayılmamız gerek. Odayı keşfe çıkın. Hepiniz burada lobut gibi dizili durmayın.”

Theo cıkcıklandı. “Günün yarısı boyunca, bizi güneşin altında beklettiniz. İnsanların bir şeyler içip işemeye ihtiyacı var.”

Angie ellerini beline koydu. “Daha önce de söylediğim gibi, Theo. Program için gereken çekimleri ne kadar hızlı tamamlarsam, o kadar çabuk istediğinizi yapmakta özgür olursunuz.”

Theo ve kameramana yüzünü buruşturup arkasını döndü. Birkaç çocuk gönülsüzce ana salonu keşfe çıktı. Ama Theo, hâlâ Angie’nin önceden söylediği okul çocuğu lafının garazini tutuyordu. Kapının orada dağıtılan streç filme sarılı sandviçlerden birini cebine koyduğunu hatırlayıp onu ezerek top haline getirdi ve sertçe fırlattı.

Streç film yırtıldı ve Angie’nin başının arkasına çarptığında, peynir ve turşu parçalarına ayrılıp dağıldı. Kadın öfkeyle arkasını döndü.

“Kim yaptı bunu?” diye kükredi.

Gülen oğlanların hiçbiri, Theo’yu ispiyonlamak istemiyordu ve kadının az önce azarladığı kameramanın da konuşası yoktu.

“Senin yaptığını biliyorum,” dedi Angie, Theo’nun önünde durup dramatik bir edayla boğazını kesiyormuş gibi yaparak. “Seni ve grubunu şıp diye programdan attırabilirim.”

Bunu duymak Jay’in hoşuna gitmemişti ama Theo etkilenmemişti. “Ben yapmadım, efendim,” dedi masum bir tavırla.

Arkasında duran çocukların bazıları, kahkahalarını zor bastır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dılar. “Eski bir sandviç olabilir bence. Yüzyıllardır tavana yapışık duruyordur ve düşmüştür.”

Birçok yarışmacı bunu komik buldu ama Angie çekip giderken, Theo’nun grup arkadaşları Adam, Jay ve Babatunde oğlana öfkeyle baktılar.

“Senin yüzünden atılırsak...” dedi Adam. Ağabeyini kışkırtmak istemediği için sözünü yarım bıraktı.

“Takma kafana,” dedi Theo rahat rahat. “Programın işlemesi için on iki gruba ihtiyaçları var. Kimseyi atmayacaklar.”

Jay başını salladı. “Hazırlık kampından sadece on grup çıkıyor ve eylüldeki Savaş Alanı aşamasına erişiyor.”

“Neyse ne,” diye geçiştirdi Theo. “Okulda hiç bana söyleneni yapmadım ve burada da yapmak gibi bir niyetim yok.”

Bu arada gruplar, sonunda ana salona yayılmışlardı ve Angie ihtiyacı olan bazı kareleri çekiyordu: trambolinlerde zıplayan kızlar, Brontobayt’ın topluca top havuzuna dalışı, potaya giren bir basketbol topu, Adam ve Summer’ın ayakkabılarını çıkarıp masaj koltuklarını çalıştırmak için hangi düğmeye basıldığını çözmeye çalışırken delirmiş gibi gülümsemeleri...

5. SUMMER'IN YAZI

“Şu anda kayıta mıyız?” diye sordu Summer.

Dylan ayağa kalkıp ufak kameranın vizörünün üzerindeki ışığı gösterdi. “Nokta yeşil olduğunda kayıttayız.”

“Tamam,” dedi Summer, kamerayı pencere pervazına koyup yatağının ucuna oturarak.

“İşte odamdayız. Yani grup arkadaşım Michelle’le ikimizin odasında. Michelle burada değil. Bu, Kıyamet Pandaları’ndan Dylan. Merhaba de, Dylan.”

Dylan yüzünü kameraya yaklaştırıp el salladı.

“Her neyse, saat altı buçuğu biraz geçiyor. Yaklaşık üç saat önce Rock Savaşları Mâlikanesi’ne girdik. Odam devasa değil ama çok havalı. Harika, kalın havlularım, bir bornozum, parlak renkli sabunlarım ve güzel banyo köpüklerim falan var. Duş aldım ama böyle başlıkları var...” Summer durup Dylan’a baktı. “Bir ismi var mı onların?”

Dylan omuz silkti.

“Yani öyle,” diye devam etti Summer. “Eee...Tepede, normal duşlardaki gibi bir başlık var. İki tane daha var, yandan su fışkırtıyorlar. Ayrıca dört tane falan musluk var ve buz gibi ya da kaynar olmamasını nasıl ayarlayacağımı çözemedim. Ah, havalı olan bir diğer şey de hepimize bu ufak kameraları vermeleri. Asıl Rock Savaşları programı bir hafta sonra başlayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama şey, çok zengin bir içeriğe sahip bir internet sitesi var ve hepimizden video günlükleri tutmamızı istediler. Gerçi kimin benim gevezeliğimle ilgileneceğinden emin değilim. Günlüklerimize bir isim vermek zorundaydık, o yüzden benimkine ‘Summer’ın Yazı’ diyorum.”

Summer kaygıyla Dylan’a baktı. “Şimdi ne diyeyim?”

Dylan omuz silkti. “Onlara nasıl hissettiğinden bahset. Ya da geldiğinden beri neler yaptığından.”

“Peki,” dedi Summer. Derin bir nefes aldı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce, birkaç saniye düşündü. “*Saatlerce* dışarıda beklettiler bizi, *malum* bir grup helikopterle gelene dek mâlikaneyeye girmemize izin vermediler.”

Summer duraksadı ve Dylan yanına oturup lafa karıştı. “Kalkıştan önce iki saat Venüs TV’den birilerinin, babamın helikopterinin her yanına Kıyamet Pandaları ve Rock Savaşları çıkartmaları yapıştırmalarını bekledik.”

Summer, Dylan’a baktı. “Babanın helikopteri mi var?”

“Dilim sürçtü,” dedi Dylan, hafiften kaygılıydı. “Tabii ki yok. Babam, Kuzey Denizi’ndeki petrol platformlarına helikopter gönderen birini tanıyor ve ona indirim yaptılar. İşte sonra diğer bütün gruplar iki saat dışarıda beklemek zorunda kaldı çünkü kalkışımız gecikti. Şu anda herkesin bir grup afili yatılı okul çocuğu olduğumuzu düşündüğünden ve bizden nefret ettiğinden emin gibiyim.”

“Senden nefret etmiyorum,” dedi Summer. “Gelip beni kurtardın!”

Dylan sırtıttı. “Sen bornozunla dışarı fırladın, ben de sana düşün nasıl çalıştığını gösterdim.”

“Her neyse,” diye devam etti Summer. “Sonunda vardığımızda bizi ana salona aldılar ve orada bir sürü havalı şey vardı. Sonra gerçekten çok uzun bir toplantıya katılmak zorunda kaldık. Daima görev başında olan bir sosyal hizmet görevlisi var. Üzgünsek ya da birisi bize zorbalık ediyorsa falan onunla konuşabiliyoruz. Bize yangın alarmı çalarsa, nerede toplanmamız gerektiğini ve başka bir dolu sağlık ve güvenlikle alakalı şeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anlattılar. Bir de kayıttayken küfür etmemeye gayret etmemizle alakalı kuralları.”

“Epey sıkıcı,” diye ekledi Dylan. “Ama sanırım bunu yapmak zorundaydılar.”

Summer başıyla onayladı. “Toplantıdan sonra birkaç saat serbest zamanımız olduğunu söylediler. Çocukların çoğu ana salonda çılgınca eğleniyor ama ben biraz gevşemek istedim. Ben yokken bakım evinde kalan büyükannemi aradım. Bütün öğleden sonrayı *Scrabble* oynayarak geçirmiş. İyi vakit geçiriyor gibiydi sesi. Sonra...” Sesi kesilirken Dylan’a baktı.

“Bence zaten yeterince şey anlattın onlara,” dedi Dylan.

Summer’ın gözleri parladı. “Ay evet! Yedi kırk beşte hepimizin terasa çıkması lazım. Ne olduğunu söylemiyorlar ama şık giyinin, dediler. Bu biraz stres yaratıyor çünkü ne yalan söyleyeyim, pasaklının biri sayılırim ve bir tişörtle bol bir kot giymeyi yeğlerim. Lafı açılmışken, sanırım Summer’ın Yazı’nı kaydetmeyi bırakıp valizimden bir şeyler çıkarsam iyi olur.”

“Sence iyi miydi?” diye sordu Summer, Dylan’a bakarak. “Çok uzun muydu?”

“Zaten montajlanacaktır herhalde.”

Summer kaydı durdurmak üzere kamerayı alırken, oda arkadaşı Michelle içeri daldı.

“Rock and roll!” diye bağırdı on dört yaşındaki kız. Kollarını çılgınca sallayarak yatağına çıktı ve Summer’a ilkokuldaki beden eğitimi derslerini anımsatan bir perende attı. “Bakıyorum da çoktan buraya bir oğlan getirmişsin, seni seni!” Summer kameranın durdur düğmesine basmak üzereyken ekledi: “Hayır, kayda devam et. *Muhteşem* bir şey yapmak üzereyim.”

Michelle daima taşkındı. Summer diğer grup arkadaşlarından biriyle oda arkadaşı olmayı ummuştı. Ama Coco’yla Lucy, ikinci sınıftan beri birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar, dolayısıyla Michelle onun başına kalmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Summer. “Gözlerin biraz... Hülyalı bakıyor.”

“Dört şişe Rage Blue içtim,” diye açıkladı Michelle. “Muuhhteşem bir şey!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Rage Blue ne?”

Açıklamayı Dylan yaptı. “Rage’in aşırı kafeinli, enerji içeceği versiyonu. İnsanlar sınavlara çalışarak gecelerken ya da dansa giderken, bütün gece uyanık kalmak istediklerinde bunu içiyor.”

“Michelle, senin kafein ihtiyacın benim kafama kurşun yeme ihtiyacım kadar,” dedi Summer. “Git soğuk bir duş falan al.”

“Git başımdan, harika hissediyorum!” diye şakıdı Michelle. Atılıp pencereyi açtı.

Summer onun camdan atlayacağını zannetti ama Michelle aşağı doğru bağırdı.

“*Bunu* izle, Theo. Sağlam olmadığımı mı söylemiştin?”

Summer, Theo’yu kapının yanında söylenirken duymuştu ve oğlan, sandviçi Angie’nin kafasına attığında tuvaletten dönüyordu. Oğlanın baş belası olduğu belliydi ve Theo’yla Michelle’in birbirlerini kışkırtmaları fikri içini dehşetle doldurdu.

Summer, Michelle’den daha iriydi ve onu omuzlarından tutmaya çalıştı. “Sakinleşmen gerek,” dedi sertçe. “O şey, seni taşkın yapıyor.”

Ama Michelle kıvraktı ve Summer tökezledi. Camdan baktığında Theo’yu, Adam’ı, Söместir Saç Kesimi’nden çocukları ve bir çift kameramanı görebildi.

Theo bir slogan başlattı. “At, at, at...”

“Neyi at?” diye sordu Dylan, bakmak için ayağa kalkarken.

“Bir otele girdiğinde yapılacak en rock and roll hareket nedir?” diye bağırdı Michelle. Dolaba yakın bir masanın üstünde duran ufak LCD televizyonu kaptı ve sertçe çekerek AV ve elektrik kablolarını söktü.

Summer’ın neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Dylan çok iyi biliyordu- babası Terraplane isimli, efsanevi bir rock grubunun solistliğini yapmıştı ve bazı kaynaklara göre, otel camlarından en çok televizyon atma dünya rekorunu hâlâ elinde tutuyordu.

“Açılın,” diye bağırdı Michelle. “Kimse bana korkak tavuk diyemez!”

Ufak Sony marka televizyon, ağır, eski moda bir tüplü televizyonu camdan atmanın yaratacağı drama seviyesine erişemi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yordu. LED panel, Michelle'in futbol topu atar gibi iki eliyle kavrayıp başının üzerine kaldırabileceği kadar hafifti.

“Kayda devam et,” diye emretti Michelle.

Televizyon, korkunç bir gürültüyle taştan bir patikaya çarp-tı. Aşağıdaki kalabalık, plastik parçaları her tarafa uçarken, içgüdüsel olarak geriye sıçradı. Daha fazla yarışmacı neler olduğunu görmek üzere dışarı çıkarken, Michelle camın yanında durup hayranlıkla söylenen ismi ve *başka bir şey* atması için yapılan çağrılar eşliğinde yumruğunu kaldırdı.

Summer ve Dylan, ne yapacaklarından emin değillerdi. Neyse ki o sorumluluk, içeri dalan iki sosyal hizmet görevlisince üstlenildi. Michelle'e pencereden uzaklaşmasını, yatağına oturmasını ve derin nefesler almasını söylediler.

Sosyal hizmet görevlilerinin hemen arkasından, Venüs TV adlı yapım şirketi için Rock Savaşları konseptini yaratmış olan prodüksiyoncu Zig Allen geliyordu. Adam, daracık kotu ve diken diken saçları için fazla yaşlıydı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye bağırdı. “Neden camdan televizyon atılıyor? Siz hanımların, gözünüzü bu çocukların üzerinde tutmanız gerekmiyor mu?”

“Ayyyyy Zig,” diye geçiştirdi Michelle. “Üç kamera kaydetti. Açılış bölümü için harika birkaç klibin olacak!”

Dylan biraz şoke olmuştu ama Michelle'i hiç tanımamasına rağmen içgüdüsel olarak onu savundu.

“Unifoods geçen yıl on trilyon kâr etti,” dedi. “Rage Cola reklam bütçesinden, yeni bir televizyon alabilirler bence.”

Zig öfkeden köpürüyor gibiydi. “Rage Cola, burayı hiçbir masraftan kaçınmadan inşa etti, ukala seni. Ama Venüs TV, *benim* şirketim, programın yapımcılığını üstlenen bir anlaşma imzaladı. O televizyonun parası, benim *kararlaştırılmış* yapım bütçemden çıkacak. Oradan bakınca trilyoner gibi mi görünüyorum, çocuk? Ha?”

Zig kıpkırmızı kesilirken Dylan, Summer'ın yatağına doğru sindi. Adam köpüren ağzını, gömleğinin manşetine silip sosyal hizmet görevlilerine çattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Size ofiste oturun diye para vermiyorum. İşiniz, bu veletlerin ortalığı birbirine katmasına engel olmak!”

Görevlilerden biri, Michelle’in gözlerini daha çok dert ediyor gibiydi. “Tatlım, hap mı aldın sen?” diye sordu yumuşak bir Yeni Zelanda aksanıyla. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Başın belada değil.”

“Hap!” diye bağırdı Zig. “Dalga mı geçiyorsun? Uyuşturucu skandalı patlarsa, Rage Cola bu projeden kışında havai fişek olan bir çitadan daha hızlı çekilir.”

“Bay Allen,” dedi diğer sosyal hizmet görevlisi sertçe. “Odanan çıkmanız gerek. Saldırganlığınız bu duruma uygun değil.”

“Bu çocukları hizaya sokun,” diye bağırdı Zig dışarı çıkarken. “Yoksa yapacak birilerini bulurum.”

Michelle yüzüne utanç dolu bir ifade oturtmuştu ama Summer bunun sahte olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu onu.

“Ben...” dedi Michelle kısık bir sesle.

Yeni Zelandalı görevli ona yaklaşıp yatıştırıcı bir edayla konuştu. “Başın belada değil, tatlım. Bana ne aldığını söylemeni istiyorum sadece.”

Michelle ağzını açtı, Summer’a göz kırptı ve görevlinin kucağına şiddetle kustu.

6. KARAYİP SOS

Yapım asistanları ve görevliler, Rock War Mâlikanesi'ni karış karış gezerek Zig'in, bütün Rage Cola şişelerinin otomatlarından, odalardaki buzdolaplarından ve mutfak dolaplarından toplanması talimatını yerine getirirlerken, Rock War yarışmacıları ana salondaki kaydırakların dibinde toplandılar.

Angie o gün için eve gitmiş, üç kameramanı, ışık ve ses teknisyenlerini, pestili çıkmış gibi duran dört görevliyi ve kırk yedi hırçın ergen yarışmacıyı yönetme işini, Joseph'e bırakmıştı. Michelle katılmak istemişti ama Zig, akşamı odasında iyileşerek geçirmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Kaçmasını engellemek için sosyal hizmet görevlilerinden biri, odanın kapısına dikilmişti.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye bağırdı Adam. "Beşten beri ayaktayım ve tek yediğimiz sandviç."

Summer, son gelenler arasındaydı. Adam, onun basit çizgili üstü ve siyah mini eteğiyle harika göründüğünü düşünüyordu ama Summer, havalı saçları ve badana gibi makyajlarıyla diğer kızlardan bazılarını görünce, kendini yeterince şık değilmiş gibi hissetti. Neyse ki on altı yaşlarındaki grup arkadaşları Coco ve Lucy de işi basit tutmuşlardı.

"Elçiler'den şu kız," dedi Coco, küçük parmağıyla işaret ederek. Sesi kısıktı. "O topuklar ne kadar yüksek öyle? Ya çoraplar! Güya bunlar Hristiyan bir grup ama kız pek öyle görünmüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Summer kıkırdadı. Sosyal etkinliklerde daima tuhaf hisse-
derdi ve kendini bildi bileli kıkırdayan bir tipti.

“Ya kafasındaki ne öyle?” diye ekledi Michelle’in ablası
Lucy. “Birisi ölü bir fareyi doldurmuş ve üzerine bir sürü pul
dikmiş gibi.”

Sunucu Meg Hornby, mikrofonu suratına tuttuğunda, Sum-
mer hâlâ gülümsüyordu. Kameraman Summer ve Meg’i kad-
raja sığdırmak için yakınlarda duran birkaç oğlanı hafifçe itti.

“Summer, ilk günün nasıldı?” diye sordu Meg.

“Çok geldi gibi,” dedi Summer. “Her şeyi sindiremiyorum.”

“Sence çatıda seni ne bekliyor?”

Summer’ın aklına bir yanıt gelmedi. Coco lafa karıştı. “Ye-
mekli bir şey olsa iyi olur. Beni yakında beslemezlerse, yam-
yamlığa başvurmak zorunda kalabilirim.”

Meg, Joseph’in merdivenlerin dibinden ona el salladığını
gördü. Görevlilerden biri, Noah tekerlekli sandalyesini merdi-
vene bağlı taşıyıcıya çıkarabilsin diye yolu açıyordu.

“İşte gidiyoruz millet,” diye bağırdı Meg, kameraya bir ka-
şını kaldırarak. “Bakalım yarışmacıları ne bekliyormuş!”

Karmaşık saç modeline sahip birkaç kızla, genelde gömlek,
şort ve spor ayakkabılar içinde olan oğlanlar arasında bir tezat
vardı. Yukarı doğru yürüyüşlerinin hızını, pırpır eden merdiven
taşıyıcısının temposu belirledi.

Onları neyin beklediğini ilk gören Noah oldu. Mâlikane-
nin, modern eklentisinin çatısındaki mum ışığıyla aydınlatılmış
terasa çıktı. Mumlar, ucunda buharı tüten bir jakuzi bulunan
büyük, oval bir yüzme havuzunu çevreliyordu. Noah’ın en ya-
kın arkadaşı ve gruptaşı Sadie süslenmemişti. Oğlanın yanında
yırtık kotu ve partal bez ayakkabılarıyla yürüyordu.

“Joe Cobb bu,” dedi Sadie neredeyse ciyaklayarak. Bu an,
solundaki kameraya yakalandığı için utandı.

Noah’ın başı, Sadie’ninkinden yarım metre daha aşağıda
olduğundan, terasın en yüksek kısmını görebilmek için biraz
daha ileri gitmesi gerekti. Yemek programlarını sevmezdi ama
annesini bütün kitapları alırdı. Oğlan, yakışıklı, genç televizyon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şefini tanıdı. Kıvrıkcık saçlıydı ve daha da ünlü bir televizyon şefinin yıldızı yeni parlayan oğluydu.

Noah, mutfak dolaplarını ve beyaz eşyaları da programdan tanıdı. Fakat bütün setin, çatıdaki bir havuzun başı da dâhil, her yere kurulabilecek şekilde tekerlekler üzerine inşa edilmiş olduğunu, daha şimdi fark ediyordu. Kadrajın hemen dışında, doğal gaz tüpleri ve karman çorman kablo yumakları vardı.

Noah ahşap tezgahı dolduran barbeküde pişmiş yiyecekleri incelerken, üzerine çevrili iki kamera vardı. Arka planda Cobb'un asistanlarından ikisi, kocaman bir mangala dana kaburgaları ve kelebek gibi açılmış tavuklar koyuyorlardı.

"Mutfağıma hoş geldiniz," dedi Cobb hevesle. "Gözünüze çarpan bir şey oldu mu?"

Göğsüne yansıyan kayıt ışığıyla Noah, baskı altında hissetti. "Tavuklardan neler var?"

"Yeşil limon ve yoğurtla marine edilmiş güzel tavuk parçaları var. Üzerlerine badem serpildi. Buradaki, yalnızca otlar ve sarımsaklı tereyağıyla hazırlandı. En uçtaki parlak siyah olan, Karayip baharatlı. Tatlı ama yakar."

"Ne kadar baharatlı, bana o kadar iyi," dedi Sadie, Noah kararsız kalırken. Oğlan basit yemekler severdi, o yüzden somon fileto ve bir çizburger aldı. Sadie, strafordan tabağını pilav ve elma dilim patatesle doldurup kaçınılmaz Rage Cola bardağını da aldıktan sonra, teras duvarlarından birine oturdu. Noah yanında durdu. İkili, hafifçe dalgalanan havuzda titreşen yüzlerce muma baktılar.

"Yemek nasıl?" diye sordu Meg.

"Harika," dedi Noah. "Ömrümde yediğim en iyi barbekü."

Parmağındaki acı sosu yalayan Sadie, başıyla onayladı. "Açlıktan ölüyordum ve bunun tadı muhteşem."

"Annem harika bir aşçıdır," dedi Noah kameraya. "Ama üzgünüm anne. Joe Cobb daha iyi olabilir."

Sadie güldü. "Dikkatli olmazsan annen sana yemek yapmayı bırakabilir, Noah. Ama hâlâ ne zaman isterse beni yemeğe davet edebilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yönetmen Joseph, “Bu çok etkileyiciydi,” dedi ikiliye. “Komik, kısa, tempolu. Tam da istediğimiz görüntüler.”

Joseph, Meg’in peşinden havuzun kenarında oturan başka çocuklara doğru giderken, Lorrie isimli güzel görevli gelip kullanılmış kâğıt tabakları terasın duvarlarından topladı.

“Sence Joe Cobb’a akşam yemeğimizi pişirtmek kaç patlamıştır?” diye sordu Sadie.

Görevli olarak Lorrie, setteki en kıdemsiz insanlardandı. Birinin fikrini sorması hoşuna gitmiş gibiydi.

“Hiç,” diye açıkladı. “Al gülüm ver gülüm olayı. Hem Cobb’un mutfağı hem de Rock Savaşları Venüs TV yapımları. Cobb buraya gelip size yemek pişiriyor, daha sonra da siz yarışmacılardan birkaçı ya da daha büyük ihtimalle Rock Savaşları jürisi, onun programına konuk olarak çıkacak.”

“Böylece Cobb gençlerin izlediği bir programdan prim yapıyor, Rock Savaşları da Cobb’un Mutfağı’nda tanıtılıyor,” dedi Noah. “Güzelmış.”

“Aynen,” dedi Lorrie, Noah’ın tekerlekli sandalyesinin yan tarafına eğilip oğlanın tabağından düşen bir sos damlasını sildi. “Cobb’un Mutfağı’nda çalıştım. Bu şefler, reklam için *her şeyi* yapar. Programlarını büyük kanallara hibe ediyorlar ve bütün parayı yemek kitaplarını satarak ve adlarıyla restoranlar açarak kazanıyorlar.”

İkinci porsiyon barbekü ve tatlı olarak yaz meyveli pandispanyalı parfeden sonra, Noah havuzun yanında toplanmış bir düzine kadar çocuğa katılmak üzere rampadan inerken kendini şişmanlamış hissediyordu. Bir sürü çocuk, havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suda serinletiyordu. Herkes tika basa doluydu ve kimsede yüzmek bir kenara dursun, kıpırdayacak hâl yok gibiydi.

Sadie ayakkabılarını çıkarıp aralarına katıldığında, Noah sandalyesinden kayarak indi, kumaş pantolonunun paçalarını kıvırdı ve aynısını yaptı.

“Bu biraz manasız,” dedi. “Su kaynıyor olabilirdi ve derimin su topladığını görene dek bunu anlamazdım.”

“Bu ağırdı,” dedi arkasında yatan kız ciddiyetle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Noah geriye doğru bakıp onu inceledi. Emo/gotik insanların sözlük anlamı gibiydi. Sıcak havayı umursamadan kalın, siyah bir tayt, Doc Martens botlar ve uzun kollu, siyah, örgü bir kazak giymişti.

“Ben Dylan,” dedi kızın, başını kucığına koyduğu oğlan. “Bu da kız arkadaşım Eve.”

“Kıyamet Pandaları,” dedi Noah.

“Helikopterinizin gelişini gördük,” diye ekledi Sadie, hafif iğneleyici bir sesle.

Dylan güldü. “Bundan asla sıyrılamayacağız, değil mi?”

Birkaç metre ötedeki daha ufak gruptan, bir viyaklama duyuldu. Noah tam zamanında başını çevirip Brontobayt’tan Tristan’ın, su tabancalı grup arkadaşlarının üçlü saldırısına maruz kalışını gördü.

“Onları nereden buldular?” diye sordu Dylan, Tristan kardeşi Alfie’yi yakalarken.

Alfie, daha yeni on ikisine basmıştı. Rock Savaşları’ndaki grup üyelerinin en küçüğüydü ama korkusuzca elindeki boş su tabancasını almaya çalışan, çok daha yapılı olan ağabeyiyle boğuşuyordu.

“Ver şunu yoksa dayağı yersin,” diye bağırdı Tristan.

Ama Erin’in başka planları vardı. Erkek arkadaşının arkasına gelip şortunu indirdi.

“Kameraman çekti bunu,” diye bağırdı, ayakları suda oturan Jay. “Güzel don, Tristan. Anneciğin mi aldı?”

Tristan “Aaaaa!” diye bağırdı. Alfie, kendini kurtarıp havuza atlayarak su tabancasını tekrar doldurmaya başlarken havuz kenarından kahkahalar yükseldi. “Seni yakalacağım, Erin. Bunu sen planladın, biliyorum.”

Erin kaçmak için fazla çaba göstermedi. Tristan’la ufak bir itişme yaşadıktan sonra, oğlanın onu havuza itmesine izin verdi.

Erin’in elbisesi sırlıklam olmuştu ama pek umursuyor gibi görünmüyordu. Kollarını Tristan’ın göğsüne dolayıp onu aşağı çekmeye çalıştı. Su tabancaları olması, zincirleme reaksiyon yaratmıştı. Havuzun diğer ucunda yarışmacılar tekerlekli, hasır bir sepetten bir tane alabilmek için sıraya giriyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dylan kıpırdamadan, kucağında Eve'in başıyla oturmanın tadını çıkarıyordu ama Tristan'dan sonra, görünüşe göre en süslü kızları hedeflemeye dair toplu bir karara varılmasını aşırı komik bulmuştu.

Başında doldurulmuş fare olan kız, üzerine sıkılan suların altında viyakladı. Ağlamakla gülmek arasında kalmış halde, dizlerinin üzerinde buldu kendini. En yakınında duran rakibine, kırmızı bir stiletto attıktan sonra yalın ayak merdivene yöneldi.

"Mayomla döneceğim," diye bağırdı. "Buna pişman olacaksınız."

Sadie koşarken, Noah "Bana da bir tabanca al," diye bağırdı.

Dylan, oda arkadaşı Leo tarafından ıslatıldı ve gönülsüzce harekete geçti. Kimse tekerlekli sandalyedeki çocuğu ıslatmak istemediği için öfkelenen Noah, kenardan havuzun en derin kısmına bıraktı kendini.

Noah'nın bacakları hareket etmiyordu ama kaslı kolları vardı. Yüzerek Summer'ın önünde yüzeye çıkıp kızın ödünü kopardı.

"Sen nereden çıktın?" dedi Summer hayretle.

Summer'ın bir su tabancası vardı ama Noah, kızı onu çalmaya kalkışacak kadar iyi tanımadığına karar verdi. Neyse ki Sadie ona bir tabanca atıp "Bensiz başla tabii," diye bağıarak havuza atladı.

Su tabancasını doldurduğu sırada Noah, Britanya bayrağı desenli şortu ve aşçı şapkasıyla suya doğru koşan iri bir adam gördü.

"Bomba!" diye bağırdı Joe Cobb.

Noah yoldan çekilmeye çabaladı ama yine de koca bir dal-gaya yakalandı. Su, onu gözlerini kapatmaya zorladı ve neden-se birilerinin ona, midesi doluyken yüzmemesi gerektiğini söylediğini anımsadı. Gözlerini ovuşturup kendini, anlaşılan Rage Cola'dan daha sert bir şeyler içmiş bir televizyon şefinin kollarının arasında, iki kamera tarafından çekilirken buldu.

"Böyle şeyler benim başıma gelmez," dedi Noah kameraya delirmiş gibi gülümseyerek. Sadie yüzerek kadrāja girdi. "Bu, gelmiş geçmiş en harika şey!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

7. SADECE ARKADAŞ OLALIM

Sadie ve Noah, Belfast'tan gelen uçağı yakalamak için sabah üçte uyanmışlardı. Yatağı gittiklerinde, saat gece yarısını geçiyordu. O gün, çocukların evlerinden ayrılışını çekmek üzere seyahat etmiş, sonra da sabahın erken saatlerine kadar çatıdaki bütün mumları söndürüp Joe Cobb'un setini toplamakla uğraşmış teknik ekip üyeleri için daha da uzun sürmüştü.

Cumartesi sabahı işlerin ağırdan alınması şaşırtıcı değildi. Noah ve Sadie'ye, en alt kattaki tek yatak odası verilmişti. İkili, birkaç aşçının masanın başında cumartesi gazetelerini okuduğı yemek salonunu bulduklarında neredeyse öğlen olmuştu.

Aşçılar, omlet ya da baget ekmeğine sandviç yapmayı önerdiler ama iki gencin mideleri barbeküden sonra hala tıka basa doluydu. Sadie mısır gevreğı yedi, Noah'ysa birkaç dilim ekmek kızartıp üzerlerine *Marmite* sürdü. Tabaklarıyla kupalarını, armut koltuklara oturmuş, büyük LCD ekranlardan birinde bir şeyler seyreden yedi çocuk dışında bomboş olan ana salona götürdüler.

"Bu nedir?" diye sordu Noah, ekranda kendi yüzünü tanıran. Görüntüde, George Best Uluslararası Havaalanı'nın giden yolcu kapısına doğru ilerliyordu.

"Günlükler," dedi Ertelenmiş Doyum grubunun on altı yaşında, ateşli bir üyesi. "Anlaşılan montaj ekibi gece boyunca,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

farklı ekiplerin gün boyunca çektikleri görüntüleri gözden geçirmiş; internete konacak ve program yayına girdiğinde televizyonda gösterilecek klipleri seçmiş. Görevlilerden biri bir saat kadar önce bu DVD'yi getirdi.”

Armut koltuklarda oturan yedi çocuğun içinden, Noah ve Sadie'nin ismen tanıdığı yalnızca Pandalar'dan Dylan ve Endüstriyel Ölçekte Katliam'dan Summer'dı ama yatma vaktinden önce havuz kenarındaki bir saatlik su savaşı, henüz birbirlerinin ismini öğrenme fırsatı bulamamış yarışmacılar arasında bile buzları eritmişti.

Herkes montajlanmış televizyon programlarına alışkın olduğundan, anlatım ve müziksiz, ses seviyeleri değişen, henüz renkleri düzenlenmemiş, rastgele klipler izlemek tuhaf geliyordu. Çocukların hepsi Sadie'yi, Noah'nın tekerlekli sandalyesini son hız iterek ayaklarını kaldırıp neredeyse bariyerlere çarparken, güneş gözlüklerinin ve priz adaptörlerinin sergilendiği mağaza vitrinlerine tehlikeli derecede yaklaşırken gösteren klibe güldü.

Sıradaki klipler dizisi, Jet'i gösteriyordu. Jay'ın Erin'e, “Brontobyte yaşlı bir büyükanne yarışmacı gibi. Salon dansları programında sürekli poposunun üzerine düşüp duranlardan, ya da Bir Yıldız Doğuyor'daki hokkabazlık yapmayı beceremeyen dört göz çocuk gibi,” dediğini duyduklarında bir dizi hayret nidası ve bacaklara vurulan ellerin sesleri duyuldu.

“Ağır laftı!” dedi Dylan, aralarında Jet'ten ya da Brontobayt'tan birileri olmadığından emin olmak için etrafa kaçamak bakışlar atarak.

“Dün gece havuzun etrafında, Jet ve Brontobayt'lıların gerçekten birbirlerine girdiğini fark ettim,” diye ekledi Sadie. “Bu iş bitmeden yumruk yumruğa girerlerse şaşırmam.”

“Ama Jet'tekilerin hepsi daha iri,” dedi Summer. “Theo çam yarması gibi.”

“Theo çok ateşli!” diye şakıdı Ertelenmiş Doyum üyesi kız. “Dün gece beni sırtında taşıdı, çok kaslıydı.”

Dylan, onları yarım kulak dinliyordu çünkü gözleri Summer'ın bacaklarına dikiliydi. Kızın tatlı ayak parmakları, cennetten çıkma göğüsleri ve öpmek istediği yorgun bir sırtışı vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dylan sevgilisi ve grup arkadaşı olan Eve'den ya da dün gece havuzun etrafında koşarken gördüğü kızların büyük bir kısmından, Summer'dan hoşlandığının yarısı kadar hoşlanmıyordu. Eve'le yalnızca, yatılı okulu sadece erkeklerden oluştuğu ve onun haricinde gördüğü kızların hepsine ya ortak okul danslarında ya da cumartesi sabahları şehir merkezinde rastladığı için çıkmaya başlamıştı.

Sadece fiziksel özellikleri yüzünden değildi. Eve, daima kasvetliydi ve Dylan'ın bir yanı kızın, onunla sırf kendine zarar verirken yakaladığını ispiyonlamasın diye öpüşmeye başladığına ikna olmuştu. Ama Pandalar'ın, Dylan'ların evinde prova yaparak geçirdikleri bir hafta içinde Eve mutlu gibiydi. O an kızdan ayrılmak için gayet iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Öte yandan Dylan, Rock Savaşları'nı kazanmak istiyordu ve Eve'den ayrılmak grupta gerginlik yaratabilirdi. Ama zihninde Eve işini evirip çevirmekten bıkmıştı ve harekete geçmek için yanıp tutuşuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Dylan'ın oda arkadaşı Leo.

"Seni ilgilendirmez," dedi Dylan ama sesi sakindi.

"Efsanevi kakalarından birini yapacaksan, sonrasında tuvalet fırçasını kullan," diye bağırdı Leo. Bütün kızlardan tiksinti nidaları yükseldi.

"Kollarının altına sıktığın zıkkımdan daha kötüsü yok," diye cevabı yapıştırdı Dylan. "O kadar kokuyor ki pencere pervazındaki güvercin aşağı düştü."

"Aklıma bir şaka geldi," dedi Leo, Dylan yanma serilmiş olmadığı için açılan alana yayılarak. "Pilicin biri, kafana sıçarsa ne yaparsın?"

"Kim bilir?" dedi Summer.

"Kimin umurunda," diye ekledi bir başkası. Leo, kısmen bu şakayı yapmaya hiç başlamamış olmayı diledi.

"Onunla bir daha buluşmazsın," dedi.

Birkaç kişi inledi ama Leo'ya iyi hissettirecek kadar gülüşme oldu. Summer ona ufak bir yastık fırlattı.

"Ben *piliç* falan değilim," dedi sertçe.

Üç kat yukarıda Dylan, Eve'in odasına ulaşip kapıyı çaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

“Selam,” dedi Eve neşeli bir tavırla.

İkiz erkek kardeşiyle paylaştığı L şeklindeki odada, yatağının köşesinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kucağında bir akustik gitar vardı.

“Muazzam Max nerede?” diye sordu Dylan.

“Banyo.” Eve, kapalı kapıyı işaret etti. “Makyözlerden biri, salak ergen bıyığından kurtulmasını söyledi.”

“İyi fikir.” Dylan ellerini dolaşık saçlarından geçirdi. “Şey, düşünüyordum da...”

“Benden ayrılmak istiyorsun,” dedi Eve sadede gelerek.

Tahmin etmiş olması, Dylan’ı şoke etmişti. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Doğru mu?” Eve gözlerini kıstı.

“Sanırım,” dedi Dylan. “Nasıl fark ettin?”

Eve, omuz silkip gitarını yatağın başına dayadı. “Geçen hafta bana neredeyse elini sürmedin. Babanın viskisinden yarım şişe içip sevişmen gerektiğini söylemek için odama geldiğin zaman hariç.”

“Onun için özür dilemiştim.”

“Tuhaf bir şekilde tatlıydı aslında. Ağlamaya ve özür dilemeye başladığında.”

“Çok içmiştim. Ben, Max ve Leo zil zurna sarhoştuk.”

“Sonra dün gece, havuzun başındayken... Başımı kucağına koymuştum ama diğer kızlara baktığını görebiliyordum. Özellikle de kılıksız sarışına. Sarah mıydı neydi adı.”

“Summer.”

“Yani inkar etmiyorsun?”

“İçimi okudun. Her zaman böyle şeyleri yakalarsın. Yalan söyleyeceğim de ne olacak?”

Eve, yarım ağız gülümsedi. “Dürüstsün. Sende gerçekten hoşuma giden şeylerden biri bu...”

“Doğruyu söylememin temel sebebi kötü bir yalancı olmam,” dedi Dylan. “Yani aramız iyi mi? Çok üzülmüş görünüyorsun. Bu durum provalarda falan gerginlik yaratacak mı?”

“Her şey yolunda.” Eve uzun, koyu renk saçlarını iki parmağına doladı. Sesi biraz üzgündü. “Yatılı okul tam bir fanus.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karşı cinsle pek vakit geçirme fırsatın olmuyor. Seninleyken kendime dair bir sürü şey öğrendim.”

“Havuz kenarında beni diğer kızları keserken görmek, kötü hissettirmiş olmalı- bunun için gerçekten üzgünüm. Her konuda rahat olman harika ama duygularını içine attığını biliyorum... Çığlık atmak ya da bağırarak istiyorsan yap, ama lütfen tekrar kendine zarar vermeye başlama...”

Eve elini gitarının sapına koydu. “Max’in yazdığı şu şarkıyı öğrenmem lazım. Düet gibi bir şey, baterisiz.”

Dylan tekrar koridora çıkarken, kendini her şeyin iyi olduğuna inandırmaya çalıştı. Ama Eve’i incittiğini biliyordu ve bu konuda berbat hissediyordu.

8. ARADA KALAN GÜNLER

Akşam yemeğinde güzel bir rosto vardı. Yarışmacılar odalarında valizlerini açtılar ve müzik aletlerini yeniden düzenlenmiş bir ahıra taşıdılar. On iki grubun her birine, kapısında logoları bulunan prova alanları ayrılmıştı.

Birkaç grup prova yaptı ama çocukların çoğu, cumartesi gününü ana salonda ya da çatıdaki havuzun etrafında geçirdi. Önceki günden hepsi bitkin halde olduklarından, gün daha doğru düzgün başlamadan bitmiş gibiydi.

Pazar günü hazırlık kampı gerçekten başlıyordu. Kahvaltıdan sonra on iki grup, üçlü gruplara ayrıldı. İlk grupta Jet, Endüstriyel Ölçekte Katliam ve Kıyamet Pandaları vardı. Diğer ucunda uzun bir masa ve sunum için hazır kâğıtlarla dolu bir tahta olan, ufak bir sınıfta toplandılar. Michelle ve Theo yaramazlık yapmaya hazır halde arkada oturdular.

“Şimdiden sıkıldım,” dedi Theo. Bir kalemi ikiye ayırdı, fırlayıp masaya çıktı ve kalemin sivri ucunu polistrenden bir tavan karosuna batırdı.

Helen Wing içeri girdiğinde, oğlan hâlâ masanın tepesindeydi. Yarışmacıların çoğu kadının yüzünü, BBC hava durumu haberlerinden tanıyordu ama kadın Meteoroloji Dairesi’nden emekli olduğunu ve artık medya eğitimi uzmanlığı yaptığını anlatarak başladı.

Helen daha çok, yöneticilere medyanın ilgisiyle ve röportajlarla nasıl başa çıkacaklarını öğretiyordu. Kıpır kıpır gençlere pek alışkın değildi. Jay ve Summer gibi, birkaçı daha notlar aldı ve dikkatle dinlediler ama diğerleri gerçekten çok sıkılmış görünüyorlardı. Akıllı telefonlarıyla oynamaya ya da not kâğıtlarından uçaklar veya origami turnalar yapmaya başladılar.

“Tatilde okula gitmeye gönüllü olmadım,” diye inledi Theo, ara verdiklerinde. Sonra Michelle’e baktı. “Dersi kırmak ister misin?”

Michelle başıyla onayladı ama ikilinin grup arkadaşları lafa karışıp bunun daha ilk gün olduğunu söylediler ve onlara televizyonlarla sandviçleri bir yerlere atmanın, onları atılmanın eşğine getirdiğini hatırlattılar.

“Hepimiz için işi berbat edeceksiniz,” diye özetledi Michelle’in kardeşi Lucy. “Bunu yaptığınızda da ikinizi birden döveceğim.”

Böylece Theo ve Michelle, medya eğitiminin ikinci yarısına götürüldüler. Neyse ki işler ilginçleşti. Sınıfa dönmektense Helen onları, ufak bir deneme stüdyosuna çevrilmiş bir odaya götürdü. İki tane profesyonel şekilde ışıklandırılmış set ve herkes için birer plastik sandalye vardı.

İlk set bir çift kanep ve büyük, cam bir masadan oluşuyordu. Bir sohbet programı dekorunun minyatür versiyonu gibiydi. İkincisinde sandalyelerle çevrili uzun bir masa vardı. Masada radyo röportajlarına benzer şekilde kulaklıklar ve mikrofonlar duruyordu. Alternatif olarak, daha çok haber bülteni stüdyosuna benzemesi için sandalyelerin hepsi masanın arkasına da çekilebilirdi.

Üç grup içeri sessizce girmek zorunda kaldılar çünkü sunucu Meg Hornby kamerayla bir şeyler kaydediyordu.

“Rock Savaşları hazırlık kampı, yalnızca müzikten ibaret değil,” dedi Meg ıslıl gülümseyerek. “Her yarışmacı, onları ünlülerin yaşam tarzının getirdiği baskıyla başa çıkmak için gereken becerilerle donatacak, çeşitli eğitim programlarından geçecek. Modern, yedi gün yirmi dört saat aktif, aşırı bağlantılı dünyamızda kameranın önünde rahat olmasını ve ısrarcı bir

muhabir veya televizyon sunucusuyla başa çıkmasını bilmek, en az tiz bir sese çıkabilmek veya harika bir ritim motifi çalabilmek kadar önemli.”

Meg kameramana baktı. Sesi bir oktav alçaldı. “İyi miydi?”

Kameraman eliyle devam etmesini işaret etti ve fısıltıyla sufle verdi: “On iki grubun her biri...”

“Kahretsin, özür dilerim,” dedi Meg, sonra dramatik yayın sesine döndü. “On iki grubun her biri, bugün medya eğitim programını tamamlayacak. Sonunda BBC’nin eski hava durumu sunucusu Helen Wing, çok özel bir ödüle layık bulunduğu altı parlak yarışmacıyı seçecek. Seçilenler, Londra’ya gitmeye hak kazanacaklar. Orada her birine, en iyi mağazalardan biri olan *Eldridges*’de harcayacakları iki yüz ellışer poundluk hediyeye çekleri ve Kanal 6’nın Doğa Tarihi Müzesi’nde düzenlenecek açılış partisine birer bilet verilecek.”

Meg bunları söylerken, kamera grup üyelerinin tepkilerini kaydetmek üzere onlara döndü. Ne yazık ki bunları ilk kez duyuyorlardı ve çoğu kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Tamamdır Meg,” dedi kameraman/ekip yönetmeni. “Baştan alalım. Çocuklar, Meg yarışmayı duyurduğunda, biraz daha heyecanlı görünmeye çalışın.”

Meg repliklerini tekrarlarlarken Helen, Jay’i kenara çekip ona sorularla dolu bir kâğıt verdi. “İlk rol yapma egzersizimizde sunucu olmanı istiyorum,” diye açıkladı. “Bu soruları kılavuz olarak kullanabilirsin ama röportajını yaptığın kişinin kırılmasının eşiğinde olduğunu hissedersen, kendi sorularınla devam edebilirsin. Tamam mı?”

Jay soruları gözden geçirmeye başlarken, dikkatli görünüyordu. Meg iki kameramanı geride bırakıp çıkarken, Helen bütün grupla konuştu.

“Şimdi sıkıcı teorik kısmı bitirdik, umarım hepiniz dikkatini zi vermişsinizdir,” diye duyurdu. “Deneme röportajları yapacağız. Her biriniz, ciddi bir radyo söyleşisinden başlayıp anneniz ekmek almaya markete yolladığında, sizi kapının eşiğinde sıkıştıracak bir gazete muhabirine uzanan çeşitli senaryolardan en az ikisini canlandıracaksınız. İlk senaryomuzda ciddi bir haber

bültenini canlandıracağız, Gece Haberleri ya da Kanal Dört Haber Bülteni gibi. Jay sunucuyu oynayacak. Dikkat kesilmiş olduğu için, ağabeyi Theo da stüdyo konuğu rolünü üstlenebilir.”

Jay ve Theo, masanın arkasına geçip oturlurken birkaç gülüşme duyuldu. “Hazır olduğunuzda başlayın,” dedi Helen.

Jay soru listesini masaya koyarken, mahcup bir tavırla sırtıttı. Sırtını dikleştirdi ve kalın bir tonla konuştu.

“Bu gecenin ilk konuğu, Theo Richardson, bu sonbahar döneminde ekrana gelecek olan yepyeni bir televizyon programının yarışmacılarından. İyi akşamlar.”

“N’aber, sürtükler!” dedi Theo. Karşılığında birkaç sırtıtlı ve Helen’den ayıplayan bir bakış aldı.

“Theo, bize Rock Savaşları’yla ilgili bir şeyler söyle.”

“Eh...” dedi Theo. “Şey gibi... Yetenek yarışması. Ama pop yerine daha çok... Şey, rock.”

Helen elini kaldırdı ve diğer çocuklara baktı. “Dur orada, Theo. Theo’nun hatası neydi?”

“O kadar çirkin ki kafasına torba geçirmeli,” dedi Theo’yla Jay’in kardeşi Adam.

Birkaç kişi güldü, sonra Summer ciddi bir yanıt verdi. “Birkaç cevap hazırlamış olmalıydı.”

“Aynen öyle,” dedi Helen. “Ekрана çıkmadan önce bir planınız olmalı. Daha önce sizden, bir röportajda size sorulması en muhtemel dört soruyu yazmanızı ve bazı cevaplar oluşturmaınızı istedim. Sanırım hemen hepiniz, şu anda alacağınız en muhtemel sorunun Rock Savaşları’nın ne olduğunu açıklamak olduğu konusunda hemfikirsiniz. Theo dinlemiyordu, şimdiyse milyonlarca insan onun *eeee, eh, şeyy...* demesini izliyor. Peki, Jay, diğer soruya geç.”

Jay, haber sunucusu sesiyle devam etti. “İyi de yetenek yarışmaları, cumartesi akşamı reyting listelerini kasıp kavurmaya başlayalı on beş yıldan fazla oldu. Bu programların çoğu zirve noktalarını çoktan geride bırakmışken, Rock Savaşları bu yetenek yarışması işini fazla ileri götürmüş olmuyor mu?”

Theo homurdandı. “İstediğini diyebilirsin ama bu senin fikrin.”

Ağabeyine rahatsızlık verme fırsatı, Jay'ın eline sık geçmiyordu.

"Bu aşırı zekice yanıtın için teşekkürler," dedi, bir sonraki sorusu için senaryo dışına çıkmaya karar vererek. "Theodore, Rock Savaşları gibi bir programın gençler için bir örnek oluşturmayı hedeflemesi gerekmez mi? Anladığımız kadarıyla üç okuldan atılmış ve bir sürü adi suçtan hüküm giymişsin."

Theo yerinden fırladığında, Jay telaşla sandalyesinin tekerlekleri yardımıyla fona doğru kaçtı. "Çenenin kapatmazsan, bir sonraki lanet röportajını çenenin yarısı telle kapalıyken yaparsın."

Fon sarsıldı ve Helen telaşlanmış göründü ama Theo kardeşine vurmadı.

"Tamam," dedi Helen nefesini vererek. Theo yerine oturdu. "Bence bu medya eğitimine dikkatini vermeyen birinin, kameralar önünde zor anlar yaşayabileceğine dair iyi bir örnekti. Theo bu karmaşık soruyu nasıl yanıtlayabilirdi?"

Summer'ın grup arkadaşı Coco, yanıtlarken notlarına baktı. "Dezavantajları avantaja çevirmekle ilgili bir şey demiştiniz, mesela sunucu çetin bir soru sorarsa."

"Doğru," dedi Helen. "Peki, Theo ne diyebilirdi?"

Coco omuz silkti. "Bence o programların geçmişte kazandığı popülerite, insanların onları izlemekten ne kadar keyif aldığının göstergesi. Ama yetenek yarışmaları biraz bayatladı, Rock Savaşları da bu türe ivme kazandırmak için burada, gibi bir şeyler."

"Harika," dedi Helen coşkuyla. "Süper bir yanıtı. Tonun da harikaydı, aşırı agresif değildi ama sunucunun seni ürkütmesine izin vermedin. Dünya keskin nişancılarla dolu ve medyayla her konuştuğunuzda, Rock Savaşları'na dair negatif sorularla karşılaşacaksınız. Hepinizin, Coco'nun az önce verdiğine benzer birkaç yanıt oluşturması mantıklı olur."

Helen, Theo'yla Jay'i yerlerine gönderirken çocukların çoğu not aldı.

"Şimdi birazcık daha rahat bir senaryo canlandırmak istiyorum," dedi Helen. "Sabah programlarında ya da *The One Show*'da göreceğiniz türden bir grup röportajı. Kanepede Endüstriyel Ölçekte Katliam olsun. Max ve Eve, haber masasını kanepeye doğru çevirin. Siz iki sunucuyu oynayabilirsiniz."

9. TENBY’NİN GELGİT ÇİZELGESİ

Pazartesi

Jay yatağının ucunda oturmuş, dolabının kapağındaki aynadan video günlüğünü kaydediyordu.

“Medya eğitimi iyiydi. Senaryo canlandırmak eğlenceliydi. Helen bize, daha önce hiç aklımdan geçirmediğim bir sürü şey öğretti. Bir röportaj vermem gerekirse, kendime güvenim çok daha yüksek olur sanırım. Öğle yemeğinden sonra dans dersi aldık. Birçoğumuz, *rock grupları dans etmez*, diyorduk. Ama hoca bize, Freddie Mercury ve *Guns N’ Roses*’ın sahne performanslarından videolar gösterdi. Gangnam Style dansı yaparak etrafta dolanmıyorlar ama dikkatle izlediğinde epey bir kareografi var; Axl’ın yüksek tekmeleri olsun, iki gitaristin belli bir şarkıda birbirine dönük durması olsun. Ayrıca dersi veren adam çok eğlenceliydi. Dersin sonunda, bize bacaklarımızı açmayı denettirdi. Egzersiz yapmaktan ve spordan nefret ederim, dolayısıyla *berbattım*. Ama kardeşlerim boks yapar ve aşırı esnekler. Theo kameralar karşısında abarttı ve zavallı Summer’ın kotu *herkesin içinde* yırtıldı! Yani bir dans dersinden zevk alacağımı hiç düşünmemiştim ama sanırım bir sonraki ders perşembe gününü ve bu dersi *neredeyse* iple çekiyorum, denebilir. Bu öğleden sonra enstrümanlara göre ayrılacağız. Etrafta hoca-

mızın aşırı ünlü olacağına dair çeşitli söylentiler dolaşıyor. *Rolling Stones*'dan Keith Richards'ın geleceğine dair bir dedikodu bile var. Ama yani, ciddi olursak, resmen milyarder olan birinin, bize gitar dersi vermek için Dorset'e gelme olasılığı nedir?

Biraz tuhaf çünkü bir açıdan aldığımız bunca dersle okulda gibiyiz. Ama hiç okul gibi *gelmiyor* çünkü diğer çocuklarla bir sürü ortak noktamız var ve silikon dioksitle Tenby'nin gelgit çizelgesini falan öğreniyor da değiliz. Gerçekten bir tarafıma taktığım şeyler öğreniyorum. Ayrıca provalar dışında ödev yok, o da saat bire kadar, yani müzik çalmak veya boş boş takılmak için bolca vaktimiz var.”

Jay, birkaç saniye için söylemek istediği başka bir şey olup olmadığını düşündü ve birilerinin, büyük ihtimalle kayıtta “bir tarafım” dediği için ona söyleneceğini fark etti. Oda arkadaşı Babatunde, ilk dersten önce bir saat batari çalışabilmek için kahvaltıya çok erken inmişti. Jay prova yapmak yerine yatağında keyif yaptığı için biraz suçluluk hissetti.

Eski püskü *Crocslarını* giyip aynada saçını kontrol ettikten sonra, ikinci kattaki balkona açılan kapıyı açtı.

Jay neler olduğunu anlayamadan, her iki yanından kızlar saldırıya geçerek kıyafetlerini kovalar dolusu şeffaf, yapış yapış bir sıvıya buladılar. Üzerine un ve ana salondaki armut koltuklardan birinden çıkarılmış minik polistren toplar atan ikinci çocuk dalgasının içinden Summer ve Michelle'i seçebildi.

Jay hayret dolu bir ses çıkarmaya çabaladı ama ciğerlerine un dolmuştu. Birkaç saniye çılgınlıkları ve kahkahaları dinleyerek beyaz bulutun içinde körlemesine sendeledikten sonra, Jay koltuk altlarını kavrayan eller hissetti. Onu geriye doğru çekerlerken başka eller, ayak bileklerini tuttu. Gözlerini, kardeşleri Theo ve Adam'ı görecektik kadar açmayı başardı.

“Bir,” diye bağırdı Theo, Jay'i balkonun kenarından sarkacak şekilde bir o yana bir bu yana sallarlarken.

“İki!”

Jay kendini kurtarmaya çalıştı ama tek yapabildiği karnındaki bir kası çekmek oldu.

“Bırakın beni adiler!”

Jay korkmaktan çok, sinir olmuştu çünkü Theo epey deli olsa da kamera ışıklarını görmüştü. Herkesin plana dâhil olduğunu biliyordu. Onu gerçekten balkondan atmaları mümkün değildi.

“Üç,” diye bağırdı herkes.

Theo ve Adam onu bıraktılar. Jay balkondan yükselirken, inanılmaz şekilde dehşete kapıldı. Zaman durdu ve üç saniye süren düşüşü sırasında, kendi kendiyile bir konuşma yapmayı başardı.

Bunu nasıl yapabililer? Omurgamı kıracak mıyım? Ölecek miyim? Rüya olmalı bu...

Jay ana salonun damalı karoları yerine, şiddetli bir sıçramayı hissettiği, gerilen yayların sesini duyduğu zemine indi.

Gözlerini açarken bir küfür savurdu. Ahşap kirişlere ve iki avizeye baktı. Bir düzine yarışmacı balkonun korkuluğuna yaslanmış, telefonları ve kameralarla video çekiyordu.

“Siz,” dedi Jay nefesini bırakarak. Doğrulup gözlerindeki unu sildi. “Sizi öldüreceğim pislikler!”

Doğrulurken ilk gördüğü, mor saçlı kameraman oldu. Zig Allen ve yönetmen Joseph, gülümseyerek el çırpıyorlardı.

Babatunde trambolini çevreleyen kafese girip elini uzattığında, Jay hâlâ şoktaydı.

“İlk dersi kaçırma cezandı bu,” dedi Babatunde.

Jay balçık, un ve polistren armut koltuk toplarından yapılma bir uzaylı derisine benzeyen bedenine bakarken başını salladı.

“İlk dersi kaçırmadım,” dedi. “Saat dokuzu çeyrek geçiyor.”

Babatunde başını salladı. “On buçuk.”

“Daha demin odamızdaki saate baktım.”

“Belki birileri odadaki saati değiştirmiştir,” dedi Babatunde gülümseyerek. “Ve telefonundakini.”

Jay’den bir hayret nidası yükseldi. “Yani erkenden provaya gidiyorum dediğinde, normal ders saati miydi..? Kahretsin! O kadar miskinlik gibi hissettirmesine şaşmamalı.”

Jay bacakları hâlâ titreyerek trambolinden inerken, diğer çocuklar onun odasının önünden alt kata koşuyorlardı. Düşüşü Jay’in ömrünün en korkunç anlarındandı. İçinden bir ses bağırarak ve herkese, entrikacı piçler demek istiyordu ama

kameralar kayıttaydı. Ortada bu kadar yeni dost varken, Jay hiçbir şeyi sorun etmemiş gibi davranmak zorunda olduğunu biliyordu.

Adam ve Theo koşarak alt kata inmişlerdi. Pek sarılma meraklısı bir aile değildiler ama yönetmen Joseph onları yüreklen-dirdi ve üç kardeşin sarılışını gösteren hoş bir sahne yakaladı.

“İkinizden de aşırı nefret ediyorum,” dedi Jay. Karşılığında herkes kahkalara boğuldu.

Birkaç görevli pisliği temizlemeye geldiğinde, Jay ana salo-nun cam kapılarından birinden verandaya çıkarıldı. Jay yüzücü gözlüklerini taktıktan sonra Gündük, görevli Damien’in insafı-lı şekilde sıcak olan bir kova suyu onun başından aşağı dökmesi-ni kameraya aldı.

Jay yapış yapış maddenin, bir tür özel eğlence sektörü ürünü olduğunu fark etti çünkü karışım sabunlu suya değdiği anda çözündü. Un ve polistren, kıyafetlerinden kauçuğumsu bir kat-man halinde akıp gitti.

İkinci kovadan sonra, Jay bir sandalyeye oturup makyözler-den birinin tarakla saçındaki birkaç statik elektrik yüklenmiş topçuğu çıkarmasını ve kulaklarını fener ve cımbızla kontrol etmesini beklemek zorunda kaldı.

Sıcak bir temmuz sabahıydı ama Meg yanına geldiğinde Jay ürperiyordu.

“Jay, üşüdüğünü biliyorum,” dedi Meg. “O ıslak kıyafet-lerden kurtulmak istediğini de biliyorum ama bize bunun nasıl hissettirdiğini söyleyebilir misin?”

“Eee...” dedi Jay ve anında medya eğitmeninin, kekelediği için ona ters ters baktığını hayal etti. “Sanırım güne başlama-nın çok ilginç bir yoluydu.”

“Kesinlikle öyleydi. Düştüğün sırada ne düşündün?”

“Dehşet,” dedi Jay mikrofona. “Dönüp bakınca, güvenlik ağı olmadan beni balkondan atmayacakları epey barizdi. Ama bunu düşünecek pek vaktim olmadı. Theo’nun da zamanında bazı çılgınca şeyler yapmışlığı var.”

Meg güldü. İlk kez, duyguları kamera çekiyor diye yüzüne yerleştirilmiş gibi durmuyordu. “Çok iyi karşıladın, Jay. Teşek-

kür olarak, bu akşam Londra’da düzenlenecek olan kanal partisine katılacak altı grup üyesinden biri olduğunu duymak seni memnun edecektir. Ne düşünüyorsun?”

“Güzel,” dedi Jay. Sesi kulağa mutlu geliyordu ama mutlu hissetmiyordu. Partilerde daima tuhaf hissedirdi ve hevesle beklediği, gitar becerileri kazanarak geçireceği öğleden sonrayı da kaçıracaktı. “Sanırım gidip giyecek şık bir şeyler bulsam iyi olur.”

,

10. ALIŞVERİŞ TERAPİSİ

Summer hiç Londra'nın merkezinde bulunmamıştı. Limuzinin filmli camını heyecanla açarak hayran hayran etrafa bakındı. *London Eye*'a gitmekten tutun, oradaki bütün Starbucks'ların, Dudley'deki Merry Hill Centre'dakinden çok daha büyük oluşuna kadar her şeye yorum yapıyordu.

Jay Londralıydı ve Mayfair'in dar sokaklarıyla aşırı lüks mağazaları onun da doğal alanı olmamasına rağmen, her şey normalmiş gibi davranıyordu. Park halindeki arabalar bile lükstü. Theo çaldığı birkaç modeli gösterdiğinde bazıları güldü.

"Bundan daha eski bir Mercedes modeli çalacak olursanız tuhaf, ayakla idare edilen bir el freni olduğunu aklınızdan hiç çıkarmayın," dedi. "Onu çözmem o kadar uzun sürdü ki az kalsın sahibine yakalanıyordum."

Noah güldü. Theo ilk gün onu garaj yolundan çıkardığından beri, Noah Jay'in ağabeyinden hoşlanmıştı. Noah hayatını sevsede tekerlekli sandalye tamamen bağımsız olmasını zorlaştırıyordu ve Theo'nun abartılı hırsızlık, sevişme ve kavgahikâyeleri, Noah'nın arzu ettiği bir şeye açılan pencerelerdi.

"Hey, Britanya'nın beyni," dedi Jay, limuzinin diğer ucunda ona dönük oturan ağabeyine. "Az önce yirmi kadar suçu itiraf ettiğinin farkındasın değil mi?"

"Ne olmuş?" dedi Theo. "Burada kamera yok."

Jay uzanıp parmağıyla limuzinin tavanına takılı ufak, siyah kubbeyi dürterken sırtıyordu. “Emin misin?”

Theo öne doğru eğilerek şüpheyle kubbeye baktı. “Gözetleniyoruz,” dedi tükürür gibi. “Sivil haklarım ne olacak?”

“Limuzinde kayıt altında olacağımızı söylediler,” dedi Jay. “Ama sen Angie’nin bilgilendirmesini dinlemek yerine, Ertelenmiş Doyum’dan o atletik kızla flört etmekle meşguldün.”

“Angie’nin burnu çok havada,” diye yakındı Theo. Sonra kamera kubbesine baktı. Sesi, ondan hiç beklenmeyecek ölçüde özgüvensiz çıkıyordu. “Araba çalmakla ilgili şeylerin hepsini uydurdum. Siz editörler bu kayıtları programda kullanacak olursanız, peşinize düşer ve hayalarınızı keserim.”

Theo tekrar koltuğuna yerleşirken, huzursuz gülüşmeler duyuldu. Trafik yüzünden yürüseler *Eldridges*’e kalan son bir buçuk kilometreyi daha hızlı giderlerdi ama sonunda vardılar. İki kameraman ve mağazanın şatafatlı üniformalı kapıcılarından ikisi, kaldırımdan fırlayarak limuzinin kapılarını açtılar.

Kanalın partisine katılacak olan altılının, medya eğitimindeki başarılarına göre seçileceği iddialarına rağmen, kaldırıma çıktıkları sırada Jay çeşitlilik yaratma yönünde bir çaba olduğunu tahmin etti.

Kendisi balkonda yapılan eşek şakası karşılığında sakin kalmasının ödülü olarak seçilmişti. Medya eğitiminde kesinlikle başarılı *olmamış* olan Theo, yakışıklı asiydi. Brontobayt’tan Alfie, yarışmacıların en genciydi. Daha yeni on ikisine basmıştı. Yavru köpekleri anımsatan bir tatlılığı vardı ve kolaylıkla on yaşında sanılabiliirdi. Summer büyüleyici bir şeyler görme şansı elde eden fakir kızdı, Eve’s e üst sınıftan, emo, İskoç bir kız. Sayıyı tamamlamak için de tekerlekli sandalyeli bir çocuk mu eklenmişti?

Rock Savaşları Mâlikanesi’nde geçen üç günden sonra, herkes filme alınmaya alışmaya başlamıştı ama *Eldridges* işe, toplum içinde çekilme boyutunu ekliyordu. Mağaza müdürü yarışmacılarla el sıkışıp her çocuğa beşer tane elli poundlık hediyeye çeki verirken çekildikten sonra, çocuklar çiftlere ayrılmış ve peşlerinde iki kişilik bir kamera ekibiyle keşfe çıkmaya gönderilmişlerdi.

Noah, Theo'yla eşleştigine memnundu. Summer ve Eve direkt olarak kadın giyimi bölümüne yöneldiler. Jay'e Alfie kalmıştı. Bu karmaşık bir durumdu çünkü ikili birbirlerini doğduklarından beri tanıyordu ama Jay'in Brontobay'tan atıldığı oylamadan beri konuşmamışlardı.

"Sorun yok..." dedi Jay. Alfie'yle olan vaziyet, iki adım arkalarındaki kameraman ve kimin kayda alındığını görmek için bakman müşteriler, bu iki sözcüğü ömründe söylediği en tuhaf sözcükler kılıyordu. "Brontobay'tan atılmam yönünde oy kullanmanın tek sebebinin, Tristan'ın seni döveceğinden korkman olduğunu biliyorum."

"Ayrıca benim ağabeyim o," dedi Alfie. "Aile sadakati falan. Annem ailelerin birlik olması gerektiğini beynimize kazıdı."

"Brontobay'ta durum nasıl? Provalar falan?"

"İyi. Grupta daha fazla şey yapmama izin veriyorlar. Hocamız, Bay Currie ve şimdi de mâlikanedeki hoca, benim baş gitarist olmam konusunda hevesliler. Hatta Tristan'ın Erin'le birlikte arka vokalleri yaptığı bazı parçalarda, bateryi bile çalabilirmişim."

"Mantıklı. Sana her zaman boktan kısımları verdik çünkü en gencimizdin. Ama Salman ve Tristan'dan daha iyi bir müzisyensin."

"Tristan, Brontobay'ın ümitsiz olduğu konusundaki yorumunu duydu. Ağabeylerin olmasa seni döveceğini söyledi."

Jay rahatsız hissetti. Sıksa olmaktan ve kendini savunamamaktan nefret ediyordu. Şimdi spor ayakkabıların durduğu duvara gelmişlerdi. Alfie birkaç Nike ayakkabıya baktı ama onun numarasının alt katta, çocuk bölümünde durduğunu söylediler. Jay bir çift bez ayakkabı ve pejmürde Crocs'ların yerine, yeni bir çift havuz ayakkabısı aldı. Alfie çocuk bölümünden Nike'larını alıp oyuncakların olduğu bölümünde biraz vakit geçirdi. Jay küçük kardeşlerine hediyeler seçti. Alfie'ye Fisher Price'tan bir bebek oyuncacı aldı.

"Tristan'ın yaşı için biraz ufak kalmıyor mu?" diye sordu Jay iğneleyici bir sesle.

“Haberin yok mu? Annem hamile,” dedi Alfie. “Doğum kasımında.”

“Hadi be! Onun yaşında birinin bebek sahibi olabileceğinin bile farkında değildim.”

Bütün hediye çeklerini harcamak için doksan dakikalara vardı ve paralarının geriye kalan ufak bir kısmını alelacele kırtasiye reyonunda harcadıktan sonra, Alfie ve Jay ana girişte diğerleriyle buluştular.

Alışveriş bölümünü tamamlamak için, her biri ellerinde Eldridges’in kendine has mor poşetlerinden en azından ikisiyle mağazanın döner kapısından çıkarken, sonra da bekleyen limuzine doğru tek sıra halinde yürürken kayda alındılar.

“Bu çok süperdi,” dedi Summer, yola çıktıklarında. Sonra suçlu bir edayla “Parfüme doksan pound harcadığıma inanamıyorum. Evde olsam, bu iki haftadan fazla yetecek erzağın parası,” dedi.

“Güzel kokuyorsun ama,” dedi Jay ve karşılığında kocaman bir gülümseme aldı.

Summer “Teşekkürler,” diye yanıtladı, Jay onun çıplakken nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışırken.

Savile Row’daki bir sonraki duraklarına ulaşmaları on dakika sürdü. Riskli derecede dik bir merdiven, onları bir terzi dükkânının üst katındaki prova odasına götürdü. Noah’nın engeli gözardı edilmişti ama Theo, Angie’nin sağlık ve güvenlikle ilgili endişelerini duymazdan gelerek onu sırtında üst kata taşıdı.

“Pebble Cotage’daki şey bu,” dedi Summer, biri dışarıdaki koridordan geçerken.

“Nereden kim?” diye sordu Theo, onun heyecanı ile alay ederek ellerini havaya kaldırırken.

“Kanal Altı’da yayınlanan bir pembe dizi,” diye açıkladı Summer. “Büyükanнем hiç kaçırmaz.”

Kısa bir bekleyişten sonra, içeri tekerlekli askılık getiren, balıketli iki kostümcü kadın girdi. Kadınların biri, bir askılık ve iki kızla yandaki odaya geçti. Diğer kadın dört oğlana, sonra da elindeki dosyaya baktı. Jay göz ucuyla, dışarıdaki koridorda

Kanal Altı Haberler'in sunucularından birinin, bir medya koordinatörüne tısladığını gördü.

"Rock Savaşları," dedi terzi. "Bunu duydum, desem yalan olur. Yeni bir program mı?"

Noah başıyla onayladı. Açıklayacaktı ki Theo lafa karıştı.

"Jeoloğuz biz," diye açıkladı. "Ender ve pahalı kayaçlar buluruz. Sonra onları birbirimize atarak savaşırız. İlk düşen, Edinburgh Hayvanat Bahçesi'ndeki pandalara yem olacak."

Alfie ve Noah güldüler. Kostümcü kadın, gözlüklerinin üzerinden ters ters bakarak dümdüz bir sesle yanıtladı. "Öyle mi, küçük bey? Bakalım senin için neyimiz var."

Kadın askılıktaki ceketlerin durduğu kılıfları açmaya başlarken, Jay temkinli göründü. Jay'in ailesinde, şık kıyafetler yalnızca düğünlerde ve yargıç önüne çıkarken giyilirdi. Ama yumuşak yün kumaşa ve tartan astara dokunduğunda, kıyafete ısındı. Bütün takımı giyip aynaya baktığında, gerçekten iyi hissetti. Gök mavisi bir gömlek, incecik bir kravat, çelik grisi, dar kumaş pantolon ve koyu kırmızı bir Harris tüvit ceket.

"Nasıl buldun?" diye sordu kadın.

"Güzel," dedi Jay, gözlerini kendinden alamayarak. "Asla bu renkleri seçmezdim ama birbirlerine gerçekten uyuyorlar."

"Onaylamana sevinim," dedi kadın, diz çökerek.

Tatmin olmamıştı. On dakika boyunca Jay'in kıyafetine iğneler taktı ve terzi tebeşiriyle işaretler koydu. "Alt kattaki kızların, kıyafetlerinin ayarlamalarını yaptıracam. Saat beşe kadar otel odanda olur."

Theo daha zorlu bir müşteriydi. Gömleğinin yakasının çok sıkı oluşuyla ilgili yakınıyor ve kasık bölgesinde bolca fazladan alana ihtiyacı olduğuyla ilgili şakalar yapıyordu.

Kostümcü kadın iğneyi ona batırdığında "Ahhh," diye viyakladı, sesi şaşırtıcı şekilde bir kızinkine benziyordu.

"Pardon," dedi kadın, kulağa azıcık bile samimi gelmeyen bir sesle. "Hiç kıpırdamaman ve çok sessiz olman gerek, yoksa tekrar olabilir."

Jay sırtıttı. Sonra, yandaki kapı açılıp Summer üzerinde askısız beyaz ipekten bir mini elbiseyle içeri girdiğinde, hayret dolu

bir ses çıkardı. Kızın ayağında yılan derisi kovboy çizmeleri, boynundaysa on iki tane kocaman elmasla süslü bir haç kolye vardı. Şıktı, aynı zamanda hâlâ rock and roll bir tarzı vardı.

“Vay be!” dedi Jay. “*İnanılmaz* görünüyorsun.”

“Teşekkürler. Birisi otele gelip saçımızı yapacak,” dedi Summer mütevazı bir şekilde. “Bu harika bir haber çünkü şu anda kuş yuvası gibi görünüyor.”

“Kesinlikle seninle yatarım,” dedi Theo ona, sonra kostümcü kadın ona iğne batırdığında bir kez daha incecik bir sesle viyakladı.

11. ELMASLAR VE ŞAMPANYA

Doğa Tarihi Müzesi'nin önünde limuzinden inmek, bir film sahnesi gibiydi. Kovboy çizmeleri ve elmaslar içindeki Summer; püsküllü deri eteği ve yüzden fazla fermuarla kaplı punk tarzı ceketiyle podyumda bir manken gibi yürüyen Eve.

Jay pantolonunun poposuna bu kadar oturmasından hoşlanmamıştı ama güzel duruyordu. Kuaför saçını seyreltmış, kısaltmış ve havalı, siyah dikenler haline getirecek şekilde jölelemişti.

İki düzine kameranın flaşları patladı ama halıdaki üç muhabir, onlardan bihaber görünüyordu. Sonra içlerinden birinin yüzü aniden aydınlandı. Jay'i durdurup mikrofonunu yüzüne tuttu.

"Kanal Altı gösterim gecesine hoş geldin. Harika görünüyorsun, çekimlerden sonra iyice dinlenebildin mi?"

"Evet," dedi Jay ve medya eğitimini hatırladı: *gülümse, neşeni koru, ııı ve aaaaa deme*. "Güzel bir gündü. Limuzinle Londra'yı gezdik, aşırı lüks otelimize yerleştik ve bütün Kanal Altı yıldızlarını gördük."

"Anladığım kadarıyla Güliiver'in Gezileri'ni çekerken sırtını incitmişsin. Tamamen iyileştin mi?"

"İyiyim," dedi Jay. Sonra daha kısık bir sesle devam etti. "Güliiver'in Gezileri mi dedin?"

“Sen, aktör Hugo Portman’sın, değil mi?”

Jay başını salladı. “Ben Rock Savaşları’ndan Jay Thomas.”

“Ya... Evet, yeni yetenek yarışması. Değil mi?”

“Doğru,” dedi Jay. Muhabir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Bir limuzin daha yanaştığında, muhabir fırlayıp gitmeden önce bir bahane bile sunmadı. Halının ucunda birkaç hayran ciyaklayıp fotoğraflarla imza defterlerini uzatmaya başladılar. Jay, adamın yakışıklı yüzünü birkaç filmde tanımıştı ama adı aklına gelmedi.

Diğerleri içeri geçmişlerdi. Jay müzenin lobisinde onlara yetiştii. Jen isimli bir medya koordinatörü onlara planını anlatıyor, Rock Savaşları’yla ilgili onlarla röportaj yapmak isteyecek birkaç gazeteciyle konuşmayı deneyeceğini açıklıyordu.

Müze parti için kapatılmıştı ve ana salon ürkütücü, yeşil bir ışııkla aydınlanıyordu. Tek lokmalık yiyeceklerden oluşan bir büfeyle röportajlar için kurulmuş masalar vardı. Devasa bir diplodok iskeleti odayı ikiye bölüyordu. Medya koordinatörü gözden kaybolur kaybolmaz, Theo doğruca köpüklü şampanya kadehleriyle dolu bir masaya giderek iki tanesini başına dikti ve üçüncüyü aldı. Diğerleri daha temkinliyidiler. Kendilerine birer kadeh almadan önce, onlara bakan biri olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakındılar.

“Bu dinozorun pisliği ne kadar büyüktü merak ediyorum,” dedi gözlerini iskelete dikmiş olan Theo. “Bahse varım en azından bir Mini kadar büyüktür.”

Jay cıkcıkladı. “Bir Mini boyutlarındaki bir şey, dinozorun poposundan nasıl çıksın?”

“Dinozorun poposu ne kadar büyüktü?” diye sordu Theo, dördüncü kadehini alırken. Eve’e ikincisini verdi. “Popo uzmanı falan mısın, Jay?”

Böyle tartışmalarda Theo yenilmezdi, o yüzden Jay onu duymazdan geldi. Aralarında konuşan gazeteci, reklam şirketi yöneticisi ve az ünlüler kalabalığının içinde ilerlerlerken, Jen, Noah ve Summer’ı bir gençlik dergisine röportaj vermek üzere

götürdü. Eve, öğle yemeğini kravatında taşıyormuş gibi duran ve Pebble Cottage'ın baş senaristi olduğunu iddia eden, ürkütücü bir adamın ilgisiyle uğraşmak zorunda kaldı.

Theo hariç herkes, ikinci kadehlerindeydi. Günışığı Şehri adlı bir çocuk programında, üzerinde pembe bir tulumla sıçrayarak gezerken görülen genç bir sunucuyla flört etmeye giderken Theo hafiften sendeler gibiydi.

Jay'i sinir edecek şekilde, sunucu Theo'yu başından savmadı. Epey yakın duruyorlardı ve Jay tiksintiyle başını çevirdiği sırada, kız Theo'nun boynundaki dövmeyi inceliyordu. Büfeye baktıktan sonra, Jay kendini parlak renkli dosyalarla dolu bir masanın başında, tek başına buldu.

İçlerinden birini açtığı anda, bunların Kanal Altı'nın bütün programlarına dair basın bültenleri olduğunu fark etti. Program detayları, fotoğraflar, kadronun biyografileri ve bir röportaj ayarlamak ya da ön gösterim DVD'si almak için ulaşmanız gereken kişinin iletişim bilgileri vardı içlerinde.

Dosyalar birbirinden çok farklıydı; Gerçekten mühim programların siyah ve gümüş rengi dosyalarından, sabahın ikisinde ekrana gelen Alman dedektif dizisinin zımbayla tutturulmuş A4 kağıt tomarına uzanan bir yelpaze...

Rock Savaşları basın bülteni, skalanın ortalarında idi. Sıradan turuncu, plastik, üzerinde bir çıkartma olan bir dosyadaydı. Jay kendi fotoğrafını bulmaya çalışarak dosyayı karıştırırken, uzun bacaklı bir kadın ve uzun boylu, gözlüklü bir adam uzanıp bir dosyayı aldılar.

"Bunu duydun mu?" diye sordu adam, Rock Savaşları broşürünü sallayarak. "Aşırı popüler olacaktı güya. Rage Cola aşırı yüklü bir sponsorluk ücreti ödedi ama KT noktalı yeri imzaladığı anda, çocuk-gençlik programı olarak sınıflandırılıp beş buçuğa kaydırıldı."

Jay'in buna kafa yoracak vakti olmadı çünkü Summer yanına geldi.

"Daha önce hiç şampanya tatmamıştım," dedi kız gizlice. "Güzel ama direkt başıma vurdu."

“Röportaj nasıldı?”

“İyiymi sanırım.” Summer, Rock Savaşları basın bültenlerinden birini aldı. “Bir çocuk dergisi içindi. Tımarhane ya da Tımarhanelik, öyle bir şey.”

“Hiç duymadım.”

“Broşürümüz, bütün çocuk programlarının olduğu masada.”

Jay kendi fotoğrafını bulmaya o kadar odaklanmıştı ki Rock Savaşları bülteninin Panda Zamanı!’ndan, Peri Belle Adası’na uzanan programların basın bültenleriyle çevrili olduğunu fark etmemişti.

“Evet,” dedi temkinle. “Bir saniye önce burada bir adam vardı. Dedi ki, Rock Savaşları cumartesileri beş buçukta yayınlanacaktı. Sanırım bir sürü çocuğun izlemesini istiyorlar.”

“Beş buçuk ana kuşak değil,” dedi Summer, hayal kırıklığına uğramış gibi. “Programı küçük çocuklara pazarlayacaklarsa, Zig Allen’ın programın gerçekten havali ve müzik odaklı olacağına dair bize verdiği gaz çöpe gider.”

Odayı dolduran diplodok iskeletini aydınlatan spot ışıkları kısıldı ve konuşmalar sessizleşti. Takım elbiseli bir adam, röportaj masalarının arkasındaki ufak sahneye çıktı. Bir çift projektör ekranında Kanal Altı logosu belirdi.

“Asla başarılı olamazsınız dediler,” dedi yönetici, hafiften nefes nefeseymiş gibi yaparak. “Birleşik Krallık’ta altıncı bir eğlence kanalına yer yoktu. Ama sekiz yıl sonra, işte buradayız. Kâr ediyoruz, yenilikçiyiz ve televizyon dünyasındaki en rekabetçi reklam fiyatlarından bazılarına sahibiz.”

Taş salonda birkaç kakhaha ve tezahürat yankılandı.

“Ama ilk yıllarımızı şekillendiren, tek bir programdı,” diye devam etti yönetici. “Kanal Altı’yı, reyting listesinde ilk ona sokan ilk program. Yaratıcı ekibime ve reklam ortaklarımıza, başka programlara yatırım yapacak güveni sağlayan platformdu. Bizi yabana atılmayacak bir güç haline getiren bu programdı. İki yıl önce, program sona erdiğinde, hepimiz Kanal Altı tarihinin bir parçası sonsuza dek kaybolmuş gibi hissettik. Fakat bu gece, sanatçılar, basın ve reklam yöneticilerinden oluşan bu

saygıdeğer topluluğa özel bir duyuru yapabilirim: Hit Makinesi bu sonbaharda Kanal Altı'ya dönecek.”

Birkaç kişiden hayret nidaları yükseldi. Jay, gözlüklü adamın neden bahsettiğini daha yeni anlıyordu: Rock Savaşları akşamdan, öğleden sonraya kaydırılmıştı çünkü Kanal Altı tarihinin en popüler programlarından biri geri dönüyordu.

12. SADECE KONUŞTUK

“Ama kimse benim gevezeliğimi dinlemek istemez,” dedi Kanal Altı yöneticisi. “Hanımlar beyler, karşınızda biricik... Karen Trim.”

Sahnede beliren kadın kısa boyluydu. Geniş omuzları ve oğlanları andıran bir yüzü vardı. Yolundaki her şeyi ezip geçtiği için lakabı Tank’tı. Dünyanın her yanında yayınlanan televizyon programı formatları yaratarak on milyonlar kazanmıştı ve Hit Makinesi, içlerinde en popüler oldu.

Karen, Hit Makinesi’nin ilk dört sezonunda jürilik yapmıştı. Acımasız eleştirileri, yarışmacıları gözyaşlarına boğmuştu ve Karen’in acı sözlerinin derlemesinden oluşan bir YouTube videosu, elli milyondan fazla kez izlenmişti.

Karen ellerini başının üzerine kaldırıp kameralara hafiften garip bir gülümsemeyle bakarak “Geri döndüm bebeğim!” diye bağırdı. “Konuşmalar beni sıkar, o yüzden sorun gitsin!”

Gazetecilerle fotoğrafçılar birbirlerinin önüne geçerken sahenin önünde bir itişme oldu.

“Jüriliğe dönecek misiniz?” diye sordu birisi.

“Tabii ki! Hit Makinesi’nin yeni sezonunda yer alacak diğer iki jüri üyesini çok yakında açıklayacağız.”

“Ya Amerika’daki girişimleriniz?”

“Kanalla Hit Makinesi ve Yetenekli yarışmaları için üç sezonluk daha anlaşma imzaladık. 2015 baharında da Hit Makinesi’nin yepyeni, country müzik temalı bir versiyonu, CMTV ekranlarında olacak.”

Jay ve Summer, bir sonraki konuşmacıyı tanıdılar. Sahnenin dibine kadar yaklaşmış bir tekerlekli sandalyeden geliyordu ses.

“Hit Makinesi’ni neden geri getiriyorsunuz?” diye sordu Noah, çok ciddi bir sesle. “Kanal Altı programı iki yıl önce, reytingler düştüğü ve format bayatladığı için iptal etmemiş miydi?”

Tank’ın ünü, yalnızca göstermelik değildi ve ufak tefek kadın gözlerini Noah’ya diktğinde, gazetecilerden toplu bir hayret nidası yükseldi.

“Sen hangi kayanın altından çıktın?” diye sordu Karen içineleyici bir sesle. Noah’nın sorusunu cevaplamak yerine, garip gülümseme ve başını ellerinin üzerine kaldırma rutinini tekrarladı, sonra da “Geri döndüm, bebeğim. Sonra görüşürüz!” diye bağırdı.

“Soruma cevap verin,” diye üsteledi Noah. Karen, kablosuz mikrofonunu bir sahne görevlisine fırlattı ve çileden çıkmış görünerek çekip gitti.

Gazetecilerle fotoğrafçılar dağılırken Theo, Noah’nın arkasından gelip ona bir beşlik çaktı.

“İyi işti, o yaşlı savaş baltasını sinir ettin. Al, daha çok şampanya içmen lazım.”

Noah şampanya kadehini aldı. “Kız arkadaşına ne oldu?”

Kanal Altı’nın sonbahar programlarının fragmanları, iki büyük ekranda gösterilmeye başlanırken ışıklar tekrar yandı.

“Gidip bir sürü röportaj vermesi gerekiyordu,” dedi Theo, Samsung’unu sallayarak. “Ama numarasını mesaj attı.”

“Güzel,” dedi Noah, tekrar Theo’nun hayatını yaşıyor olmayı dileyerek.

Gazeteci kalabalığı gerilerken, Summer ve Jay, Noah’yı gördüler.

“İyi işti, Noah,” dedi Jay. “Yüz ifadesi paha biçilemezdi.”

Basın koordinatörü Jen, o kadar memnun değildi. Noah’nın tekerlekli sandalyesine eğilerek “O neydi öyle?” diye tısladı.

“On dakikalık bir soru cevap seansı yapması gerekiyordu. Senin yüzünden çekip gitti. Kanal yöneticileri öfkeden köpürüyor. Ayrıca... Siz çocuklar şampanya mı içiyorsunuz?”

“Köpüklü elma suyu bu,” dedi Noah, sırtışını bastırmayı beceremeyerek.

“Nefesinden kokusunu alabiliyorum,” diye tısladı Jen, Noah’nın kadehini elinden kapıp alarak. “O kadehleri bana verin, hepiniz. Yarın patronumdan ne laflar işiteceğimi tahmin bile edemezsiniz.”

“Yani,” dedi Jay sertçe. “Artık şu cadı Hit Makinesi’nin yeni sezonu için anlaşma yaptığına göre, Rock Savaşları’nın çocuk programına dönüştürüldüğü doğru mu?”

Jen en iyi sahte sırtışını takındı. “Beş buçuk, Rock Savaşları için planlanan gösterim saati kadar prestijli değil,” diye itiraf etti. “Ama programınız aynı olacak.”

“Bu çok kötü,” dedi Theo dili dolanarak. Jen’in göğüslerine bakıyordu.

“Sarhoşsun sen,” diye tersledi Jen. “Tanrım, biraz olgun olun. Size röportaj ayarlarsam ve sarhoş halde çıkarsanız, ne tür bir tanıtım olur bu?”

“Başka röportaj yapacak mıyız?” diye sordu Summer.

Noah burnundan güldü ve çıkışı işaret etti. “Gazeteciler palatolarını alıyor. Hit Makinesi’nin dönüşü, hakkında yazdıkları tek şey olacak.”

“Bu parti sadece gazeteciler için değil. Rock Savaşları, zorlu bir zaman dilimine konmuş, yüksek bütçeli bir program. Reklam satmamız gerek, o yüzden sizi, bazı çok mühim insanlara tanıtmayı deneyeceğim. Düzgün davranmanız iyi olur.”

“Yoksa ne olur?” dedi Theo alayla. “Böyle bir şeyi kabul etmedim. Buradaki rock and roll, ancak operadaki özel bir loca kadar.”

“Pes ediyorum!” diye tısladı Jen, yüksek topuğunu yere vurarak. Sonra iPhone’unda okuması gereken bir şey varmış gibi yaparak çekip gitti.

“Daha fazla şampanya?” diye önerdi Noah.

“Bilgelik dolu sözler,” dedi Theo.

Summer, “Benim işlemem lazım,” dedi. “Geri geleceğim.”

Biraz uzaklaştıktan sonra, durduğu yerde sallandı.

Theo, Jay’i hafıfçe itti. “Peşinden git.”

“O kadar da sarhoş değil. Bir şey olmaz.”

“Hayır, hıyar, senden hoşlanıyor,” dedi Theo.

“Summer mı?”

Theo cıkcıkladı. “Yok, papa. Summer seninle flört ediyor.”

“Öyle mi?”

“Ailenin zekisi olacaksın *sözde*. Seninle göz teması kuruyor. Durmadan sana gülümsüyor ve elini sırtına koyuyor.”

“Topuklu ayakkabıya alışık olmadığını söyledi.”

Theo başını salladı. “Topuklu ayakkabı giymiyor ki.”

“Ya,” dedi Jay sersem gibi.

“Babatunde, Adam ve mâlikanedeki çocukların yarısı, Summer’in etrafında dolanıyor,” dedi Theo. “İlk hareketi yapma avantajı sende, ama bu geceden sonra...”

“Ne yapacağım?” diye sordu Jay.

“Öp onu. Daha önce bir kızı öpmüşlüğü var, değil mi?”

“Tabii,” dedi Jay sesinin sakın çıkmasına uğraşarak. Oysa yalnızca tek bir kızı, tek bir sefer dudaklarından öpmüştü ve on saniye bile sürmemişti.

Summer’in arkasından seğirtirken, Jay’in içi kıpır kıpırdı. Summer’a yetiştiğinde, kız balkon katındaydı. Bir ayağı kadınlar tuvaletindeydi.

“Çok fazla şampanya içtik.” Summer sıırıttı. “Patlamak üzereyim.”

“Ben de,” dedi Jay, erkekler tuvaletine dalarken.

İşedi, ellerini yıkadı. Sonra nefesini koklamaya çalıştı ve otelden ayrılmadan önce gargara yapmış olmayı diledi. Tekrar balkona çıktığında, o kadar uzun süre bekledi ki Summer’in onsuz ana salona dönmüş olduğunu düşündü.

Summer sonunda dışarı çıktığında “Çok şükür hâlâ buradasın,” dedi kaygıyla etrafa bakarak.

“Elbisendeki kan mı?” diye sordu Jay panikle.

“Eve’in kanı, benim değil.” Summer, Jay’in kolunu tutup onu kadınlar tuvaletine çekmeye başladı.

Jay kana karşı hassastı ve bomboş kadınlar tuvaletine girerken, daha da kaygılı hissetti. Summer beş kabinlik sıradan, ortada duranının kapısını açtı. Eve klozet kapağına yığılmış, karnındaki bir yaraya bir öbek tuvalet kâğıdı bastırıyordu. Yüzünde gözyaşı izleri vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Jay.

Kabine girerken, kapıdaki palto askısının sökülmiş olduğunu gördü. Kanca şimdi yer karolarında, üzerinde kırmızı lekelerle ve etrafını saran Eve’in kanından damlacıklarla duruyordu.

“Burada bir ilk yardım görevlisi olmalı,” dedi Jay.

“Üç kadeh şampanya içtim ve midem bulandı,” dedi Eve. “Bütün o sesler ve insanlar benim için çok fazlaydı. Ayrıca Dylan da beni terk etti. Görüldüğü kadar ciddi bir şey değil. Kötü hissettiğimde kendime yaptığım bir şey sadece.”

Jay afallamış görünüyordu. “Kendine zarar verme,” dedi Summer. “Google’dan bak. Böyle bir şey var.”

Jay telefonunu çıkarmaya koyuldu.

“Şimdi değil, dangalak,” dedi Summer. “Görülmeden onu otele götürmeliyiz.”

“Çok fazla kan var burada,” dedi Jay. “Ya dikiş gerekiyorsa ya da enfeksiyon kaparsa?”

“İyi olacak,” dedi Eve katı bir tutumla. “Beni ispiyonlarsanız, Pandalar’ı Rock Savaşları’ndan atarlar.”

“Belki de tıbbi yardıma ihtiyacın vardır,” dedi Jay. “Bu doğru değil.”

“Yardıma ihtiyacımız var, Jay,” diye ekledi Eve. “Sakinsin, değil mi?”

Summer ve Jay, birbirlerine tuhaf bir bakış attılar. “Taksi için Eve’de otuz kâğıt var,” dedi Summer. “Ama elbisemin her yanında kan var ve Eve pek yürüyemiyor.”

“Ana salon karanlık,” dedi Eve, birisi tuvalete girdiği sırada. Sesi kısılıp fısıltıya dönüştü. “Salondan çıkıp kırmızı halıyı geçeceğiz. Hemen dışarıda bir dizi taksi vardı. Kanama genelde bir saatte falan durur.”

Jay, hâlâ Eve'in neden kendini incitmek istediğini anlamamıştı ama hafiften sarhoştu ve onun planına uymak, kendi adına düşünmekten daha kolay görünüyordu.

“Tamam, yapalım şu işi,” dedi, iki kabin ötede bir sürgü yerine kayarken. “Eve, kolunu omzuma at. Summer, Eve'in çantasını al ve arkamızdan yürü ki kimse elbiseni görmesin.”

* * *

Jay, Londra'daki otelde uyandı. Saat onu gösteriyordu ama geçen günkü eşek şakasından sonra emin olmak için Sky News'u açtı. Theo'nun yatağı beyaz kumaştan bir tepecik halindeydi ama kendisinden eser yoktu.

İşedikten sonra, Jay aynada kendini gördü. Dikenler dün gece çok güzel görünmüştü, şimdiyse saçı dümdüzdü ve jöleden parlıyordu. Yatak odasına döndüğünde telefonunu şarjdan aldı, otelin internetine bağlandı ve hızlıca WhatsApp mesajlarını kontrol etti. Sonra Vikipedi'den, kendine zarar verme davranışı maddesine baktı.

Kendine zarar verme davranışı ya da kasıtlı kendine zarar verme davranışı, kendini yaralamayı ve zehirlemeyi içerir. Çoğunlukla intihar eğilimi olmaksızın yapılan, vücut dokusunun kasıtlı ve doğrudan yaralanması olarak tanımlanır.

Sayfanın anlatımı oldukça yavandı. Birkaç satır daha okuduktan sonra Jay, Google'a geçip kendine zarar verenlerce yazılmış kişisel hikâyelerden oluşan bir sayfayı okuyarak, işin yüzüne dair bilgi edinmeye çalıştı. Herhangi birinin, görünüşe bakılırsa daha çok kızların, kendisine zarar vermek isteyebilmesi ya da kötü hissettiklerinde, bu acının onları bir şekilde rahatlatabilmesi tuhaftı.

Hikâyelerden sonra Jay, Google'da kendine zarar vermeye dair görsel araması yaptı. Biraz fazla geldiği için sayfayı kapattı ve Eve'e arkadaşça gözkulak olacağına dair kendine söz verdi.

Saat on birde mâlikaneye döneceklerdi. Jay bir duş alıp aşağı inmeye karar verdi. Otelin kahvaltı servisi büyük ihtimalle

sona ermişti ama sokağın aşağısında bir McDonald's görmüştü ve canı McMuffin çekiyordu. Kapının elektronik kilidi tıkırda-
dığında soyunuyordu.

“Günaydın delikanlı!” dedi Theo neşeyle. Yanma koşup Jay’ın sırtına vurdu. “Bunu yapabileceğini hiç bilmiyordum.”

Theo’nun üzerinde Jack Wills şort vardı. Koşu atleti top ha-
linde elindeydi. Vücudu terden parlıyordu.

“Kokuyorsun,” diye yakındı Jay. Ağabeyinin kokusunda hafif bir alkol notası sezerek geriledi.

“Spor salonunda ağırlık çalıştım, sonra koşu bandında beş kilometre koştum. Yoğun egzersiz, bildiğim en iyi akşamdan kalmalık tedavisi.”

“Yeterince içtiğin kesin.”

“Eh, kim bedava şampanyaya hayır der ki? Hadi, anlat. Büyü-
yük bir olay olmuş olmalı, seni sinsi köpek.”

“Neden bahsediyorsun?”

Jay’in, Eve hakkında tek kelime etmeye niyeti yoktu zira Theo ancak Big Ben’in çanları kadar ketumdu.

“Hadi ama. Seni Summer’in arkasından gönderdim ve ikiniz de gecenin geri kalanı boyunca ortada yoktunuz.”

Jay dramaya ve Eve’in problemi hakkındaki merakına ken-
dini o kadar kaptırmıştı ki partiden kayboluşunu nasıl açıkla-
yacağına pek kafa yormamıştı.

“İlk seferin miydi?” diye sordu Theo hevesle. “Geldiysen endişelenme. İlk seferinde herkes yapar.”

“Konuştuk sadece,” dedi Jay doğaçlama yaparak. “Parti çok gürültülüydü. İkimiz de Hit Makinesi olayına çok sinirlen-
miştik ve geri dönmek istemedik.”

“*Konuştunuz*,” dedi Theo, dehşete düşmüş görünerek. “Seni ateşli bir kızın arkasından yolluyorum ve sen *konuşuyorsun*. Dürüst olayım, kardeşim olduğun için utanıyorum.”

Jay sırtıttı. “Eh, senin aileden olmak da gurur vesilesi değil.”

Theo yumruğunu havaya kaldırdı ama Jay irkilmedi. Theo’yu, ne zaman gerçekten vuracağını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

“Duş bana lazım,” dedi Theo.

“Ben de duşu girmek üzereydim,” dedi Jay ama Theo çoktan eşiğe gelmişti.

Terli atletini attı ama Jay eğilmeyi başardı.

“*Konuşmuşlar*,” dedi Theo öfkeyle. Dişlerini fırçalamak için musluğu açtı. “Hanımlarla ilgili becerilerini geliştirmek zorunda kalacağız, genç *padawan*.”

13. YAZ TATİLİ

Televizyonda Bu Hafta Dergisi

GÜNÜN SEÇİMİ- Rock Savaşları: Hazırlık Kampı
6 Ağustos Perşembe, 19.00, 6nokta2

Bir zamanlar Kanal Altı'nın cumartesi gecesı programının kurtarıcısı olarak kabul edilen, şimdiyse Hit Makinesi'nin sürpriz dönüşüyle kenara atılan Rock Savaşları, televizyonun yaz mezarlığının derinliklerinde, yalnızca uyduda çıkan bir kanalda ilk kez ekranlara geliyor.

Hazırlık Kampı, programın eylül ayında Kanal Altı'da ekranlara gelecek eleme turlarına iştahımızı kabartmak için tasarlanmıştı.

Program sponsoru Rage Cola'nın neredeyse her karede görünen logosuna ve dehşet içindeki bir yarışmacının, "şaka" adı altında balkondan atıldığı, epey tartışmaya açık bir sahneye rağmen bu gençlik yetenek yarışmasının üstü henüz çizilmemeli.

Programı belgesel stilinde çekme tercihindan ötürü Rock Savaşları, Karen Trim yapımlarının gürültülü şaşaasından yoksun. Fakat bu seçim, on iki genç grubun atlattığı badireleri daha gerçekçi kılıyor.

Theo, kesinlikle şarkıcılık dünyasına bir armağan değildi ama üzerinde yalnızca kargo şortuyla mikrofonun önünde durup kameraya onunla sevişmek istiyormuş gibi baktığı zaman, bunun hiç önemi kalmıyordu. Babatunde her yerde ve her grupta çalacak kadar iyiydi. Kimse bateriye onun kadar sert vurmuyordu. Baterisini çevreleyen yalıtıma rağmen çıkardığı ses, ahırdan bozma prova odasına hâkim olacak kadar yüksekti. Adam basgitarıda fena değildi ve rolüne uyan bir görünümü vardı. Fakat Jay, daha kaslı ağabeylerinin önünde tişörtünü çıkarmazdı. Bunun sonucunda ortaya çıkan görüntü terden sırlıklam bir tişört ve öğle vakti yüzmesinden beri hâlâ ıslak olan çiçekli bir mayoydu.

Jet'in Aerosmith'ten *Sweet Emotion* yorumunun sesi dağılırken, Theo mikrofonunun ayağını tekmeleyip ileri atıldı. Mikrofon ayağı, Gүdük'ün bacağına çarptığında, kameraman geriye doğru sendeledi. Diğer iki kameraman yönetmene baktılar ama Joseph elini kayda devam etmeleri gerektiğini gösterecek şekilde döndürdü.

“Evet be!” dedi Jay. Sessizlik çökerken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Adam başıyla onaylayıp içgüdüsel olarak gülümsemesine karşılık verdi. “İyiye gidiyoruz. Sıkı çalışmanın ve günlük provaların gerçekten sonuç vereceği kimin aklına gelirdi?”

Herkesi sıcak basmıştı ama Babatunde'nin, plastik perdelerinin arasına kapatılmış olmak gibi ek bir sorunu vardı. Her daim giydiği eşofman üstünün fermuarı, terli göğsünü gösterecek şekilde açıktı. Yerden büyük bir su şişesi aldı, ışık kablolarının üzerinden geçti ve dönüştürülmüş ahırdan çıkar çıkmaz suyu başına boca etti.

Omuzuna bağlı kamerasında hasar var mı diye kontrol ettikten sonra, Gүdük aşağı bakıp bacağına, mikrofon ayağının çarptığı yerde bir kesik olduğunu gördü.

“O neydi öyle?” diye bağırdı Theo'ya bakarak. “O hareketle beni devirebilirdin. Bu kameraların tanesi altı bin.”

Theo umurunda olmadığını göstermek için omuz silktiğinde, kameraman ona yaklaştı.

“Omuz silkiyorsun,” diye bağırdı GÜDÜK, Joseph onlara doğru koşarken, “ama bu benim ekmek kapım, şımarık velet.”

“Başka bir iş yap o zaman,” dedi Theo tükürür gibi. “Boyun yeterse, McDonald’s eleman arıyor.”

Sağlık ve güvenlik, Joseph’in sorumluluğuydu. Aynı zamanda harika kareler yakalamaktan da sorumluydu. Theo’nun atılışını ve uçan mikrofon ayağını monitöründen izlemişti. Bu her yönetmenin bir rock grubunda yakalamak isteyeceği türden bir öfkeydi ve Joseph, Theo’nun çıkıntılarını törpüleyecek herhangi bir şey yapmak konusunda gönülsüzdü.

GÜDÜK’ün gerçek adını kullanarak “Sebastian, oğlum,” dedi, kolunu kameramanın omzuna atarken. “Ben toparlanmaya yardım edeceğim. Mâlikaneye gidip o kesige biraz Savlon sür ve kendine bir fincan çay koy.”

“Savlon ve çay mı?” diye bağırdı GÜDÜK. “O maganda beni neredeyse deviriyordu.”

Joseph, GÜDÜK’ü sakinleştirme çabalarına devam ederken, Theo üç grup arkadaşının peşinden güneşe çıktı. Dönüştürülmüş ahırların dışında kalan alan, eskiden çitle çevrili bir çayırıydı. Her yanı yabancı otlar ve ara ara karahindibalarla doluydu. Jay bir elini güneşe karşı gözlerine siper ederek sırt üstü uzanmıştı. Çoğunun kapısı sıcaktan açık bırakılmış diğer prova odalarından müzik sesleri geliyordu.

“Diğer grupların hepsi de epey güzel çalışıyor,” dedi Adam, su şişesini sıkıştırıp kalan son birkaç damlayı yüzüne püskürterek. “Şişesini doldurmamı isteyen var mı?”

“Sağ ol,” dedi Jay, su şişesini Adam’a atarak. Kaslarını gererek esnedi.

“Yarışmamız gerekmesi çok yazık,” dedi Babatunde. “İki haftadır buradayım. Hocalar iyi, diğer gruplardaki çocukların çoğu hoş. Hava bile çok güzeldi.”

Jay yanıt vermedi. Güneşin ısını, bedeninde hissetmenin keyfini çıkardı sadece. Çok sakin hissediyordu. Bir kere daha esneyeceğini hissediyordu ki akan su sesi dikkatini dağıttı ve

fırlayıp doğruldu. Theo şortunun önünü açmıştı ve bir metre-den yakın bir yerde çimlere işiyordu.

“Tanrı aşkına,” diye bağırды Jay, ağabeyine ters ters bakarak. Yuvarlanarak uzaklaştı. “Tuvalet şuracıktı.”

“Bitkileri suluyorum,” dedi Theo. “Aletime bakmayı kes.”

Jay güldü. “Theo, aletini gereğinden fazla gördüm. Metro-da işiyorsun. Sökakta arabaların üzerine işiyorsun. İlkokulda, yüzme yarışması sırasında beş metrelik tahtadan çıplak atladığın için uzaklaştırma bile aldın.”

Babatunde güldü. “Bu gerçek mi?”

“Ne zaman Theo hakkında çılgınca bir hikâye duydun da gerçek çıkmadı?” diye sordu Jay.

Theo silkeleniyordu. Adam, üç tane doldurulmuş su şişesiyle geri döndü.

“Çiş mi kokuyor?” diye sordu.

Bahçenin daha ilerisine gidip kokudan uzaklaşmak üzerelerdi ki birkaç diğer grup da prova odalarından çıkmaya başladı. Diğer odaların çoğunda da müzik kesilmiş gibiydi.

Theo, Endüstriyel Ölçekte Katliam’dan Michelle’le göz göze geldi. “Neler oluyor?”

“Önce dünya soğudu,” dedi Michelle. “Sonra dinazorlar geldi. Şimdi küresel ısınma yüzünden küresel bir felaketin eli kulağında.”

Jay “Bu kız gerçekten tuhaf,” diye fısıldadı Babatunde’ye. Summer daha akli başında bir yanıt verdi.

“Size mesaj gelmedi mi? Herkese geliyor.”

Jay, bir dakika kadar önce telefonundan ufak bir çın sesi duymuş ama duymazdan gelmişti çünkü buraya geldiklerinden beri ona mesaj atan tek kişi annesiydi ve fazladan iç çamaşırı yollaması lazım mı ya da Theo uslu duruyor mu diye sorup duruyordu sadece.

Jay telefonuna bakıp yüksek sesle okudu. “Bütün Rock Savaşları yarışmacıları, mühim bir duyuru için lütfen derhal ana salona geliniz.”

“Belki perşembe geceki tuhaf çoban böreğini yapan aşçıyı bulmuşlardır,” diye fikir yürüttü Adam.

“Yemek konusunda çok mızumsuzsın,” dedi Jay. “Bana en iyi kalite at eti gibi gelmişti tadı.”

On iki gruptan yedisi prova odalarındaydı. Çok geçmeden mâlikaneye giden taş yolda, gürültülü bir beden zinciri oluştu. En önden geri geri yürüyen kadın bir kameraman vardı. Herkes sürprizin ne olduğunu öğrenmeye hevesli olsa da kimse umursadığını belli edip ezik görünmek istemiyordu.

Ana salonda şimdiden bir sürü çocuk vardı. Ya mesajlarını aldıklarında zaten buradaydılar ya da üst katta odalarında takılıyorlardı. Jay içeri girdiğinde, Meg bir mikrofunu suratına dayayarak onu hafiften sinir etti.

“Ee, Jay,” dedi kadın, aşırı bir sahte heyecanla. “Büyük sürpriz ne olacak?”

“Eee... Bilmem ki,” dedi Jay. “Belki birkaç günlüğüne buraya bir ünlü gelecektir falan?”

Michelle ve Theo kadraja daldılar.

“Benim tahminim büyük bir grup seks partisi!” diye bağırdı Michelle.

“Rage Cola içmek, memelerimin büyümesine sebep oldu,” diye ekledi Theo.

Adam, yüksek perdeden bir mö sesiyle lafa karıştı. Meg gerçekten öfkeden köpürüyor gibi duruyordu ve kameramana kaydı durdurmasını söyledi.

Angie, ana salonun çekiminden sorumluydu. Işıkların yerini değiştirip bütün çocukların rengârenk armut koltuklarda birbirlerine yakın oturmasını sağlayarak asırlar harcamıştı. Hazırlık kampında geçirdikleri iki hafta boyunca böyle bir duyuru olmamıştı, yani Angie sonunda kareyi tatmin edici bulup da üç kameramanını duyuruyla yarışmacıların tepkilerini çekebilecek şekilde konumlandığında, herkes epey meraklanmıştı.

Jay kendini, mini basket sahasında oynamakta olan dört oğlanın kokusunu solurken bulduğuna bozulmuştu. İyi taraftan bakılırsa, Summer yanındaydı ve çıplak dizleri birbirine değiyordu.

“Tamam, hadi yapalım şunu,” diye bağırdı Angie. “Getirin onu.”

Zımbalı bir deri ceket giyen, dağınık gri saçlı bir adam sallana sallana salona girdiğinde herkes arkaya baktı. Armut koltukların önünde durduğu esnada, adam çok sarhoş görünüyordu. Parmağını suçlar gibi kameraya doğrultarak “Mayısta yeni albüm çıkıyor. Clarkson Records’tan Tiger Bright. Bunun programda duyulduğundan emin ol. Buraya sırf bu sebepten...” diye bağırdı.

Adamın geveleyen sesi kısılırken, Angie ümitsizce baktı.

“Bu kim?” diye fısıldadı Jay ama karşılığı sadece boş bakışlar oldu.

“Tiger Bright,” diye tekrarladı adam, Meg durumu kurtarmak üzere alalecele yanına giderken.

“Selam, millet,” dedi neşeyle. “Sabrınız için teşekkürler. Şimdi, Rock Savaşları adına efsanevi gitarist Sammy Barelli’ye coşkulu bir merhaba diyelim!”

Meg ona, devam et işareti yapan Angie’ye baktı. Jay, Sammy Barelli’yi birkaç rock grubunun efsanevi gitaristi olarak tanıyan az sayıda çocuktan biriydi. Ama yarım düzine albüm kapağındaki yakışıklı adamla, önlerindeki dağınık saçlı ayyaşı bağdaştırmak epey bir çaba gerektiriyordu.

Beklenen tezahüratlar yükselmedi. “Sammy kim?” diye bağırdı birisi.

“Tuvaletlerimizi temizleyen adam değil mi bu?” diye ekledi Noah.

Sammy öfkeden çıldırıyor gibi duruyordu. Meg küçük bir çocukla konuşur gibi konuştu. “Sammy, zannedersem bir duyuru yapacaktın.”

“Başlarım böyle işe!” diye bağırdı Sammy, birkaç santim gitmişti ki bir saksıya takıldı. “Ben neden buradayım ki? Clarkson Records’tan Tiger Bright! Alın, yoksa evcil hayvanlarınızı öldürürüm!”

Altın bir zarf iç cebinden alınıp Sammy odadan çıkarıldığında, çocuklar gerçekten sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Meg, öfkeli yarışmacıların önünde durup altın zarfı hafifçe sallayarak. “Bakalım sizi bekleyen neymiş.”

Beyaz bir kart çıkarıp okumaya başladı.

“Tebrikler, Rock Savaşları yarışmacıları. İki haftalık sıkı çalışmanız meyvesini verdi ve on iki grubun her biri inanılmaz gelişme kaydetti. Fakat şimdi öğrendiğiniz her şeyi bir araya getirip canlı seyirci karşısında neler yapabileceğinizi görme vakti! Bu hafta sonu, Rock Savaşları’na dâhil on iki grup Sheffield’daki Rage Rock festivalinde doksan bin hayranın önünde sahne alacak. Ayrıca bütün grup üyelerine, festival süresince geçerli VIP biletler verilecek, böylece favori gruplarınızdan bazılarını dinlemek ve onlarla yüz yüze görüşmek için eşsiz bir fırsat yakalayacaksınız.”

Jay gülümsedi. Diğer çocukların bir bölümü atlayıp zıplamaya, birbirlerine sarılmaya ve bağırmaya başladılar.

“Harika,” dedi Adam.

“Çamurlu yağmur çizmesi giyen kızlar ateşlidir!” diye ekledi Babatunde. Böylece Coco’dan bir yumruk yemiş oldu.

Jay dönüp Summer’a baktığında, kız bu haberin altında ezilmiş gibi görünüyordu.

“İyi misin?”

“Old Beaumont’ta, yüz elli kişiye konser vermemizden önce beş kez kustum,” diye açıkladı Summer. “Doksan binin önünde kim bilir ne halde olacağım?”

14. ASIL HEDEF KİTLE

Medway Festivali yirmi yıldan uzun süredir yapılıyordu fakat 2014'te, Rage Cola'dan yüklü bir sponsorluk alıp isimlerini tartışma yaratacak şekilde Rage Rock olarak değiştirmişlerdi. Jay, logolu helikopterde Summer'ın yanına sıkışmıştı. Helikopter evlerin ve yarı yarıya yıkılmış sanayi bölgelerinin üzerinden geçti.

Neredeyse akşamüstü olmuştu ama güneş hâlâ parlıyordu. Festivalin ilk işareti, ufak bir istasyonda boşaltılmakta olan yüklü bir trenin kuş bakışı görüntüsü olmuştu. Ondan sonra helikopter, sıkışık trafiğin içinden geçen sırt çantalı insanlarla dolu yolların üzerinden geçerek sonunda festival alanına ulaşmıştı. Festivalin kapılarından devasa bir kalabalık geçiyordu.

“Kocaman,” diye bağırdı Summer.

Jay koruyucu kulaklığının bir tarafını kaldırırken, helikopter kükredi. “Ne?”

“Kocaman,” diye tekrarladı Summer.

Jay başını salladı. Helikopter döndüğünde, çadırlarla dolmakta olan araziye uzaktan gördüler. Sheffield Park, aslen devasa bir çelik fabrikası ve bitişğinde bir havaalanı olan İkinci Dünya Savaşı döneminde bir bomba fabrikasıydı. Şimdiyse endüstriyel geçmişinden kalan tek şey, tuğladan iki bacaydı. Festivalin imgesi, ana sahne aralarından geçiyordu. Daha ufak

ikinci bir sahne, alanın diğerk ucuna, uzun zamandır terk edilmiş halde duran pistin sonuna inşa edilmişti.

Kalabalık, tepelerinden kimin geçtiğini merak ederek yukarı baktığında, Jay kendini önemli hissetti. Teknik ekiple dolu ana sahneyi geçtikten sonra tertemiz betondan bir helikopter pistine indiler.

Jay dönen kanatların altında eğilerek geçip koruyucu kulaklığını yer hizmetleri memuruna vererek, hızla ana festival alanından dört metrelik kütükten yapılma bir çitle ayrılan VIP alanına ilerlemeye başladı. Birkaç hevesli festival katılımcısı, ünlü birinin imzasını almayı umarak yol boyunca sıralanmıştı ama Jay, Summer, yönetmen Angie, üç tane Rage Cola reklam departmanı yöneticisi ve bir radyo yarışmasını kazanan bir çifti görünce, hayal kırıklığına uğradılar.

Festivalin başlamasına daha birkaç saat vardı. Çoğunlukla boş, içinde bir büfe ve bir bar olan bir tentenin altına girdiler. Basın koordinatörü Jen yanlarındaydı. Jay ve Summer'a VIP kimliklerini verip içki yok, seks yok, uyuşturucu yok uyarılarını sıraladıktan sonra, onları alanın diğerk ucuna, Kanal Altı partisinde konuşma yapmış olan yöneticiyle tanıştırmaya götürdü.

"Bu Mitch Timberwolf," dedi Jen. Patronunun patronunun patronunun yanında olmanın onu gerdiği besbelliydi. "Ve Rophan Hung, Rage Cola'nın Avrupa biriminde satış pazarlama müdür yardımcısı."

Jay de Summer da iki aşırı nüfuzlu yöneticiyle el sıkışırken, kendilerini müdürün odasındaymış gibi hissettiler.

"Siz çocuklar çok iyi iş çıkarıyorsunuz," dedi Mitch. Jen gülümsedi ve Rophan başını sallayarak katıldığını belli etti. "Şimdiye kadar yayınladığımız üç Hazırlık Kampı bölümü de iyi reyting yaptı."

"Ve yükseliyorlar," diye ekledi Rophan. "Bu da insanların programı birbirlerine önerdiğini gösterir."

"Yani aslında kaç kişi izliyor bizi?" diye sordu Jay.

"6nokta2'de yaklaşık yirmi bin," dedi Mitch. "Uydu kanalında gündüz kuşağı için iyi bir rakam. Bir o kadar kişi de internetten izliyor."

“Sosyal medya da iyi,” diye ekledi Rophan. “Burada, festivalde olmanız da profilinizi daha da yükseltecek.”

“Hit Makinesi’nin kaç izleyicisi vardı?” diye sordu Jay.

Mitch cevap vermeden önce, Rage Cola yöneticisine tuhaf bir bakış attı. “Hit Makinesi’nin son sezonunun ortalama sekiz nokta altı milyon izleyicisi vardı. Ama bu, en çok televizyon izlenen saatte, ücretsiz bir kanaldaki rakam. Rock Savaşları daha ilk günlerini yaşıyor.”

Jen, Jay’a *neden bunu sormak zorundaydın ki* bakışı atarken, Rophan lafı dolandırmadan sordu. “Yani eleme turları başladığında Rock Savaşları için hedefimiz nedir?”

“Saat beş buçuk için, iki milyon seyirci.”

“Kanal Altı’da beş buçuk için biraz iddialı,” dedi Rophan direkt olarak.

Mitch gülümsedi ve onun sırtına vurdu. “Bu programa her şeyimizi yatırıyoruz, Rophan.”

Summer tuhaf sessizliği bozdu. “YouTube’daki video günlüğüm, yakın zamanda bin takipçiyi geçti. Mâlikanede en çok takipçiyi kimin alacağına dair ufak bir savaş var.”

Rophan’ın ilgisini çekmişti. “Kim kazanıyor?”

“Theo,” dedi Summer. “Ben üçüncü sıradayım.”

Jay konuşmanın bu kısmını sevmemişti çünkü video günlüğü işini neredeyse diğer herkesten daha ciddiye almasına rağmen YouTube abonelerinin sayısı hala sadece yüz altmıştı.

Tuhaf bir sessizliğin ardından Mitch, Jen’e *şimdi yetişkinlerin konuşmaya devam etmesi lazım* bakışı attı. Kadın, Jay ve Summer’ı adeta sürükleyerek götürdü.

Sıradaki durakları, VIP yerleşkesindeki bir çadır kentti. Bir sürü mobil tuvalet ve büyük bir duş binası vardı. Jay büyük, altıgen çadıra girerken eğilmek zorunda bile kalmadı.

Summer yan taraftaki kızlar çadırına giderken, Jay geniş alanı inceledi. Parke görünümlü bir zemini, beş duvara dayanmış ranzaları ve merkezde kilimlerle yer minderleri duran bir alan vardı. Orta süsü; kaçınılmaz, devasa Rage Cola tenekesiydi. Bu tenekenin alt parçası, Rage’le dolu bir buzdolabıydı. Üst

kısımysa telefonları şarj etmek için USB girişleri ve kablosuz ağa bağlanmak için yönergeleri içeriyordu.

Lüks sayılmazdı ama Jay ilk festival deneyiminin, giriş kapılarının etrafında toplanmış ve çevre alanlara kendiliğinden açılan çadırlarını kurarken gördüğü sıradan müşterilerden çok daha rahat geçeceğini fark etti.

Valizinin ondan önce geldiğini görüp sevindi. Oraya ulaşan son helikopterde olduğu için, diğer herkesin nereye kaybolduğunu merak ediyordu.

“Tak tak,” dedi kızların çadırına geçtiğinde.

“İçeri giremezsin,” diye bağırdı Michelle. “Hepimiz çıplağız ve gıdıklama savaşı yapıyoruz.”

Jay, Michelle’in söylediği herhangi bir şeye inanacak değildi ama yine de girmeden önce tedbirli davranıp kapıdan içeri göz attı. Summer’ın bir kolu havadaydı, koltuk altlarına deodorant sıkıyordu.

“Herkes alanı keşfetmeye gitti,” dedi. “Ama altı buçukta yemek için *Burrito Shack*’te buluşuyoruz.”

“Ya kamera ekipleri falan?” diye sordu Jay.

Michelle gülmüştü. “Zig yine ekonomik davranmaya çalışıyor yani kamera ekipleri yarına kadar burada olmayacak.”

Jay kayıt altına alınmaktan nefret ediyor değildi ama kamera için bir şeyi tekrar etmesinin istenmesi ya da ışıkların kurulmasını beklemek ya da yaka mikrofonu taktığını ve peşinde bir kameraman olduğu için herkesin ağzı açık sana bakması genelde can sıkıcıydı.

“Özgürlük,” diye bağırdı Jay. Deodorantını büyük alışveriş çantasına koyan Summer da onu taklit etti.

Saat yediye geldiğinde, festival alanı tıklım tıklımdı. Jay bir piknik bankına oturmuş, devasa bir biftekli *burrito*yla üzerinde etli biberli sos ve peynir olan patates kızartması yiyordu. Daha sebze dostu bir seçenek tercih etmiş olan birkaç kız hariç, bütün Rock Savaşları yarışmacıları oradaydı. Festivalin sıkı bir

kimlik politikası vardı ve Theo'nun bira alma denemeleri, VIP kimliğindeki kırmızı daire yüzünden savuşturulmuştu.

Tıka basa *burrito* dolu Rock Savaşları yarışmacıları, festivalin ana sahnesine yöneldiğinde güneş batıyordu. Yarışmacıların çoğu kimliklerini sahneye yakın özel bir VIP alana girmek için kullanmıştı ama Jay, Dylan, Adam ve Alfie şarap içip iPhone'larına bakan yöneticilerdence gerçek hayranların arasında olmak istediklerine karar vermişlerdi.

Sahnenin karşısında güzel bir noktaya ulaşmaları, insanları iterek geçen yirmi dakikanın sonunda mümkün oldu. Bir rap şarkıcısı mütevazı tezahüratlarla uğurlandı ve gecenin iki ana performansından biri çalışırken, hafif bir yağmur çiselemeye başladı. Yağmur, sıcaklamış kalabalığı serinletmeye ancak yetiyordu.

"Annem şu anda ne yaptığımı bilse deliye dönerdi," dedi Alfie, otuz iki diş sırtarak.

Jay üvey babasıyla birkaç grubun konserine gitmişti ama bu boyutta bir şey görmemişti. Bir küsur saat boyunca deli gibi hoplayıp zıpladı, arada bir dirsek yedi ve dalgalanan kalabalık tarafından sürüklendi. Cuma akşamının ikinci ana performansı, Ölüm Birader isimli Norveçli bir trash metal grubuydu. Son birkaç yılda ünleri artmıştı ama Jay, yüksek talep üzerine çaldıkları popüler parça dışında hiçbir şarkılarını bilmiyordu.

Sahne ekibi bir sonraki performans için sahneyi hazırlarken, neredeyse gece yarısı olmuştu. Kalabalığı sakinleştirmesi tasarlanmış saygıdeğer bir söz yazarı şarkıcıydı bu. Terli vücutlar uzaklaşıyordu. Alfie onun tişörtünü çekene kadar, Jay herkesi kaybettiğini sanmıştı.

On iki yaşındaki oğlanın saçından ter damlıyordu ve Eldridges'den aldığı retro Nike'ları çamur içindeydi.

"İyi misin?" diye sordu Jay. Grup çalmayı bitirmiş olsa da kalabalıkta duyulabilmek için sesini yükseltmesi gerekiyordu.

"Sanırım Adam ve Dylan'ı kaybettik," dedi Alfie sırtarak. "Daha önce hiç bu kadar üstsüz kız görmemişim!"

"İkinci sahnede bir grubu izlemekten söz ediyorlardı," dedi Jay. "İşemem ve bir şeyler içmem lazım."

“Çiş içinde yüzmek istemiyorsak, VIP tuvaletler en güvenli seçenek.”

Tuvaleti kullandıktan sonra iki oğlan VIP alanından ellerinde devasa Rage Cola bardaklarıyla çıktılar. İkinci sahnede Şehir Tilkisi isimli bir grubu seyretme niyetindeydiler. İkinci sahneye uzanan bir buçuk kilometrelik pistin iki yanında sosisli sandviçiden başlayıp falcılar ve penaltı atışı yarışmalarına kadar her şeyin bulunabileceği yiyecek standları ve çadırlar diziliydi.

Jay’ın burnuna duman kokusu geldiğinde, ikinci sahneye uzanan yolu yarılamamışlardı. Önce mangal olduğunu düşündü ama pistteki kalabalık durmuştu ve boğazının arkasına yapışan türde bir kokuydu bu.

“Duman,” dedi Alfie.

Ayrıca birisi megafonla bir duyuru yapıyordu. Anlaşılamayacak kadar boğuktu ama insanlardan alanı boşaltmalarını istediğini çözmek için dahi olmaya gerek yoktu.

“Yiyecek kamyonlarından biri yanıyor gibi,” diye açıkladı Jay. Alfie görmeye çalışarak parmak uçlarına kalkmıştı.

Gürültülü patlamayla iki oğlan da yerlerinden sıçradı ve kalabalıktan toplu bir viyaklama yükseldi.

“O neydi?” diye bağırdı Alfie.

Cevabı kızın biri verdi. “İlk alev aldığı anda oradaydım. Anlaşılan içeride üç tüp gaz varmış.”

Jay etrafa, bir çift kıza baktı. Yaşıtıydılar, ya da belki bir yaş küçüktüler. İkisi de üzerinde Bamford FK amblemi ve sponsorları Harris Kuaför’ün logosu olan mavi futbol takımı formaları giyyiyorlardı.

“Acı donut standı,” dedi iki kızdan daha ufak olanı. Sonra Jay’ın boynundan sarkan plastik kartı dürterek gülümsedi. “Sen nasıl VIP oldun?”

Jay yanıt verirken bir sürü festival görevlisi yanlarından geçti. “Yarın burada sahne alacağız.”

“Hadi be?” dedi kız, aşırı etkilenerek. “Grubunuzun adı ne?”

“Farklı gruplardayız. Kanal Altı’daki Rock Savaşları’ndanız.”

Kızların ikisi de boş boş baktı.

“Siz futbol takımında mısınız?” dedi Alfie, tuhaflığı dağıtmaya çalışarak.

“Kilisemizin takımı,” dedi ufak olan kız. “Ben Lucy, bu da Freya.”

Beyni, duman kokusuyla kıpır kıpır kalabalığı bir kenara atıp iki tane hoş görünümlü kızın onlarla konuşmaya başladığı gerçeğini işlerken, Jay panikledi.

“Alfie,” dedi Alfie. “Bu da Jay.”

“Bütün takımınız mı burada?” diye sordu Jay. “Yoksa sadece ikiniz misiniz?”

“Bütün takım,” dedi Freya, Jay’e yaklaşarak. Esinti yeni bir duman bulutunu onlara doğru savurdu. “Lig şampiyonu olup bölge kupasını kazandığımız için ödül olarak festivaldeyiz.”

“Şam-pi-yon!” dedi Lucy şarkı söyler gibi.

“Anlaşılan itfaiyeyi buldular,” dedi Alfie. Çevrelerindeki standların ışığı, dumanı hedef alan suya vuruyordu.

“Takım arkadaşlarımızı kaybettik gibi,” diye açıkladı Lucy. “On buçukta kutu oyunu oynamak için çadırlarımıza dönmemiz lazımdı.”

“Ama bu çok ezikçe, o yüzden planımız yanımıza kâr kılacağı sürece, mümkün olduğunca uzun süre kayıp kalmak.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Jay.

“Yani, bizimle takılmak ister misiniz?” diye sordu Freya.

15. HOVARDALIK

“Selam, karşınızda ben! Theo Richardson, boks şampiyonu ve seks ikonu. Yepyeni video günlüğüyle sizlerleyim. Bu birkaç gündür paylaştığım ilk video çünkü Sömestir Saç Kesimi’nden bir kız, Queen’den Fat Bottomed Girls’ü söylerken onu arkadan çektiğim videoyu yayınladıktan sonra kameramı havuza attı. Saat sabah on bir ve görünüşe göre, herkes hâlâ uyuyor. Size Rage Rock Festivali’ndeki çadırımızı gezdireceğim. Tabii ki Rock Savaşları’ndaki herkesin yaşı küçük ve alkol almıyoruz çünkü içmeyi sevdiğimiz tek şey Delaware, ABD’de Unifod Holding’in ürettiği edepli, alkolsüz Rage Cola meşrubatları. Bu aşamada sizi, *birilerinin* bütün VIP içkilerin tutulduğu çadırı bulduğuna, plastik yan panellerden birini söktüğüne ve biralar, yıllanmış Krug şampanya ve çeşitli kullan at bardaklarla kaçtığına dair şok edici gerçekten haberdar etmek istiyorum.”

“Peçeteleri unutma!” diye bağırdı Noah.

Theo, kamerayı yataktan tekerlekli sandalyesine geçmekte olan Noah’ya doğrulttu. “Günaydın,” diye devam etti. “Seksen paket peçetenin çalındığını doğrulayabilirim ama bütün bu ganimetleri kaçırmak için kesinlikle bir tekerlekli sandalye *kullanılmamıştır*. Şimdi, çadırda gezinirken ortalığın biraz kasa kapılmış olduğunu görebilirsiniz. Gönülsüz Okurlar’dan

Martin, poposuna kalpler çizilmiş halde yerde cırlıçıplak uyu-yakalmış gibi duruyor. Bu kardeşim Jay'ın yatağı ve gördüğünüz gibi, Dylan her yerine kustu. Jay'ın kendisinden bir iz yok gerçi ve sıkı üvey kardeşimin gerçekte gizli bir çapkın olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Ana karidorda ve devasa Rage tenekesinin tepesinde, Dylan'ın midesel maceralarına ait daha fazla kalıntı var.”

Theo kamerayı, iki yatağın arasında yerde duran bir yorgan yastık yığınındaki koyu kırmızı lekeye çevirdi.

“Ama size asıl göstermek istediğim şey bu. Çünkü bu sadece kan değil. Bu yüzde yüz otantik Norveçli rock yıldızı kanı. An-larsınız ya, seyircicikler, bu sabaha karşı ikide, Ölüm Birader'in üç üyesiyle de takılma zevkine eriştik. Ne yazık ki Asbjørn, Buzlu Vader'dan Sadie'ye biraz fazla ilgi gösterdi. Sadie mesa-fesini korumasına ve on dört yaşında olmasına rağmen Asbjørn onu taciz etmeyi sürdürdü. Elbette tehlikedeki hanımefendiye yardım etmek zorundaydım.” Kotunun cebinden ufak, beyaz bir şey çıkardı ve teatral bir edayla “Ve bu da,” dedi, “otantik bir Norveçli rock yıldızı dişi. Karar veremediğim tek konu var: bundan kolye mi yapsam yoksa eBay'de satsam mı?”

Theo kaydı bitirirken, Noah şişelerin arasından ona doğru geldi.

“Öyle bir videoyu paylaşmana asla izin vermezler. Montaj-lanması ve Angie ya da Joseph tarafından onaylanması lazım.”

“Ya Fat Bottomed Girls, ukala?”

“Doğru,” dedi Noah merakla. “Onu onaylatmayı nasıl başardın?”

“Kırk sekiz yarışmacı var.” Theo'nun yüzüne en muzır gülümsemelerinden biri yayıldı. “Hepimizin Facebook, Twitter ve video blog şifrelerini nasıl hatırlıyorlar sanıyorsun?”

Noah gülümsedi. “Sanırım öğrenmek üzereyim.”

“Yapım süitinde duvara asılmış bir liste var. Benim şifrem *Manyak*. Seninki *bacaksız*.”

“Bacaksız,” dedi Noah tükürükler saçarak. “Piçler! Bekle de sıradaki videomda ne olacak gör!”

Festival alanının ucunda, son çadırların ötesinde, ikiz sahnelerin zar zor seçilebildiği sivri, kuru otlarla kaplı bir çayırılık vardı. Jay kendini Freya'yla bulmuş, Alfe'yeyse Lucy düşmüştü. Ele ele tutuşmuşlar, öpüşmüşler ve birbirlerinin kıyafetlerinin içindekileri yoklamışlardı. Jay'ın bir kızı ilk öpüşü değildi ama ilk kez gerçekten keyfini çıkaracak kadar rahattı.

"Uyan uyan, ellerini pantolonundan çıkar," dedi Alfe, Jay'i göğsünden dürterek uyandırırken.

Jay bir saniye için, neden saçında çim ve kolunda gezinen karıncalar olduğunu çözmeye çalıştı. Karıncaları silkeleyip kulağından ufak bir dal parçası çıkardıktan sonra, doğruldu ve gözlerini kırıştıtarak sabah güneşine odaklandı.

"Gitmişler," dedi Alfe. "Kızlar."

"Üzücü," dedi Jay, futbol formalı arkadaşının tadını anımsayarak. Tepeden aşağıdaki festival alanına ve yirmi bin çadırılık gökkuşağına bakarken hüznüydü. "Lucy bir şey dedi mi?"

Alfe başını salladı. "Saat dört gibi uyandım ve çoktan gitmişlerdi. Jen'den bir sürü mesaj geldi. Sanırım ekibin bir kısmı bizi aramaya çıkmış."

Jay, ezilmiş çimlerde Freya'nın silüetini gördü ve orayı okşadı. "Onu bir daha asla görmem herhalde," dedi kederle.

Ama Jay uykulu hissederken, Alfe tamamen taşkındı.

"Ellerimi göğüslerine koydum ve Fransız öpücüğü yaptık," deyiverdi. "Tristan hiç bir kızı öpmedim diye bana yüklenip duruyordu. Gözüne *sokacağım* bunu. Sen de şahidim olacaksın ki uyduruyorsun diyemesin."

"Yedi mesaj, üç cevapsız arama," dedi Jay, telefonuna bakarak. "Sanırım VIP alanına dönsek iyi olur."

"Sence başımız dertte mi?" diye sordu Alfe.

Jay çok endişeli görünmüyordu. "Mutlu olmayacaklar," dedi. "Ama Theo şimşekleri üzerine çekmekte harikadır. Sol testisim üzerine bahse girerim ki bizden on kat daha beter bir şey yapmıştır."

Çayırık plastik bira bardakları, kusmuk, izmaritler ve önceki gecedен kalma, en acınası insan zayıatlarıyla doluydu.

“İnsanlar hayvan,” dedi Alfie, çamurlu Nike’larıyla dikkatle ilerlerken.

Jay ona katıldı. “İnsanlar daha sadece birkaç saattir burada. Pazartesi sabahı ne halde olacaklar, bir hayal etsene.”

“Bir daha karanlıkta buraya gelmeyeceğim kesin.”

Jay’ın parası bitmişti ama Alfie’nin keyfi gayet yerindeydi ve pastırmalı, yumurtalı sandviçlerle iki fincan çayın parasını ödedi. Derbeder haldeki ikili, plastik kimliklerini VIP yerleşkesinin girişindeki şüphe dolu bir korumaya gösterdiklerinde saat bire çeyrek vardı.

Ana festival alanı dün gecedен sonra uyurken, VIP yerleşkesi, Unifoods’un o gün için iş dünyasından davet ettiği konuklarla kıpır kıpırdı. Deniz ürünleriyle dolu bir büfeyi talan ederken, yaptıkları konuşmalar kulağa sıkıcı geliyordu. Jay ve Alfie, tenteli alanı geçip arka taraftan çıktılar ve kendi çadırlarına yöneldiler.

“Yüce İsa,” dedi Jay. Çadırın girişini açıp deodorant, kusmuk ve içki kokusu aldığıında öğürdü.

Yarışmacıların hiçbirisi orada değildi ama önceki gece yaşanan hovardalığın kanıtlarını ortadan kaldırmaya gönderilmiş üç görevliyi tanıdı.

“Bence iyiyiz.” Alfie sıırttı, sonra tişörtünü yukarı çekip ağızıyla burnunu kapattı.

“Yatağım kusmuk içinde!” dedi Jay hayretle. “Yedek yorğanları olsa iyi olur.”

Üniversiteli görevli Lorrie, bir dizinin üstüne çökmüştü. Elinde dezenfektan ve devasa bir sünger vardı. “Dışarıda sizi arayan insanlar var,” dedi sertçe. “En sondaki çadırda kurayı çekiyorlar.”

“Ne kurası?” diye sordu Alfie, iki oğlan tekrar ısıll ısıll güneşe çıkarken.

Basın koordinatörü Jen, çadırın dışında elektronik sigara tütürüyordu ve burnundan dumanlar çıkarak üzerlerine atıl-

dı. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedi tükürür gibi. “Hepinizin bir arada kalması gerekiyordu.”

“Denedik,” dedi Jay. “Ama zifiri karanlıkken ve zıplayan iki milyon insan varken kolay iş değil bu.”

“Bütün gece sizi aradık.”

“Sanırım konserde zıplarken telefonum kendini sessize almış,” dedi Jay.

“Telefon çekmiyor,” diye ekledi Alfie. “Çok kötü kaybolduk ve ben izciyken, bize karanlıkta dolanmaktansa, olduğun yerde kalıp ortalığın aydınlanmasını beklemenin her zaman yapılacağı en iyi şey olduğunu söylemişlerdi.”

“Siz çocuklardan ben sorumluyum,” dedi Jen, elektronik sigarasını cebine koyarak. “Endişeden delirecektim.”

Jen, Jay’e pek de yarışmacılar için endişelenmekten uykusuz kalacak tipte biri gibi görünmemiştir. Ama büyük ihtimalle, kötü bir şey olması halinde bunun işine nasıl yansıtacağı konusunda endişelenmiştir.

Jen, Jay ve Alfie’nin geceyi geçirmiş olmaları gereken çadırın sekizgen benzeri gibi duran tenteli bir alanın kayar kapısını açtı. İçeride stüdyo ışıkları, gri kauçuk bir zemin ve kıvrımlı bir Rock Savaşları fonu vardı.

Sunucu Meg Hornby, piyango toplarıyla dolu bir kasenin önünde duruyordu. Yarışmacıların hepsi arkasına sıralanmışlardı. Onlara hevesli davranmaları söylenmişti ama genelde uykusuz görünüyorlardı.

“Evet, evet!” dedi Meg, kameralar kayıttayken neşeli gibi yaparak. “On iki grubun her biri bugün burada, Rage Rock’ta sahne alacak. Ama nerede? Altısı Rage Yetenek Çadırı’nda, yeni gruplar için altı yüz kişilik kapalı bir alanda çalacak. Dört grup, bu öğleden sonra on binden fazla festival katılımcısının önünde, ikinci sahnede performans sergileyecek. Fakat iki aşırı şanslı grup ana sahnede, bu gecenin ana performansından hemen önce, yüz binden fazla seyircinin önünde sahne alma fırsatı yakalayacak-”

“Kes!” diye bağırdı birisi.

“Kes,” diye tekrarladı Angie. Sonra ilk komutu vermiş olan, mor saçlı kameraman kadına baktı.

“Pardon,” dedi kameraman, bozulmuş görünen Meg’e. “Kapı açıldığında, güneş kareyi mahvetti.”

Jen dışarıda kaldığı için, Angie ve ekibin geri kalanının suçlayıcı bakışları, eşikte üzerlerine dikildiğinde bütün öfkenin hedefi Jay ve Alfie oldu.

“Pardon,” dedi Jay uysalca.

“Kapının önüne bir görevli dikin,” diye emretti Angie’nin asistanı. “Başka kimse girip çıkmasın lütfen!”

“Sağ olduğunuzu bilmek güzel,” dedi Angie sinirle. Eliyle Jay ve Alfie’yi, Meg’in arkasında üç sıra halinde duran diğer yarışmacılara yönlendirdi. “Alfie, bu kadar mutlu görünmenin sebebini bilmek istemiyorum. Ama diğer bütün sefil pisliklerin önünde durmanı istiyorum.”

Meg konuşmasını bir kez daha baştan aldıktan sonra, ışık direktörü ana ışıkları kapatırken yarım dakikalık bir duraksama oldu. Şimdi Meg’in yüzü ve piyango toplarıyla dolu şeffaf kâse, aşağıdan gelen ürkütücü bir ışıkla aydınlanıyordu.

“Bu beni cadı gibi mi gösteriyor?” diye sordu Meg.

“Her zamankinden fazla değil,” diye takıldı Theo.

Meg, Theo’ya pis pis bakarken Angie’nin tepesinin tası attı.

“Lütfen herkes odaklanabilir mi?” diye bağırdı. “Bu stüdyoyu yirmi dakika daha kullanabiliriz ve fazladan para alırlarsa, Zig beni çok sever.”

“İlk dört grup ikinci sahnede çıkacak,” dedi Meg, elini uzatıp büyük akrilik kâsedan bir top alarak. “İlk grubumuz... Hünerli Ördek.”

Kameralardan biri, Hünerli Ördek’in ikinci sahnedeki yerlerinden memnun görünen dört üyesine döndü. Onların ardından kâsedan Ben Kalp Ölüm, Noah’nın grubu Buzlu Vader ve Sömostir Saç Kesimi çıktı.

“Şimdi kurada yalnızca sekiz grup kaldı,” dedi Meg merakı körükleyerek. İzleyenler arasında, iki dakika önce ne dediğini hatırlamayacak kadar salak birisi vardır diye “İki grup ana sahnede çıkmak için seçilecek, kalan altı grupsa Rage Yetenek

Çadırı'nda sahne alacak," diye devam etti. "Bu gece ana sahnede yüz bin rock hayranının karşısına çıkacak olan ilk grup..."

Meg'in eli kâseye girerken, Jay'in de aralarında bulunduğu birkaç kişi, ana performansın başlaması için sabırsızlanan yüz bin festival katılımcısının önünde çalmayı gerçekten isteyip istemediklerini düşündüler.

"Brontobayt!" diye bağırdı Meg.

Akıllarındaki şüphelere rağmen, Alfie, Tristan, Erin ve Salman Angie'nin istediğini yaparak kalabalıktan ayrıldılar ve ciyaklayarak birbirlerine sarıldılar.

Meg, mikrofonu Erin'e uzattı. "Onca insanın önünde o sahnede Brontobayt'la çalarken nasıl hissedeceksin?" dedi coşkuyla.

"Yenilmez," dedi Erin meydan okur gibi. "Çocuk oyuncuğu."

"Gergin değil misin?"

Erin sırttı. "Belki biraz."

Brontobayt, Angie'nin el işaretiyle kadrajdan çıkarken, Meg elini tekrar kâseye daldırdı.

"Bu gecenin ana performansından hemen önce, küresel ölçekte kırk beş milyonu aştığı tahmin edilen televizyon seyircisinin önünde sahne alacak son grup..."

Birkaç saniye önce bunu istediğinden emin olamasa da Erin ve Tristan'ın heyecanlı görünmesi Jay'i kiskandırmıştı.

"Bu grup..." diye tekrarladı Meg. "Endüstriyel Ölçekte Katliam'dan dört kız!"

Summer ana sahnede çalma fikriyle dehşete düşmüş görünüyordu ama kamera, grup arkadaşlarına odaklandı. Coco ve Lucy hoplayıp zıplayarak birbirlerine sarıldı. Michelle her zamanki gibi en çok ilgi çekecek şeyi yaparak, Meg Hornby'nin üzerine atladı. Kadının, onu sırtında gezdireceğini ummuştu.

Gafil avlanan Meg, Michelle'in ağırlığıyla yere düştü. Eski mankenin sıksa bedeni yere yapışırken, Michelle'in savrulan bacakları bir mikrofon ayağını tekmeledi.

Meg sendeleyerek, bağıra bağıra küfür etme arzusuyla saşaşarak ayağı kalkarken, Michelle akrilik kâseyi aldı, kalan topları yere döktü ve kâseyi başına geçirdi.

“Bakın, japon balığı oldum,” diye bağırdı Michelle. Nefesi kâseyi buğulandırıyordu.

Bir kameraya tos çaktıktan sonra Michelle, kâseyi çıkarmayı denedi ama kulaklarına takılıyordu. “Çıkaramıyorum,” diye bağırdı.

Çoğunluk Michelle’in eğlendiğini düşündü ama ablası Lucy yardım etmeye çalıştığında, kızın gerçekten sıkıştığını anladılar. Birkaçı endişelenmişti ama ekibin de dâhil olduğu çoğunluk gülmeye başladı.

“Büfeden biraz tereyağı getirin,” diye önerdi birisi.

“Yemişim onu, bırakın orada kalsın,” diye haykırdı Meg, yaka mikrofonunu çıkarıp atarken. “Bu manyak veletlerle çalışmaktan bıktım usandım. Salak çocuk programınızı alıp kıcınıza sokabilirsiniz, çünkü istifa ediyorum!”

Meg hızla güneşe çıkarken, Lucy kâseyi çok sert şekilde çekti. Çıkarken kulak memesi yırtıldı ve Michelle ekipman dolu bir kılıfa doğru sırt üstü düşerken çığlık attı.

“Ve kes,” dedi Angie, yalvarır gibi bakarak. Kurtuluş yolu görmeyi umuyordu ama tek bulduğu tenteli alanı saran fiberglas paneller oldu.

16. HAYRANLARLA TANIŞ

Festival alanı boyunca omzunda gitarı, peşinde bir kamera-man, yanında Babatunde ve Adam'la yürürken, Jay iyi hissediyordu. O performansına odaklanmışken, iki grup arkadaşı kızlara puan veriyorlardı.

“Saat iki yönünde, kızıl saçlı, çamurlu şortlu,” dedi Babatunde. “On üzerinden sekiz.”

Adam başını salladı. “En fazla altı. Dondurmalı kız nasıl?”

Babatunde kahkahalara boğuldu. “O kız on bir yaşında falandır!”

Adam cıkcıkladı. “On birden çok daha büyük.”

“Jay,” dedi Babatunde onu dürterek. O kadar bariz bir şekilde parmağıyla gösterdi ki kız da onlara baktı. “Hakem ol, kardeşim. Kaç yaşında bu?”

Jay, sohbetlerini can sıkıcı buluyordu. Zig Allen, onu cevap vermekten kurtardığında rahatladı. Zig'in genel ruh hali, stresli ve huysuzdu. Jay ondan bir gülümseme ve sırtına bir şaplak alınca şaşırdı.

“Ne güzel bir gün,” dedi Rock Savaşları'nın yaratıcısı, neşyle. Kollarını Jay ve Babatunde'nin omuzlarına attığı sırada, nefesinden kırmızı şarap kokusu yayılıyordu. “Doksan altıda buraya erkek arkadaşım ile gelmiştik. Bütün hafta sonunu, kol-tuk altlarımıza kadar çamurun içinde geçirdik.”

“Eğlenceli olmuştur,” dedi Jay.

“Festival çamuru, ısıltısını *çabuk* yitiren bir ilginçliktir,” diye açıkladı Zig. “Ondan sonrası sadece soğuk ve ıslaktır.”

Jay, daha önce Zig’e hiç bu kadar yakın durmamıştı ve söyleyecek bir şey bulmaya çabaladı.

“Meg istifa ettiği için, hepiniz stresli olursunuz diye düşünmüştüm,” dedi sonunda.

Zig bilgeçe parmağını salladı “O kadına bir *servet* ödüyorduk. Rage Cola, Rock Savaşları’nı tanınan bir ismin sunmasını istedi ama ben hep daha genç bir sunucunun, gençleri hedefleyen bir formata daha uygun olduğunu söylemişimdir. Meg, dönmesi için yalvaracağımı zannetti. VIP biletini iptal edip otobüs durağını tarif ettiğimde yüz ifadesini görmeliydin.”

“Sanırım daha genç bir sunucu, çok daha ucuza gelir,” diye gözlemde bulundu Adam.

“Bu projeyi hala bütçeme sadık kalarak bitirebilirim,” dedi Zig, kollarını oğlanların omuzlarından çekip havaya kaldırarak. “Ka-çing!”

Rage Yetenek Çadırı, epey boştu. Kapıdaki ekip, Zig ve üç oğlanı içeri aldı. İçeride Dylan ve Eve’in grubu Kıyamet Pandaları, The White Stripes’in It’s True That We Love Another parçasını çalıyordu. Summer’in grup arkadaşı Coco, konuk ikinci kadın vokal olarak onlara katılmıştı. Jay, Eve’in uzun zamandır olmadığı kadar mutlu görüldüğünü görünce sevindi.

Çoğu insan, Yetenek Çadırı’nı güneşten korunaklı bir yerde öğle yemeği yemek için kullanıyordu. Ses ekibi, sohbetlerine uyacak şekilde sesi kısık tutmuştu. Jay sahneye doğru ilerlerken, yaşları sekizle on altı arasında değişen yedi kızdan oluşan bir kümeyi fark etti. Gözleri sahneye odaklıydı. Sonra içlerinden biri, Jay’e bakıp yanına koştu.

Sıksa, ufak tefek bir şeydi. Yaşı on ikiden fazla olamazdı. Omuzları güneşten yanmıştı ve kolsuz tişörtünde Ramones logosu vardı. “Aman Tanrım!” dedi kız, grubun geri kalanı yanlarına gelirken zıplayarak. “Babatunde bu!”

Yaşça daha büyük kızlardan biri “Jay, programdaki en güzel şey sensin!” deyiverdi. Sonra Babatunde’ye baktı. “Yedinci sınıfta bateri çalmayı denemiştin ve çok zordu. Ama sen harikası.”

“Yani hepiniz Rock Savaşları hayranı mısınız?” diye sordu Adam, aşırı tuhaf hissederek.

“Yanlışlıkla izlemeye başladım ama ben ve kız kardeşim programı seviyoruz,” dedi çilli bir kızıl.

“Keşke Rock Savaşları, haftada iki kereden fazla gösterilse,” dedi kızın kardeşi.

“Her gün olsa daha iyi olurdu,” diye katıldı kızların en büyüğü. “Sizi Twitter’da takip ediyorum. YouTube’dan günlükleri izliyorum.”

“Burada çok az kişi olmamız beni gerçekten şaşırttı,” dedi birisi. “Çadıra girmek için savaşmamız gerekecek, diye düşünmüştüm. Taylor Swift, Londra’da imza günü yaptığında beş saat sırada beklemek zorunda kalmıştım.”

Jay omuz silkti. Babatunde yanıtladı: “Sanırım Taylor Swift kadar ünlü değiliz.”

Adam “Henüz,” diye ekleyerek kızların hepsini güldürdü.

“Tişörtümün sırtını imzalar mısın?” diye sordu bir kız, keçeli kalemı Jay’in yüzüne tutarak.

Jay, kıpkırmızı oldu. Kız dönüp öne doğru eğildi. Birkaç saniye içinde ikinci bir keçeli kalem belirdi ve oğlanların üçünün de karşısında, tişörtlerinin imzalanmasını isteyen kızlardan düzenli bir sıra oluşmuştu. Jay’in yanına gelen kızların sonuncusu, en küçükleriydi. Konuşamayacak kadar utangaçtı. Gruplarının, manga stilinde bir çizimini uzattı. Profesyonel düzeyde değildi ama Jay kendi yüzünü rahatça tanıdı ve Theo’nun dövmeleriyle Babatunde’nin baterisindeki Jet logosu gibi minik detayları beğeniyle inceledi. On yaşında birisi için, etkileyici bir emekti.

“Vay be, çok havalı!” dedi Jay. “Daha önce kimsenin beni bu kadar iyi çizdiğini sanmıyorum.”

Kız gururdan neredeyse patlayacaktı ama konuşamayacak kadar utangaç kalmaya devam etti. Jay çizimi imzaladı, sonra bütün kızlar ve grup arkadaşlarıyla beraber yan yana dizildiler. Basın koordinatörü Jen ve kızların ebeveynlerinden oluşan bir seçki, fotoğraflarını çekti.

“Summer buraya gelecek mi?” diye sordu kızlardan biri. “Onunla tanışmayı çok isterim.”

Hayran kızlardan birkaçı, başlarını salladılar. İçlerinden biri “İlk bölümde büyükannesine sarılıp veda ettiği yer çoooooook üzücüydü,” dedi.

“Summer’ı bize tercih ediyorsun yani?” dedi Babatunde, alınmış gibi yaparak.

“Bu havada eşofman üstüyle terlemiyor musun?” diye lafını kesti birisi.

“Summer bu gece ana sahnede çıkacak,” dedi Jay. “Şu anda gerginlikten patlıyor.”

Fotoğraf çekmekte olan iri kıyım bir baba uzanıp Jay’in elini sıktı. “Sadece teşekkür etmek istedim,” diye başladı. “Programınız sayesinde kızım, oğlan grupları yerine düzgün müzik dinlemeye başladı. Şimdi gerçek bir rockçı kızsın, değil mi, tatlım?”

“Baba,” diye tısladı kız. Sonra gerilerken “Beni *daha çok* utandırabilir misin?” diye fısıldadı.

Jay, hayranlarıyla daha fazla vakit geçiremedi çünkü Jen ve sahne ekibinden birisi, oğlanları bir perdeden sahne arkasına geçmeye yönlendirdi. Kıyamet Pandaları şarkılarını bitirmişti. Theo mucizevi bir şekilde zamanında gelmişti. Sahne ekibinden üç kişi sahnede mikrofonları değiştiriyor ve bateryi Babatunde’ye uyacak şekilde ayarlıyordu.

Dylan, bir yığından katlı bir havlu alıp yüzündeki teri silerken, Jay “İyi çaldınız,” dedi Pandalar’a.

“Hayranlarımız var,” diye gözlemde bulundu Dylan. “Tam tamına yedi tane.”

“Fantezilerimi süsleyen, hayran güzeller değiller,” dedi Jay. “Ama en azından *birilerinin* programımızı izlediğine dair delil var elimizde.”

Jay, Dylan’ın ter içindeki grup arkadaşlarına sarıldı ve Zig’le Jen’den iyi şanslar dilekleri alıp sahneye çıkan üç metal basamağı tırmandı. Atmosfer pek etkileyici değildi. En önde hayran kızlar ve ebeveynleri duruyordu. Onların arkasında, tenteli alanın ortasında kocaman bir boşluk vardı. Onun da arkasında, güneşten korunmaya gelmiş elli kadar ilgisiz insan bulunuyordu. Duvarlara dayanıp oturmuş öğle yemeklerini

yyor ya da telefonlarıyla oynuyorlardı. Jay, Freya'nın onun sahneye çıkacağını haber almış olabileceğini ummuştı ama kızıdan hiç iz yoktu.

Kameraman, Jet'e başparmağını kaldırdı ve Theo ilk şarkıyı duyurdu. "Biz Jet'iz ve bu şarkıyı kardeşim Jay birkaç hafta önce yazdı."

"Seni seviyoruz Jay!" diye bağırdı hayran kızlardan biri.

"Theeeeeeo!" diye bağırdı daha fazla ses.

"Şarkımızın adı USB Şarj Kablosu, Ne Cehennemdesin?"

17. BRONTOLAR ISIRIYOR

Zig, birkaç telefon görüşmesi yaptı ama kalkmayı bekleyen Rage Cola helikopterlerine rağmen bir pazar öğleden sonrası, her şeyi bırakıp üç kuruşa çalışacak, deneyimli bir televizyon sunucusu bulamadı.

Rock Savaşları çekimlerinin üçüncü haftasında yarışmacılar, ücretsiz çalışan görevlilerin çarşalarını değiştirmesini, ekipman taşımalarını, yerleri paspaslamasını ve tıkanan tuvaletleri açmasını görmeye alışmışlardı. Bazıları baş edemiyor, bir aylık deneyim kazanmaya gelip birkaç günde ortadan kayboluyorlardı. Ama ne kadar fazla kişi istifa ederse etsin, Zig'in mail kutusu daima ümitsizce televizyon sektörüne adım atmak isteyen, hevesli, genç elemenlardan gelen e-postalarla dolup taşıyordu.

Lorrie, ilk günden beri devam eden birkaç kişiden biriydi. Yirmi yaşındaki genç kadın, Durham Üniversitesi'nde Oyunculuk ve Televizyon Yapımcılığı okuyordu. Güne yırtık bir kot ve eski sevgilisinin çekip küçülmüş rugby formasıyla başlamıştı. Şimdiye elinde bir mikrofon tutuyordu. Üzerinde Rock Savaşları'nın, kadın yarışmacılarının valizlerinden toparlanmış kıyafetler vardı; makyajı da onların malzemeleriyle yapılmıştı.

"Büyük an geldi," dedi Lorrie, kameramanın omzunda duran kameraya. Sahnenin öbür tarafındaki büyük kalabalığın üzerinden duyulabilmek için sesini yükseltti. "Brontobayt, tah-

minen yüz on bin rock hayranının önünde her şeyi riske etmek üzere. Kulis, müziğin en parlak yıldızlarından bazılarıyla dolu ve atmosfer kesinlikle inanılmaz! Yanımda Brontobayt'ın solisti var. Salman, şu anda nasıl hissediyorsun?"

"Birazcık dehşete düşmüş haldeyim," dedi Salman, huzursuz bir gülümsemeyle. "Ama bol bol prova yaptık ve hazırlık kampında bizimle çalışan harika hocalarımız var."

Lorrie, mikrofonu Alfie'ye doğrulttu. "Alfie, sen Rock Savaşları'nın en genç yarışmacısısın. O canavarımsı kalabalığı, elinizde tutacak şeye sahip olduğunuza inanıyor musun?"

Alfie omuz silkti ve çocuksu bir edayla gülümsedi. "Sanırım bir saniye sonra öğreneceğiz."

"Tamam," dedi Lorrie. "Son hazırlıklarınızı yapmanız için sizi yalnız bırakacağım. Umarım orada çok eğlenirsiniz."

Oğlanlar "Teşekkürler," dedi.

"Ve kestik," dedi Angie, sonra başparmaklarını kaldırdı. "Lorrie, *muhteşemdi*. Ömrün boyunca bunu yapmışsın gibi görünüyorsun."

"Harikulade," diye ekledi Zig.

Lorrie geçici olarak Meg'in yerini almanın, hayatının en büyük çıkışı olduğunu biliyordu ama bunu takdir edemeyecek kadar bitkindi. Rock Savaşları başladığından beri, bir gecede beş saatten fazla uyuduğu olmamıştı. O sabah da kamera ekiblerinin festival süresince çekim yapmaya yetecek sayıda hafıza kartına ve şarj edilmiş bataryaya sahip olduğundan emin olmak için dörtte kalkmıştı.

Sahne yöneticisi Brontobayt'ı çağırdığında, Angie gafil avlanmıştı. Sahnenin her iki yanındaki dev ekranlar, Rock Savaşları-Hazırlık Kampı'nın göz alıcı fragmanını gösterirken, kalabalık pek umursamış görünmüyordu.

Rock dünyasının en tanınan isimlerinden ders aldıktan sonra, hazırlık kampından sağ çıkabilen on grup, kendilerini Rock Savaşları- Savaş Alanı'nda rekabet ederken bulacak. Hazırlık Kampı'nı 6nokta2'de veya kaydedilmiş olarak Uçın6'da izleyebilirsiniz. Rock Savaşları-Savaş Alanı, 13 Eylül Cumartesi ilk bölümüyle Kanal Altı ekranlarında olacak. Sesin on bire kadar

açıldığı tek yetenek yarışması. Rock Savaşları, tehlikeli derecede ferahlatıcı Rage Cola tarafından ekranlarınıza taşınmıştır.

Fragman biterken sahne ışıkları, Brontobayt'ın dört üyesine döndü: bateride Tristan, gitarda Alfie, bas gitar ve vokallerde Erin ve kablolu bir mikrofonla sahnenin ortasında duran Salman. Salman, boğazını temizledi ve yarım saniye sonra sesi, çocuğun kendi evinden daha yüksek yerlere istiflenmiş bir düzine hoparlörden yayıldı.

Grup arkadaşları birbirlerine baktılar. Heyecanlı ama dehşet içindeydiler.

“Bir, iki, üç, dört,” diye bağırdı Tristan bagetleriyle sayarak. Sonra ilk şarkıları duyuldu.

Alfie ve Jay'in önceki geceki kayboluşlarından sonra, bütün Rock Savaşları yarışmacıları VIP alanlarına hapsedilmişti. Bazıları sahnenin önündeki VIP bölümüne gitmişti ama Jay, yıldızları ve sahne arkasında işlerin nasıl yürüdüğünü görmeyi sevdiğinden, kuliste gerçekten sahne alacak iki grupla takılan ufak bir gruba katıldı.

Cumartesi akşamının ana performansı, doksanların efsane indie grubu Smudger'dı. Yedi yıl sonra Birleşik Krallık'taki ilk performanslarıydı bu. Rage Rock biletlerinin satışa çıktıktan sonraki bir saat içinde tükenmesinin de önemli sebeplerinden biri buydu.

Jay suntadan paravandaki bir aralıktan, göz ucuyla bakmadan edemedi. Üçlü; eşleri, çocukları, vokalistler ve kabarık tüylü bir çoban köpeğiyle takılıyordu.

“Orada neler oluyor?” diye sordu Endüstriyel Ölçekte Katliam'dan Lucy. Arkadan yaklaşıp oğlanı yerinden sıçratmıştı.

“Pek etkileyici değil,” diye fısıldadı Jay. “Hepsi şişmanlamış, Damien Smith takma saç takıyor ve çocuklarını iyi hazırlık okullarına sokmaktan bahsediyorlar. Gerçekten çoban köpeği Barney'nin, odadakilerin en tehlikelisi olduğunu düşünüyorum.”

“Tatlı köpek,” dedi Lucy. “Summer'ın sana ihtiyacı var.”

“Bana mı?” dedi Jay, şaşkınlıkla.

“Sahneye çıkacağımız için çok gergin. *Rock the Lock*'ta çalmamızdan önce seninle konuşmuştuk ve onu sakinleştirmiştin, hatırlıyor musun? Sihrini tekrar konuşturabilirsin diye düşündüm.”

Jay tereddütlüydü. “Ne yapmam lazım?”

Lucy, Jay’den yarım baş daha uzundu, kolları bateride rock yapmak için şekillenmişti ve koltuk altlarından güneş altında geçen bir günün kokusu yayılıyordu.

“Durumu daha kötüleştiremezsin. Kaldır kıcını!”

Lucy, tereddütteki Jay’i kolundan çekti. Sunta duvarlı, İkea mobilyalarıyla döşenmiş soyunma odaları kullanılıyordu. Jay kendini izinsiz giriyor gibi hissetti çünkü her yerde kızların eşyaları vardı: top yapılmış külotlu çoraplar, saç spreyleri, hatta bir koltuğun sırtına asılmış bir sütyen.

“Nerede?” diye sordu Jay, dergi okuyan Coco’yu ve aynaya rujla dalgalar çizen Michelle’i fark ederek. Yırtılan kulak memesini saran kabuğu gizlemektense Michelle, parlak turuncu, çocuk yara bantlarından orada bir X şekli yaratamıştı.

Odanın diğer ucunda L şeklinde bir kısım vardı ve Summer girintide, üzerinde hala İkea etiketleri duran siyah bir kanepede oturuyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Jay temkinle.

“En azından artık kusmuyorum,” dedi Summer. Başını kaldırdığında, yüzündeki gözyaşı izleri görüldü. “Sanırım dört kere kustuktan sonra, miden epey boş oluyordur.”

Jay, onun düşüncelerini olaylardan uzaklaştırmayı denemeyi düşündü. “Bugün büyükannenle konuştun mu?”

Summer’ın yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Dai-remizde tıklıyken gördüğü tek insan bendim. Sanırım kendi yaşıtı bir sürü insanın yanında, bakım evinde olmayı seviyor gerçekten.”

“Ona, ana sahnede çıkacağını söyledin mi?”

“Ne kadar gerildiğimi biliyor,” dedi Summer başını sallayarak. “Yalnızca endişelenirdi.”

“Demin çadırdaki sahneye çıktığımızda, gözlerimi bir noktaya dikip sadece ben ve çocuklar balıkçı dükkânının alt katında prova yapıyormuşuz gibi düşünmeye çalıştım.”

“Herkesin bir tavsiyesi var,” dedi Summer bitkin halde. “Derin nefes al, rahatlamaya çalış, başka bir şey düşün. Ama yani, iki yüz tane spotun altında bir sahnenin ortasında duru-

yorken ve sana bakan yüz bin kişi varken, nasıl başka bir şey düşünebilirsin ki?”

Jay haklı olduğunu düşündü ama cesaretlendirmeye devam etti. “Michelle büyük ihtimalle manyakça bir şey yapar,” dedi. “Herkes ona bakıyor olacak.”

“Doğru.” Summer elini Jay’ın dizine doğru kaydırdı.

Jay onun elini tutmak istediğini fark etti ve bunu yaptığında, Summer hafifçe dönerek başını onun omzuna dayadı. Jay’ın bir parçası başını uzatıp onu öpmek istiyordu ama fiziksel olarak tuhaf olurdu ve kızın bunu sadece rahatlamak için yaptığından epey emindi.

“O numaralar ne?” diye sordu Summer, oğlanın yukarı toplanan tişörtünün açıkta bıraktığı gövdesinin yan tarafını dürterek.

Kafası karışan Jay, tişörtünü biraz daha yukarı çekti ve bir sürü dağılmış siyah harf gördü. Baştaki F ve Y harfleri, normalde orada Freya yazdığını anlamasına yetti. Ama ter içinde geçirilen gün, teninde yazan telefon numarasını kara lekelerle dönüştürmüştü.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Jay hayretle, okunabilirliğini mucizevî bir şekilde iyileştirebileceği umuduyla derisini gerekerek. “Okuyabiliyor musun?”

Summer sırtıttı. “Mürekkebi berbat etmişsin, terli çocuk!” Sonra Jay’ın üzgün görüldüğünü fark ederek ekledi: “Bir yedi ve iki tane sıfır görüyorum. Dün gece tanıştığın biri miydi?”

“Ben ve Alfie kızlarla takıldık sadece. Bayağı güzeldi.”

“Bütün gece mi?” diye takıldı Summer. “Neler yaptınız?”

Jay güldü. “Alfie’yle mi? Bebek o!”

“Neyse,” dedi Summer, doğrulup Jay’i yanağından öperek. “İyi birisin sen. Senden hoşlanan bir dolu kız var.”

Öpücük, Jay’i şaşırtmıştı ama Summer’ın sözleri ilgisini cebetmişti. Onu öpüp *senden hoşlanan bir dolu kız var* demesinin sebebi, *kendisinin* Jay’dan hoşlanması mıydı? Yoksa sadece acıdığı için miydi?

Jay ne diyeceğini düşünmeye çalışırken, köşeden Coco belirdi. “Kapıyı tıklattılar. Oyunda mısın, hayatım?”

“Jöleden yapılmış gibiyim ama sizi bırakmayacağım,” dedi Summer. Kanepenin koluna tutunarak kalktı ve dönüp Jay’e baktı. “İzlemeye geliyor musun?”

Jay, Summer’a odaklanmaktan Brontobayt’a pek dikkat etmemişti ama Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın peşinden sahneye doğru ilerlerken, üçüncü ve son şarkılarını çaldıklarını fark etti. Salman ve Erin düet yapıyordu. Seslerinin harmonisi güzeldi ama Tristan’ın baterisi dökülüyordu.

Sahneyi çevreleyen plastik örtüde, yarım metrelik bir açıklık vardı. Jay gözlerini kısarak gün batımına baktı ve çoğunun, hiç duymamış olduğu bir televizyon programından gelen bir grup çocuğu dinlemeyi bırakmış bir seyirci kitlesi olduğunu gördü.

Jay Brontobayt’tan, Tristan çok kötü olduğunu itiraf etmediği için ayrılmıştı ve şimdi öngördüğü kâbus, yüz bin kişinin önünde yaşanıyordu. Haklılığı kanıtlanmış gibi hissediyordu ama tadını çıkaramadı çünkü mutsuz seyirci, Summer’ın performansını daha da zorlaştıracaktı.

Salman grubunu sahneden çıkarırken yıkılmış görünüyordu, Erin’se öfkeli. Alfie görünmez gibiydi.

“İyi şanslar,” dedi Jay, Summer’a. Summer’ın duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca Tristan’a el etti ve otuz iki diş gülümsedi. “Çok iyi çaldın dostum.”

Tristan üzerine atıldı. Jay gerileyecek alanı var sanıyordu ama judoda siyah kuşağı olan tıknaz Tristan onu yakalamıştı.

Jay’in koluna yumruğu indirirken “Ağabeylerin seni burada kurtaramaz,” dedi tükürür gibi.

Jay’in ensesini kavrayıp dizini onun karnına geçirdi. Jay’in şansına, etrafta bir dolu insan vardı.

Olay yerine ilk varan Erin oldu. “Kesin şunu,” diye bağırarak iki oğlanı da yana devirecek kadar hiddetle araya karıştı.

Jay ve Tristan dengelerini bulamadan, sahne ekibinden iri yarı bir adamın kollarına düştüler. Göz alıcı sahne ışıkları ve kalabalığın sesi, Summer’la grup arkadaşlarının olan bitenden habersiz olduğunu gösteriyordu.

Jay kendini, dönüp sahneyi saran kalın plastik perdeye doğru sendelerken buldu. Yarım saniye sonra sahne yöneticisi ve klipsli tahtası olay yerindeydiler.

“Brontobayt’a soyunma odalarına kadar eşlik edin,” diye emretti sertçe.

Sahne ekibinden üç kişi Brontobayt’ı götürürken, sahne yöneticisi Jay’e döndü. Oğlanın kolu, kapılardan geçmek için eğilip yan dönmesi gerekecek türde, bir adam tarafından gayet acı verici bir şekilde sırtına doğru bükülmüş haldeydi.

“Neden sahnemde sorun çıkarıyorsun?” diye bağırdı sahne yöneticisi.

“Rock Savaşları’ndanım,” dedi Jay.

“Atın şunu.”

Ekip üyesi, *YANGIN ÇIKIŞI-SADECE ACİL DURUMLAR İÇİN* etiketli bir kapıyı tekmeleyip açtı ve Jay’i dışarı itti.

Kapıyı çarpıp kapatmadan önce “Seni bir daha burada görürsem dayak yersin,” diye uyardı.

Bükülen kolu, yumruklar ve özellikle de karnına yediği Tristan’ın dizinden dolayı her yanı sızlayan Jay’in, doğrulup da aşağıdaki VIP etkinlik alanına inen otuz metal basamağın tepesinde durduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Güveler, Jay’in başının üzerindeki devasa ekrana çarpıp duruyordu. Aşağıda gördüğüyse, Smudger’ı izlemek için yüz elli kâğıt ödemiş bir kalabalıktı, hiç duymadıkları bir yetenek yarışmasının reklamını değil.

Summer mikrofona doğru son bir adım atarken, bayılmak üzereymiş gibi duruyordu. Coco’nun gitarı, Patti Smith’in Because the Night adlı klasiğinin başlangıcıyla tıngırdamaya başladı. Summer derin bir nefes aldı.

Bu kadar yakın durunca Jay, Summer’ın dudaklarının kıpırdayıyla geniş hoparlör dizilerinden gelen ses patlaması arasındaki çeyrek saniyelik gecikmeyi görebiliyordu. Mikrofondaki on dört yaşında bir öğrenci vardı ama sesi, yüz kiloluk bir ilahi şarkıcısının ciğerlerine sahip gibi çıkıyordu.

Şarkının ilk iki dizesinin arasındaki boşlukta, Jay yüz bin insanın Summer’ın sesine kilitlenişini izledi. Kalabalıktan bir kükreme koparken, gururlu hissediyordu. Herkesin, o kıza sahneye çıkmasından hemen önce sarıldığını bilmesini istiyordu.

Jay merdivenlerden alelacele indikten sonra, Noah'ın tekerlekli sandalyesini görüp yanına koştu.

Ama Noah'da Jay'in hevesinden eser yoktu.

“Ne oldu?”

Noah tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Summer inanılmaz,” diye katıldı ona. “Ama bizim grupların bununla rekabet etme şansı ne ki?”

18. DÖRDÜNCÜ HAFTA PROBLEMİ

Taşra manzaraları lüks otobüslerinin camından gelip geçerken Coco, Summer'ın kamerasıyla çekim yapıyordu.

“Herkes sorup duruyor,” dedi Summer, “ama ne yalan söyleyeyim, o kadar gergindim ki sahnede olduğum zamanı hatırlamıyorum bile. Yani, bir an öncesinde Jay’le soyunma odasıydım, sonra bir baktım ki sahneden iniyorum ve herkes çıldırmış. Bunun büyük kısmını, şarkı seçimimize borçluyuz. Rock Savaşları’ndaki müzik direktörümüz Mo, bizi gururlandırdı. Hazırlık kampına gelene kadar Because The Night’ı hiç duymamıştım ama çok güzel bir şarkı. Rage Rock için şarkı listemiz belliydi ama son anda Mo, Smudger’in Dumb Luck’ını ekledi. Sadece bir prova yapacak fırsatımız oldu ama muhteşem bir tercihti. Seyircilerin hepsi oraya Smudger’ı dinlemeye gelmişti ve en popüler parçalarını çalmamız, çok hoşlarına gitti. Tuhaf olan şey, beş yaşında falanken Dumb Luck’ı banyoda söylediğimi hatırlayabiliyorum. Biz sahneden inerken, Damien ve Chris soyunma odalarından çıkıp bana sarıldılar ve bize orada kalmamızı söylediler. Smudger’in performansını izledikten sonra dördümüz, onların aileleriyle takıldık ve çocuklarıyla Jenga oynadık. Hazırlık kampının sonunda elenen iki gruptan biri olursak bile umurumda değil çünkü dün gece, resmi olarak hayatta başıma gelen en harika şeydi.”

Michelle arkasındaki koltuktan belirip kadraja girdi. “Elbette buradaki Küçük Süperstar Hanım, bunların hepsini mümkün kıldıkları için, üç muhteşem grup arkadaşına teşekkür de etmek ister.”

Michelle’in ses tonu şakacıydı ama Summer arada kıskançlık da sezdi. Ayrıca onların lafını bile etmeden konuşup durduğu için kötü hissetti.

“Bu tipleri seviyorum,” dedi kolunu Michelle’in omzuna atarak. Lucy, öndeki sıradan eğilip el salladı. “Endüstriyel Ölçekte Katliam’a katılmam için beni ne kadar zorladılar inanamazsınız. Üstelik burada olabilmemin tek sebebi, Michelle ve Lucy’nin babasının, büyükannemin bu yazı bakım evinde geçirmesinin masrafını karşılamayı önermiş olması. Yani eğer izliyorsanız, Bay Wei, sizi de seviyorum!”

Summer kameraya bir öpücük attı ve Michelle “Babama öpücük atmasana. Tüyler ürpertici bu!” diye bağırdı.

“Biz de seni seviyoruz, babacığım,” dedi Lucy, öpücük atarak. “On yedinci doğum günümün yaklaştığını da unutma. Bana alacağın araba, steysin olmalı ki baterim bagaja sığsın.”

“Ona araba alma,” dedi Michelle, başını şiddetle sallayarak. “Bütün paranı bana harca yoksa yaşlanıp bir ayağın çukura girdiğinde, seni bir tepeye çıkarıp tekerlekli sandalyenin frenini platlatırım.”

“Coco, kes!” diye emretti Summer, Michelle’i kadrajın dışına iterek. “Bu *benim* video günlüğüm. İkinizin söyleyecek o kadar şeyiniz varsa, gidin kendinizinkini çekin.”

Rage Rock’ta geçen üç gün, ekibin sınırlarını zorlamıştı. Zig pazartesi herkese izin verdi; görevliler hariç. Onların festivalde kullanılan bütün ekipmanı temizleyip şarj etmesi, çimleri biçmesi, kırk sekiz yarışmacının pis festival kıyafetlerini yıkaması, bir haftalık market alışverişi yapması ve Meg’in odasındakileri paketleyip Londra’ya yollaması gerekiyordu.

Yarışmacılar, festivaldeki üç gün süresince kaybettikleri uykuyu telafi ettiler ve çekimlere verilen bir günlük arayı prova yapmak, havuz kenarında takılmak ve video oyunları oynamakla geçirdiler. Kendi mangallarını yapma planı şekillenmeye başlıyordu ama Zig, yarışmacılarının tam pişmemiş bir parti sosisi yüzünden yere serilmesi fikrini sevmemişti. Bunun yerine civardaki pizzacıya efsanevi bir sipariş verildi.

Theo salı sabahı saat ondan hemen önce, Adam'la paylaştığı oda yerine mâlikanenin batı kanadında, kocaman, diğerlerinin iki katı büyüklüğünde bir odada, devasa bir yatakta uyandı. Önceden bu odada Meg kalıyordu. Theo süslü, altın varaklı tavana ve diğer ucunda çıplak uyuyan Lorrie'nin bulunduğu top olmuş çarşafa bakarken kendiyse aşırı gurur duydu.

Çarşafı yere tekmeleyen Theo, devasa yatakta dönüp Lorrie'nin sırtını nazikçe gıdıkladı. Kadın kıpırdandığında on yedi yaşındaki kaslı oğlan, elini onun karnından özel bölgeye doğru kaydırmaya başlarken boynuna üfledi.

Oraya varamadan, Lorrie irkilerek uyandı ve doğrulurken başını abanoz yatak başına vurdu. Sabah güneşi gözlerini acıtıyordu ve başında vurmasıyla alakası olmayan hafif bir ağrı vardı.

Yavaş yavaş hatırlamaya başlarken dilini kupkuru ağzında gezdirerek “Kahretsin,” dedi.

Kameranın önünde Meg'in yerini doldurarak geçen iki günün ardından Lorrie, kendini tekrar görevlilik hayatına atmıştı. Diğerlerine, kendini onlardan üstün görmediğini kanıtlamak için daha da sıkı çalışıyordu.

Ama sıkılmış ve aşırı çalışmış halde olduklarından, ona takılmadan edemiyorlardı; yetmezmiş gibi meslektaşları kavurucu sıcakta mâlikanenin devasa bahçesindeki çimleri biçerken, Lorrie birkaç diyalog kaydetmek üzere montaj odasına çağırılmıştı.

Mutfağın arka tarafındaki çimenlikte diğer görevlilerle sigara içip şikâyet ederek geçecek bir geceyi midesi almadığından, Theo'yla konuşmaya başlamıştı. Oğlan, Rage Rock'tan birkaç şişe burbonla dönmüştü ve Lorrie'ye lise sondayken çok hoşlandığı birini anımsatıyordu.

Meg'in eski odasının kapısındaki kilit, Theo için hiç sorun değildi ve Kentucky'nin en iyi ürününden birkaç tane yuvarladıktan sonra Lorrie, yalnızca Theo'ya iplerin kendi elinde olduğunu düşündürecek kadar direnmiş, sonra onunla yatağa atlamıştı.

Eğlenmişti ama parlayan güneş ve akşamdan kalmalık durumu, olayı çok netleştirmişti. Aralarında sadece üç yaş vardı ve Theo yasal yaşın üzerindeydi ama Lorrie yine de yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Lorrie ekiptendi, Theo da bir yarışmacıydı, yani bir öğretmenin on yedi yaşındaki öğrencisiyle yatması gibi, bu da yasa dışı mıydı?

Bu yetmezmiş gibi, Theo çenesini kapalı tutacak tipte biri değildi. Diğer görevliler dün gece yokluğunu fark etmişlerdi ve şimdiden birkaç saattir çalışıyor olduklarından, Lorrie ortaya çıkmadığı için aşırı sinirli olacaktı.

“Isırmam,” dedi Theo. Lorrie ayağa fırlayıp festivalden beri hala çimen lekeli olan kotunu aldı.

“Dün gece güzeldi,” dedi Lorrie. “Bunu tekrar yapacağız ama *kimseye* anlatamazsın. Kardeşlerine de, kimseye.”

Lorrie'nin Theo'yla tekrar yatmaya niyeti yoktu ama onu birkaç bozulacak sözle teşvik ederse, sessiz kalması daha olasıydı. Kotunu giyerken iPhone'unun uyluğuna battığını hissetti. Parmak iziyle kilidi açıp mesajlarına baktığında, şarjının yüzde sekize düştüğünü fark etti.

Kayıtlı olmayan bi numaradan bir cevapsız arama, annesinden, Lorrie'nin kuzeninin düğünü için elbise provasına gitmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj vardı. Erkek arkadaşı da mesaj atmıştı. Yazı Miami'de denize açılarak geçirmesine ve her Facebook durumunda etrafı kokteyller ve kadınlarla çevrili görünmesine rağmen onu özlediğini yazmıştı.

Sonra Zig Allen'dan bir mesaj gördü: *Neden başını aldın git-tin? Bu haftasonu çok iyi iş çıkardın! BAA ofisime gelip beni gör.*

Lorrie, Theo'ya baktı. “BAA nedir?”

“Bunu alır almaz,” dedi Theo. “Hiç değilse azıcık sarılma-yacak mıyız?”

Lorrie, Zig'in mesajının yalnızca 20 dakika önce geldiğini fark ederek biraz sakinleşti. Bluzunu giydikten sonra saçını topladı ve Meg'in geride bıraktığı gargarayla deodorantı kullandı. Onu izlerken, Theo'nun çocuksu bir havası vardı.

"Gitmem lazım," dedi Lorrie. Hızla çıkarken, Theo'nun poposuna bir şaplak attı. "Giyin."

Koridoru kolaçan ettikten sonra Lorrie, arka taraftaki dar merdivenden dördüncü kata çıktı. Evin, bir zamanlar bir ressamın stüdyosu olarak kullanılmış olan kısmında, tavan pencelelerinin altında buldu kendini.

Rock Savaşları'nın bir sürü monitörü olan montaj bilgisayarım geçip suntadan, kaba saba paravana vurdu ve kapısız geçitten içeri doğru eğildi. Zig'in, birim yönetmenleri Angie ve Joseph'le toplantıda olduğunu görünce tedirgin bir havayla geriledi.

"Buraya gel," dedi Zig.

Sesi, okul müdürlerinininkini andırıyordu. Lorrie'nin aklından, Theo olayını bildikleri ve kovulmak üzere olduğu geçti.

"Eee," dedi Zig, Lorrie'yi rahatsız hissettirmek için ses tonunu değiştirmeden. "Kameralar önündeki hayatı beğendin mi?"

Lorrie kıpırdandı ve saçını yüzünden çekti. "Güzel bir deneyimdi," dedi. "Yani, kusursuz olmaktan çok uzağım, biliyorum, ama bence oyunculuk temelimin faydası oldu."

"Televizyon sunuculuğu yellenmeye çok benzer," dedi Zig açıkça. "Çoğunlukla hakkında düşünmene gerek kalmaz ama arada bir, çok ters gider."

"Ekip çok yardımcı oldu," dedi Lorrie. Eliyle Angie ve Joseph'i gösterdi. "Bu ikisi de beni sakinleştirdi."

"Yani sunuculuğa devam etmek mi görevliliğe dönmek mi istersin?"

"Devam etmeyi çok isterim," dedi Lorrie. Ama paranoyak kısmı hâlâ, Zig'in onu buraya sırf hayallerini yıkmak için çağırdığından şüpheleniyordu.

"Bu, çektiğimiz görüntüleri kullanmamıza rıza gösterdiği-ne dair dört haftalık bir izin sözleşmesi," dedi Zig, bir sayfayı masa boyunca kaydırarak. Bir dolma kalemin kapağını açtı.

“Rock Savaşları-Hazırlık Kampı’nın yeni yüzü sen olacaksın. Ama kararını şimdi duymam gerek.”

Lorrie sözleşmeyi aldı. “Ödeme alacak mıyım?” diye sordu tereddütle.

Zig, hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi güldü. “Bedavaya tuvalet temizlemeye ve kamera taşımaya hazırsın ama iş dolgulu sütyen giyip kameraya gülümsemeye gelince para mı istiyorsun?”

“Ben...” diye kekeledi Lorrie. “Meg epey yüklü bir meblağ alıyormuş diye duydum.”

Zig masaya vurdu. “Meg ismi burada küfür gibidir,” dedi tükürürcesine. “Birkaç hafta önce öğrenci halinle mâlikaneye geldiğinde, özgeçmişinde yazacak sunuculuk deneyimiyle ayrılmaktan memnun olurdun, değil mi?”

Angie, Zig’in Lorrie’yi kıvrandırma şeklinden hoşlanmamıştı.

“Bu büyük bir çıkış, tatlım,” dedi yatıştırıcı bir edayla. “Meg’e katlanmak zorunda kaldıktan sonra, seninle çalışmak bir zevk. Seyahat masrafların karşılanacak ve seni Londra’ya götürüp tasarımcılardan birkaç kıyafet almak zorundayız.”

Zig, Angie’ye pis pis baktı, sonra sandalyesinin tekerlekleri vasıtasıyla geriledi. “Kıyafetler ve makul giderler,” dedi, iç çekmeden önce başını sallayarak. “Ama asla otel minibarları olmaz. Elvis Presley ölümünden dönüp Rock Savaşları’nı sunmak isteseydi, ona bölüm başına bir milyon öderdim. Ama bir teneke kırı kırık kaju için bir onluk ödemek isterse, onu kendi lanet cebinden vermek zorunda kalırdı. Otelciler beni çileden çıkarıyor!”

İki yönetmenin yüzündeki şaşkın ifade, Zig’in tirada başladığını fark etmesini sağladı.

“Odaklan,” dedi kendi kendinde, sonra derin bir nefes aldı. “Aslında epey şanslısın,” dedi Lorrie’ye, bir parmağıyla sözleşmede ritim tutarak. “Eşcinsel olmasaydım, böyle bir fırsat yakalamak için benimle yatmak zorunda kalırdın herhalde.”

Lorrie, Zig’in ZIG64 plakalı, parlak turuncu bir Lamborghini sürdüğünü görmüştü. Öğrenci kredisinin birkaç binini ödemek, adamı öldürmeyecek olmasına karşın oldubittiye getirerek sözleşmeyi imzalatmaya çalışmasına içerlemişti. Öte yandan, devasa bir fırsattı bu.

Lorrie dolma kalemi aldığında, Zig gülümsedi. Kız solaktı ve imzasını kocaman bir lekeye çevirdi.

“Kusura bakmayın,” dedi. “Sözleşmenin bir kopyasını alacak mıyım?”

“Tabii, tabii,” dedi Zig. “Hemen dışarıda bir fotokopi makinesi var ama benim kopyamı hemen getir.”

Lorrie, bunu gitme sinyali olarak algılamıştı ama Zig onu geri çağırırdı.

“Bekle. *Dördüncü hafta problemimize* dair söylentiler görevlilerin kulağına kadar gitti mi?”

“Eee... Bildiğim kadarıyla hayır, Bay Allen.”

“Eh, ben ve iki saygıdeğer yönetmenim son birkaç gündür konuşup duruyoruz ve hiçbir yere varamıyoruz.”

“*Dördüncü hafta problemi* tam olarak nedir?”

Angie anlatmaya başladı. “Hazırlık Kampı, 6nokta2’de okulların yaz tatilinde olduğu altı hafta boyunca gösteriliyor. Her hafta iki bölüm. İlk hafta: yarışmacılarla tanışın, gözyaşı dolu vedalar. İkinci hafta: çocuklar mâlîkanede, dersler, provalar, Jay balkondan atılıyor, ünlü aşçıyla mangal. Üçüncü hafta: yarışmacılar rock festivalinde çıldırıyor, Summer bol bol kusuyor, gruplar yüz binlerce müzik hayranının önünde sahne alıyor. Beşinci hafta: üç ünlü jüri üyesi geliyor ve şüpheyi arttırıyoruz. Altıncı hafta: son performanslar, tansiyon yükseliyor, son bölümde iki grup eleniyor.”

“Neyin eksik olduğunu gördün mü?” diye sordu Zig.

“Dördüncü hafta,” dedi Lorrie.

“Çocukları mâlîkaneye geri getirdik. Birkaç prova daha gösterebiliriz. Belki birkaç ünlü getirebiliriz. İşleri ucuz ve basit tutabileceğimizi umuyordum ama program izleyici kazanıyor ve ivmeyi yitirmeyi göze alamayız.”

Lorrie omuz silkti. “Bir gezi falan nasıl olur? Florida ya da Paris?”

“Drama lazım,” dedi Zig. “Ucuzundan.”

“Sanırım bir şey var,” dedi Lorrie, ilk fikri reddedildiği için biraz gönülsüzce. “Benim bir amcam var.”

“Benim de var, tatlım,” dedi Zig, eliyle acele etmesini işaret ederek. “Delirip kendini vurdu. Bundan bahsetmeyi sevmeyiz.”

“Hayır. Amcam Norman. Şirketlerin dışarıda günler düzenlediğini biliyor musun? Hani fıçılardan sal yapıp nehre açılıyorlar ya da ormanda kamp yapıyorlar?”

Joseph gülümsedi. “Takım egzersizleri.”

“Aynen öyle,” dedi Lorrie.

“Bunu uyarlayabiliriz,” dedi Angie. “Dış sese takım ruhu geliştirmenin, grupları nasıl birbirine yaklaştıracak ve müzik performanslarını nasıl geliştireceğiyle ilgili birkaç zırva söyletiriz.”

“Amcam Norman ayrıca aktörleri falan eğitiyor,” diye devam etti Lorrie. “Mesela filmde asker olacaklarsa, onları silah kullanma, kamufle olma falan gibi konularda eğitiyorlar.”

“Bu işe yarayabilir,” dedi Joseph.

“Teşvik edici bir şeyler olmalı, mesela en iyi performans gösteren gruba verilecek bir ödül falan gibi,” diye ekledi Angie.

“Bunun kaç patladığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu Zig.

“Pek değil,” dedi Lorrie. “O kadar pahalı olduğunu sanmıyorum. Yani etrafta turuncu bir Lamborghini’yle dolaştığı falan yok.”

Angie ile Joseph, Lorrie’nin dokundurmasına gülümsediler.

Zig öfkeli görünüyordu. Parmaklarını şıklattı. “Tamam, amcanın numarası ne?”

19. ŞOK VE HAYRANLIK

Lorrie, üzerinde kot pantolon ve NATO envanteri, kamuflaj desenli ceketiyle yarı karanlık ana salonda, kameraya dönük duruyordu.

“Perşembe sabahı, saat beş buçuk,” dedi, teatrallik katmak için fısıldayarak. “Rock Savaşları yarışmacıları, önlerinde provalarla geçecek sakın bir gün olduğunu sanıyor. Ama BÜYÜK bir şok bekliyor onları.”

Kameraman geniş plana geçerek, Lorrie’nin yanında duran devasa adamı meydana çıkardı. Kafası kazınmıştı. Yanları da kapalı, siyah bir güneş gözlüğü takıyordu. Kocaman, kızıl bir bıyığı, yanında da metal zımbalı tasması olan, uykulu bir ro-tweiller vardı.

“Bu Norman X,” dedi Lorrie dramatik bir şekilde. “Yıllarını Birleşik Krallık’ın özel kuvvetlerini eğiterek geçirdi ve gerçek kimliğini gizli tutmak için, yüzünü bulanıklaştırmak zorundayız. Bay X, Rock Savaşları yarışmacılarını bugün neler bekliyor?”

Bay X acımasızca gülümsedi. “Büyük ihtimalle, ömürlerinin en zorlu otuz saati olacak,” dedi. “Hem fiziksel hem de duygusal açıdan.”

“Peki, bunun faydası nedir?” diye sordu Lorrie, asıl sebebin dördüncü haftaya drama katma ihtiyacı olduğunu bilerek.

“Çetin fiziksel zorluklar, zihinsel kuvvet geliştirir ve kişiler arası bağları güçlendirir,” diye açıkladı Bay X. “Söz konusu olan, ister savaşa giden askerler olsun, ister hafta sonunu ekip egzersizleriyle geçiren yöneticiler, ister rock grupları, bu hepsi için geçerlidir. Bu çocuklar, önümüzdeki bir buçuk gün tek bir nota bile çalmayacaklar ama nihayetinde daha güçlü insanlar ve daha iyi müzisyenler olacaklarını temin ederim.”

“Harika,” dedi Lorrie. “Bay X, sizdeyiz.”

Video Norman’ın sıradaki hareketini, anında gerçekleşmiş gibi gösterecek şekilde montajlanacaktı. Ama kameralarla ışıkların, yakın çekim için ayarlanması gerekiyordu.

“Ekipler hazır mı?” diye sordu Angie, sonra etrafına bakındı. Merdivenin dibine konuşlanmış kamera ekiplerinin, başparmaklarını kaldırdıklarını gördü. “Kayıt.”

Kamera suratına dayanmış haldeyken Bay X, içine bir nefes çekip ezilmiş bir pirinç düdüğü ağzına getirdi. Adam tüm nefesiyle üflerken, Lorrie sağ kulağını kapattı.

Ana salonun ışıkları titreşerek açılırken kocaman köpekler, balkonlara çıkan üç ayrı merdivenden heyecanlı akınlara öncülük ettiler. Tasmalarını, üniforma giyen eski askerler tutuyor, peşlerinden de kamera ekipleri geliyordu.

Asker postalı odasının kapısını menteşelerinden ayırıp yere düşürecek bir kuvvetle tekmelediğinde, Dylan uyuyordu. Zig Allen’in tamir masraflarından yakınacağı kuşkusuz olsa da, harika bir görüntü yaratmıştı.

“Kalk, kalk, kalk!” diye bağırdı, kamuflaj desenli kıyafetler giyen, korkutucu erkeksiliğe sahip bir kadın.

Kırık kapının üzerinden geçerek, Dyan’ın yorganını çekip aldı. Meslektaş da aynısını, oğlanın balıkietli grup arkadaşı Leo’ya yapıyordu. Kameraya bağlı bir ışığın kör ettiği Dylan, kocaman bir Alaska malamutu yatağına atlayıp sertçe havlamaya başladığında dehşete düştü.

“Yüce İsa!” diye bağırdı Dylan, altına kaçırmanın eşiğinde. “Çekin şunu üzerimden!”

Yuvarlanarak köpeğin altından kurtulup kendini yerde buldu. Bacakları Leo’nunkilere dolandı.

Malamut, Leo'nun yatağına atlamış olan dobermanla birlikte, oğlanların üzerine atıldı. Dylan vücudunun bir parçasını kaybetmek üzere olduğunu düşünüyordu ama köpekler, eğitmenleri onları yanlarına çağırmadan önce, onun terli sırtını sadece yaladılar.

“Bu odadan çıkıp ön bahçede toplanmak için iki dakikanız var, yoksa KMY,” diye bağırdı kadın. “Sadece tişört ve şort. Ayaklarınız çıplak olsun.”

“Siz soluk benizli serseriler, KMY'nin ne demek olduğunu biliyor musunuz ki?” diye bağırdı köpek eğitmeni.

Oğlanlar kafaları karışmış gibi görünüyordular. Heye-canlı köpekler boğuşmaya devam etme hevesiyle tasmalarını çekiştiriyordu.

“KMY, *kahvaltı mahvaltı yok* demek. Bu, uzunca bir süre boyunca yiyeceğiniz tek yemek olabilir.”

Aynı sahne yirmi üç diğer odada da yaşanıyordu. Yirmi dördüncüde giriş daha nazik yaşanmıştı ve kaslı bir görevli, Noah'ya çabucak tekerlekli sandalyesine geçmesi için yardım etmişti.

Çocuklar, çeşitli yorgunluk ve şok seviyelerinde merdivenlerden indiler.

“Ponponlu terlik!” diye bağırdı askerlerden biri. “Ponponlu terlik dedik mi?”

Gönülsüz Okurlar'ın terlikli bateristi, terliklerini Bay X'in askerlerinden birine verdi, o da onları tiksintiyle ana salonun diğer ucuna attı.

“Hareketlenin!” diye bağırdı İskoç aksanlı bir asker. Ana salonun ortasında, elleri belinde durmuş emirler yağdırıyordu. “Sizin en iyi çağlarınızı yaşayan, formda ve neşeli gençler olmanız lazım. Neden dimdik bir yokuştaki astım hastası kaplumbağalar gibi hareket ediyorsunuz?”

Rock Savaşları Mâlikanesi'nin önündeki çimenliğe çıktıklarında, Bay X onları bekliyordu. Görevliler çimleri dün biçmişti ve oturduğunda çim parçaları, Jay'in bacağına yapıştı.

“Oturun dedim mi?” diye bağırdı Bay X. “On ikili dört sıra lazım bana. Hazır olda durun. Sırtınız dik, kollar yanlarda. O

kadar sefil görünmeyi de kesin. Gören de daha önce hiç sabahın altısında, vahşi köpekli askerlerce uyandırılmadınız zanneder.”

Jay ayağa kalkıp sıralardan birinin sonuna geçerken, şaşkın bir haldeydi ama aynı zamanda durumu çok da eğlenceli bulmuştu. Oğlanlar normalden çok farklı görünmüyordu ama kızların bazıları makyajsız ve yataktan yeni çıkmış haldeki saçlarıyla tanınmaz haldeydi.

“Şu pis serseri güruhuna bir bakın,” diye bağırdı Bay X. “Bana sorarsanız iyice bir yıkanmaları lazım.”

Karmaşanın arasında yarışmacıların hiçbiri, mâlikanenin ana yoluna park etmiş yeşil, askeri itfaiye aracını fark etmemişti. Ama eski askerlerin ikisi, yüksek basınçlı yangın hortumlarını açtıklarında farkına vardılar.

Su, buz gibiydi. Tazyikli su, dengelerini bozduğundan yarışmacılar sendeleyip kaydı. Kaçmaya çalışanlar, mâlikanenin önündeki yangın musluğuna bağlı üçüncü bir hortumla geri püskürtüldü. Basınçlı hortumlar kuru çimleri çamura çevirip toprak parçalarını havaya savururken, yarışmacılar bonibonlar gibi düşmeye başladı.

“Çok daha temiz!” dedi Bay X, hortumların kapatılması için işaret verirken. Sonra nefes nefese kalmış, çamura bulanmış bedenlerden oluşan karmaşaya bakarak sırtıttı. “Şimdi üniformalarınızı alın. Elinizi çabuk tutun.”

Mevsim yazdı ama saat, ıslak çocukların uzun, açılıp kapanır bir masaya doğru sendelerken ürpermesine yetecek kadar erkendi. Yarışmacılar, ufak tefek Alfie’den Theo gibi heybetli gövdelere değişen bir yelpazede olduğundan, düzgünce katlanmış üniformaları isimleriyle etiketlenmişti.

Hepsi giyinmeye başlamadan önce, üzerlerindeki suyu ve çamuru silkelemek için ellerinden geleni yaptılar. Cinsiyetler arası ayırım yoktu. Herkese aynı siyah atlet; Polonya ordu armalı, yıpranmış, haki bir gömlek; kamuflaj desenli pantolon; kalın yün çoraplar ve eski püskü, siyah botlar verilmişti.

Ama Theo bunu kabul etmiyordu. Üzerinde sırlıksıkam şortu ve kolsuz bir boks tişörtüyle, korkusuzca Bay X’e meydan okudu.

“Ya sana, hadi oradan deyip yatağıma dönersem?” diye sordu, meydan okuma dolu bir sesle.

“Sen Theo olmalısın,” dedi Bay X. Gülümsüyordu ve sesi sakindi. “Bize biraz sorun çıkarabileceğini söylemişlerdi.”

“Eee, kızıl? Ya yatağıma dönersem?”

“Boks şampiyonuymuşsun diye duydum. Ufak bir iddiaya ne dersin?”

İki kameraman, Theo’nun şüphe dolu yüzünü çekti. Ayrıca asiliğinin, anlaşılan bu kadar tahmin edilebilir olması, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Takımında benim dışımda sekiz asker var. Sen savaşçı olduğuna göre, içlerinden istediğini seçmene izin vereceğim. O kişiyi yere yıkabilirsen, sana bin pound vereceğim *ve* senle üç grup arkadaşın hiçbir cezadan korkmadan yataklarınıza dönebileceksiniz. *Ama*, ilk sırtı yere gelen sen olursan, diğer herkes gibi durumu kabulleneneceksin.”

Theo, Bay X’in takımına baktı. Çoğu devasaydı ve Theo seçeneklerine pek de bayılmamıştı. Dylan’ın kapısını tekmeleyip kırmış olan kadın, erkeklerin çoğundan daha korkutucuydu ama arkalarda gizli duran bir kadın daha vardı. Yirmilerinin ortalarında, normal yapılı. Sarı saçları, topuz yapılmıştı.

“O,” dedi Theo.

Bay X tereddütte kalmış gibiydi. “Emin misin?”

“Bir anlaşmamız vardı,” dedi Theo gülümseyerek. “Kimi istersen demiştin, ben de onu seçiyorum.”

“Bazı insanlar kadınlarla kavgaya kavgaya karşıdır,” diye açıkladı Bay X, gönülsüzce iç çekerek. “Ama anlaşma anlaşmadır. Amy, buraya gel.”

Askeri üniformanın pek öyle göstermiyordu ama yakından bakınca, Amy’nin epey harika görüldüğü söylenebilirdi.

Theo önce kameraya, sonra tekrar Bay X’e baktı. Kamekalar önünde bir kıza yumruk atmanın, onu hıyarın biri gibi göstereceğinden endişeliydi ama Amy çoktan bir dizinin üzerine çökmüş, botlarını çıkarıyordu. Grubun diğer üyeleri pantolonlarının fermuarlarını çekerken, kemerlerini takarken ve

yıpranmış Polonya ordu gömleklerinin düğmelerini iliklemeyi bitirirken izlemek üzere döndüler.

Atleti ve askeri pantolonuyla kalmış olan Amy, düzgün bir kavga konumu aldı. Theo hafiften rahatsız olmuştu ama eskiden orduda görev almış herkesin bunu yapabileceğine hükmetti. Kadının kolları kaslı olsa da kendininkilerin yarısı kalınlığındaydı.

“Hareketlenin,” dedi Bay X, ikili çıplak ayakları yangın hortumlarının ıslattığı zeminde, vıcık vıcık sesler çıkararak birbirini tartarken. “Bütün gün bekleyemem.”

“Patlat şuna bir tane,” diye yüreklendirdi Adam. “Yatağıma dönmek istiyorum!”

Yarışmacılardan ve ekip üyelerinden birkaç tuhaf kahkaha yükseldi. İlk yumruğu Theo, savurdu ama Amy eğildi ve omzunu sıyırıp geçti.

“Fena değil,” diye takıldı parmağını çenesine dokundurarak. “Neden bu sefer yüzümü hedeflemiyorsun?”

Theo rakibinin yönergelerine uyacak kadar aptal olmadığından, karnını hedefledi. Bu kez Amy darbeyi savuşturup saldırıya geçti. Theo dengesini geri kazanamadan, Amy ona doğru fırlayıp oğlanın bacaklarını yarım metre havaya kaldırmıştı. Sonra Theo’nun kendi ivmesini kullanarak, onu arkasına yuvarladı ve fırlattı.

Theo çamurlu bir *slap* sesi eşliğinde sırt üstü düşerken, Jet’in diğer üç üyesi hariç herkesten tezahüratlar yükseldi. Amy bir adım geriledi, kollarını kavuşturdu ve güzel, Japon tarzı bir selamla eğildi. Yönetmen Angie, bunların televizyonda altın değerinde olduğunu bildiğinden, asistanına neredeyse yüzüne sığmayan bir sırıtişla baktı.

Bay X kavgayı ellerini birbirine sürterek bitirdi, sonra tekrar bağarmaya başladı. “Burada kırk sekiz yarışmacı ve iki kilometre doğudaki masada kırk tane kahvaltı torbası var. Rota mavi oklarla işaretlendi ve sona kalan sekiz yarışmacı aç kalacak. Kahvaltıdan sonra, bugünkü takım çalışmamızın programını açıklayacağım bir bilgilendirme toplantısı olacak.”

Sandalyesi sağlam yapılı bir görevlice itilen Noah, ilk oka doğru yokuş yukarı giden yolda en öndeydi. Yarışmacılardan biri hariç hepsi koşmaya başladığında Bay X, yerle yaşadığı karşılaşmadan sonra hafiften nefesi kesilmiş gibi çamurda dikilen Theo'ya baktı.

“Tebrikler,” dedi ısırl ısırl bir gülümsemeyle. “Az önce bir kızdan dayak yedin.”

20. KURALLAR BASİT

Dylan, Leo ve Jay spor yapmıyorlardı ve birkaç yüz metre git-tikten sonra koşamaz oldular. Diğerleri yola çıktıktan sonra gi-yinmek zorunda kalmış olan Theo bile, kahvaltı masasına on-lardan önce varmıştı. Neyse ki kahvaltı torbaları epey büyüktü. Üç oğlan, diğer yarışmacıların artıklarına göz attılar. Jay'in bir sürü arkadaşı vardı ve bir çikolatalı çörek, üzüm, müsli barı ve ufak kutu yoğurtlardan aldı.

“Bu rezil bir durum,” diye inledi Dylan. “Rock Savaşları'na kayıt olurken, kimse fiziksel aktivitenin lafını bile etmemişti.”

“Çok doğru,” diye ona katıldı Leo. “Yaz tatilindeyiz. Bir yer-lerde bir sahilde, mayolu ufak, tatlı biriyle sevişiyor olabilirdim.”

Eve, yüzünü astı. “Paisley'de annenin evinde oturup Halo 5 oynayarak Pringles tıkınman daha yüksek ihtimal.”

Bu, birkaç kakhahayla karşılandı. Alfie, kruvasanını alıp yo-ğurt vermek isteyen olur mu diye sormaya geldi.

“Gerçekten eğlenceli olabilir gibi geliyor,” dedi. “Yıldızla-rın altında uyumak, fasulye pişirmek falan. İzci kampında öyle şeyler yapmayı seviyorum.”

Yaşça daha büyük olan çocuklar, ona uzaydan gelmiş gibi baktıklarında Alfie tuhaf hissetti.

“İzciler,” dedi Dylan cıkcıklayarak. Ona tepeden baktı.

Tristan, on metre ötede duruyordu ama küçük kardeşinin utandırma hedefine kilitlendi.

“Alfie hâlâ izci kampına gidiyor,” dedi herkese, besbelli olan bir şeyi tekrarlayarak. “Şortu ve küçük fularıyla nasıl tatlı görünüyor, görmelisiniz.”

“Şort giymiyorum bile,” dedi Alfie tükürür gibi. Diğerlerinin bir kısmı güldüler. “Hıyar!”

“Ben izciydim,” dedi Jay, onlara doğru gelen Bay X’le birkaç adamına bakarak. “Kamp iyiydi ama hiç üzerimize köpek salıp yangın hortumuyla ıslattıklarını hatırlamıyorum.”

“Millet, tıknımayı bırakın da dinleyin,” diye bağırdı Bay X. Kamera ekipleri yaklaşmıştı. “Bu iş şöyle olacak: Isınmanız için güzel, yirmi kilometrelik bir doğa yürüyüşüyle başlayacağız. Bu akşam bivak kuracağız-”

“Bivak nedir?” diye sordu Coco.

“Sanırım kıyak bir şey,” dedi Babatunde. Birkaç kişi güldü.

“Kesin sesinizi,” dedi Bay X. “Sorunuz varsa, ben soruları alana kadar bekleyin. İzinsiz konuşan bir sonraki kişi, pişman olur.. Bivakımızı kurduktan sonra- ya da kamp da diyebilirsiniz- sal yapmanız için malzeme verilecek size. Yarın şafak sökerken, yarış başlayacak. Sallarınızın, akıntı yönünde iki kilometre gidebilmesi gerek. İndiğinizde size birkaç büyük obje verilecek ve takımınız onları uçurumun kenarındaki bir patıkada, bir buçuk kilometre boyunca taşımanın bir yolunu bulması gerekecek. Ödül olarak, ilk bitiren grup hafta sonunu aileleriyle Londra’da, lüks bir otelde kalarak ve West End’de tiyatro izlemeden önce, Joe Cobb’un yeni et lokantasında yemek yiyerek geçirecek. Ondan sonraki ilk altı grup, hafta sonunu aileleriyle evde geçirecek. Trajik şekilde sona kalan beş grup, hiçbir yere gitmeyecek. Plastik eldivenler, bezler ve paspaslar alıp hafta sonunu Rock Savaşları Mâlikanesi’nin her milimetresinin daha önce hiç parlamadığı kadar parlamasını sağlayarak geçirecekler.”

Yarışmacılar bu haberi sindirirken, Bay X, “Sorusu olan?” dedi.

“Ailemle tanışmış olsanız, bunun harika bir ödül olmadığını bilirdiniz,” dedi Jay.

Bay X parmaklarını şıklattı ve adamlarının ikisi gülen çocukların arasına daldı. Jay'ı koltuk altlarından yakalayıp sürüklediler, başına metal bir kova geçirip onu karanlıkta bıraktılar ve Bay X'in önüne getirdiler.

Bay X, kemerinden teleskobik bir metal baton çıkarıp Jay'in kafasındaki kovaya vurdu.

İçeriden ses sağır ediciydi ve kova çıkarılırken Jay'in kulakları uğulduyordu. Sadece birkaç saniyeliğine karanlıkta kalmış olsa da gün ışığı gözünü aldı. Bay X, kovayı fırlattığında bir tangirtti daha koptu. Kova, plastik sürahilerle dolu bir masaya çarptıktan sonra, sekerek bir çalıya düştü.

"Duydunuz *bunu*, değil mi?" diye bağırdı Bay X. O kadar yakın duruyordu ki Jay tükürük içinde kaldı. "Duyma gücünüz yok yani?"

Jay şoke olmuş gibiydi. Diğer yarışmacılar bunun komik mi, yoksa dehşet verici mi olduğundan emin olamamışlardı.

"Evet, reziller sürüsü," diye bağırdı İskoç asker, ufak sırt çantalarından bir tepenin önünde durarak. "Hepiniz birer çanta alın. Güneş kremi sürün, bol bol su için. Çantalarınızı aldıktan sonra yola koyulun. Rota belirgin şekilde işaretlendi, yani kaybolmak için su katılmamış salak olmanız lazım."

* * *

"Sanırım kaybolduk," dedi Jay etrafa bakınarak. "Bir yerlerde bir işaret kaçırmadığımıza emin misiniz?"

"Lazım olunca hiç kamera ekibi bulamazsın," diye ekledi Summer. "Bahse varım, o tembel pislikler bir restoranda oturmuş, tam takım İngiliz kahvaltısı yapıyorlardır."

Kireç taşından dimdik bir patikayı tırmanırken, Jay'in uylukları birbirine sürttü. Ayağı su topluyordu ve ayağının kendisine çok büyük olan botların içinde kayıp durması, durumu daha da acı verici yapıyordu.

"Kaybolmadık," dedi Lucy güven vererek. Kimse onu rehber yapmamıştı ama başka kimse de işe talip olmamıştı. "Patikanın ikiye bölündüğü yerde, bu tepenin zirvesinin hemen arkasında, bir işaret olacak."

Yirmi kilometre göz korkutucuydu ama yürüyüşü tamamlamak için, bir tam günleri vardı. Rotanın tamamı, halka açık patikalardan geçiyordu ve yazın ortası olduğu için, etrafta doğa yürüyüşüne çıkmış bir sürü insan vardı.

Birkaç grup hızlı yürüyordu ama egzersizin bu kısmı yarışma olmadığı için, Lucy rahat bir tempo tutturmuş ve kendini Endüstriyel Ölçekte Katliam'dan üç grup arkadaşının yanında Jet, Kıyamet Pandaları ve Ölüm Kalp Ben üyelerinin de bulunduğu büyük bir toplulukla yürürken bulmuştu.

Jay ve Summer, şehir çocuklarıydılar. Yorulan bacaklarına ve korkutucu derede büyük birkaç ineğin yakınından geçmeleri gerektiğini fark ettiklerinde yaşadıkları ufak krize rağmen doğa yürüyüşü onlar için bir yenilikti. İkili, bütün sabah birbirlerine yakın kalmış, süpürge otu dolu çayırlardan geçmenin ve uçurum kenarındaki bir patikadan denize bakmanın keyfini çıkarmıştı.

Adam etrafa, koyunların otladığı, güneş ışığığının ve bulutsuz, mavi gökyüzünün keyfini süren tepelere baktı. "Taşra niye bu kadar boktan?" diye inledi. "İnsanlar bunu övüp duruyor ama efsanevi ölçüde sıkıcı yalnızca."

Gömleğini başının etrafına sardığı için, hafiften Arapları andırıyordu. Göğsüne çok fazla güneş kremi sürmüş ve başparmağının tırnağıyla beyaz kreme bir gülün yüz çizmişti.

"Orada," dedi tepeye varan Lucy, mavi bir işareti göstererek. "Herkes çenesini kapatıp tam olarak yapmalarını söylediğim şeyi yapsa, dünyanın çok daha iyi bir yer olacağının yeni kanıtı."

Michelle ve Theo, en arkadan geliyorlardı ama gün ilerledikçe daha da geriye düşmüşlerdi. Ana grup bir gürültü duyana kadar, ikili tamamen gözden kayıp haldeydi. Theo ve Michelle koşarak tepeye tırmanırken "Bekleyin!" diye bağıyorlardı.

Onlar yaklaştıkça ana grup yürümeyi bıraktı ve dönüp baktı. Michelle bir dizi, altın rengi pasta kutusu taşıyordu. Theo'nun elindeyse kartondan bir tepsiye konmuş polisitrin bardaklar vardı.

"Geride ufak, hoş bir pastane vardı, hayatım," dedi Michelle, bunamış Yorkshire'lı bir çaycı kadın gibi. "Çay ve çörek, kaymaklı. Ağzınıza tıkın!"

Theo kapaklı çay bardaklarını yere koyarken, Jay temkinli görünüyordu.

“Birkaç damla dökmüş olabilirim,” dedi Theo, eller uzanırken.

Michelle pasta kutularından birinin fiyongunu açtı. Kaymağa bulanmış çörekleri ilk alanlar, Lucy ve Coco oldu.

“Bunlar süper,” dedi Lucy, boştaki elini kırıntıları yakalamak için altına tutarak. Diğerleri de kutuya el attılar. Jay geride kalıp tepeden aşağı baktı. Merdanesiyle onları kovalayan öfkeli bir fırıncı görse şaşırmasdı.

“Onları çaldınız mı?” diye sordu, yarışmacılar patikanın kenarına çömelip çaylarının bardaklarını açmaya başlarken.

Theo çıkıcıkladı. “Bana hırsız mı diyorsun?” dedi alınmış gibi yaparak.

Jay güldü. “Sana hırsız demiyorum, hırsız olduğunu biliyorum. Çocuk mahkemesinde geçirdiğin gün sayısı, okulda geçirdiğinden fazla.”

“Polisler bana takmış,” dedi Theo. Yarışmacıların bazıları, buharı tüten bardaklarından bir yudum alırken birkaç kişi güldü. “Hem ben araba çalıyorum, çörek değil.”

Adam da meraklanmıştı. “Jay’in dediği şu, bizi şort ve tişörtler içinde aşağı indirdiler ve *benim* üniformamda ya da sırt çantamda para olmadığından eminim.”

“Madem sordun,” dedi Theo. Yırtık pırtık naylon bir cüzdan çıkarıp salladı.

Adam, Theo’nun oda arkadaşıydı ve bunun ona ait olmadığını biliyordu. “Bu nereden çıktı?”

“Şu Amy denen, sıkı popolu asker kızı hatırlıyor musun?”

Adam gülümsedi. “Seni iki basit hareketle yere deviren mi?”

“Kameralar çekimdeyken bir kızın ağzına yumruk atamazdım, değil mi?” dedi Theo savunmaya geçerek.

“Ya tabii,” dedi Adam dalga geçerek. “Tabii, kazanmasına izin verdin.”

“Sonrasında, Amy botlarını giymek için eğildi. Poposuna baktım,” diye devam etti Theo. “İlk fark ettiğim şey, poposunun şeftali gibi olduğuydu. İkinci fark ettiğimse, cüzdanının

arka cebinde durduğu. Ben de onun üzerinde, eski Artful Dodger numarasını kullandım. Sonra onun parasıyla, siz nankör mallara çay ve çörek aldım.”

“Harika çörekler,” diye itiraf etti Adam, koca bir lokmayı çiğnerken. “Fırından yeni çıkmış.”

Babatunde gülümsedi ve parmağını salladı. “Ama Amy cüzdanını çaldığını fark ederse, seni yine döver.”

“Elinde kanıt yok,” dedi Theo. “Hem onunla çimlerde biraz boğuşmak hoşuma gidebilir.”

Karton pasta kutularından biri, esintiye kapılarak bir dizi uçuşan peçeteyi döktü. Ufak bir İskoç çoban köpeğini gezdirmekte olan, yaşlı bir adam durup geri döndü.

“Umarım sizin tayfa gitmeden önce bu dağınıklığı toplar.”

Sizin tayfa deyişindeki burnu havadalık, yarışmacıların büyük kısmını kızdırmıştı. Theo ona hareket çekti ve yüzünü buruşturdu. “Yürümeye devam et ve kendi işine bak, yaşlı bunak.”

Adam bundan hiç hoşlanmamıştı. Summer çoban köpeğine çöreğinden bir parça verirken, sahibi tüvit şapkasını öfkeyle havada sallıyordu.

“Ne biçim bir tavır bu?” diye bağırdı. “Herkes çöplerinin hava uçmasına müsaade etse, bu güzel alan ne halde olurdu?”

“Şimdiki halinden azıcık daha az sıkıcı?” diye tahmin yürüttü Adam.

“Bu ülkenin gençlerinin birazcık-”

Michelle’in çöreğinin alt kısmı gözlüğüne çarptığında adam sustu. Kaymaklı kısmı cama denk gelmişti. Çörek ağır ağır kayarak yere düştüğünde, adam hayret dolu bir ses çıkardı.

“Cehalete bak,” diye kükredi. Sonra “Sizi buraya hangi gençlik örgütü getirdi bilmiyorum ama öğreneceğim,” diyerek çekip gitti.

Her zamanki gibi, Michelle çizgiyi aşmıştı. Herkesin ona nasıl baktığını görünce öfkelendi.

“Az önce size çörek getirdim, sefil adiler sizi.”

“Mızıklanan yaşlı bir moruktu sadece,” dedi Lucy. Summer ve Ben Kalp Ölüm’den bir kız, uçuşan peçeteleri kovalıyorlardı. “Onu duymazdan gelebilirdin.”

Michelle, ona nasıl davranması gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyordu. Diğer grupların önünde ablasından vaaz dinlemek, tepesinin tasını attırdı.

“Azametli kışındaki kazığı çıkar, Lucy,” dedi yürümeye başlayarak. Arkasına baktığında, sesi ağlamak üzere gibi çıkıyordu. “Sizin için hoş bir şey yapmak istemişim sadece.”

“Michelle kaçığın teki,” dedi Theo herkese. Peşinden gitmek üzere hazırlanırken, kirli parmağının ucundaki kaymağı yaladı. “Sanırım onunla evlenmek istiyorum.”

21. ÖNLEM

Kamp, ağır ağır akan bir nehrin yanına kurulmuştu. Pantolonlarının paçalarını sıyırıp sızlayan ayaklarını suya soktular. Yarışmacılar alana vardıklarında, Bay X ve askerleri oradaydılar ve çocuklar çadırlarını kurmak için cebelleşirken emirler yağdırdılar. Sonra askerler, yarının egzersizinin hazırlıklarını yapmak üzere ayrıldılar ve grupları çimenlere yayılmış halde bıraktılar.

Lucy ve ekibi, meşru olmayan çöreklerinin tadını çıkarmıştı fakat diğerleri çantalarına yerleştirilmiş yulaf barlarından başka hiçbir şey yememişti. Uzun yürüyüşten sonra dinlenmek güzeldi ama guruldayan mideleri rahatlamalarını zorlaştırıyordu ve ortama somurtkan bir hava hâkimdi.

Kampa bir kamyon girdiğinde, hepsi ümitle başlarını kaldırıp baktılar. Kasası plastik fiçılar, tahtalar, naylon halat ve besbelli sal yapımında kullanılması amaçlanan başka şeylerle doluydu. Lorrie ve bir kameraman şoför kabininden indiler.

Görevliler ve ekip üyeleriyle dolu iki kamyonet daha alana yaklaşırken, Lorrie çocukların arasına karıştı. Elinde bir mikrofon, peşinde kadın bir kameraman vardı.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Summer’a.

“Bitkin düştüm,” dedi Summer, sesini olumlu tutmaya çalışarak. “Ama bazı manzaralar falan harikaydı.”

“Yarının zorluklarına hazır mısın?”

Summer cevap veremeden, Buzlu Vader'dan Sadie kadraja giriverdi. "Yorgunuz ve tepemizin tası atmış durumda," dedi Sadie. "Aptal değiliz biz. Bunun ekranda güzel görüneceğini biliyoruz ama Rock Savaşları için gönüllü olduk, bu sözde askeri zırvalık için değil."

Birkaç grup üyesi daha, söylenenleri onayladıklarını bağırarak belli etti. Bazıları alkışladı da. Lorrie tereddütle kameraman kadına baktı, sonra dinlenmekte olan çocuklara doğru ilerledi. En az tehditkâr görünen o olduğu için, Alfie'yi seçti.

"Birkaç yeri su toplamış," dedi, Alfie'nin çıplak ayaklarına bakarak. "Daha önce hiç bu kadar yürümüş müydün?"

Alfie kahvaltı sırasında yaşça büyük çocukların önünde hevesini sergileyerek, itibarını kaybettiğinin farkındaydı. Şimdi bunu geri kazanmak için bir fırsat seziyordu.

Gözlerini kısarak yüzünü kameraya yaklaştırdı. "Açlıktan ölüyorum," diye homurdandı henüz oturmamış sesiyle. "Ve bizi yabana salmakla ilgili bu salak fikri kim verdiyse, testislerimi yalayabilir!"

Alfie'nin söylediklerini duyduklarında, çocuklar gülerек ve alkışlayarak çimlerde ayağa fırladılar. Tristan bile sırtına bir tane patlattı. Lorrie ve kadın kameraman gerilediler.

"Söyle duysun Alfie," diye bağırdı Jay.

Joseph ve Zig bir Range Rover'la geldiklerinde, nehir kenarında öfkeli görünen yarışmacılarla kaygıyla park halindeki kamyonetlere doğru yürümekte olan Lorrie'yi görüp şaşırdılar.

Görevliler kamyonlardan birinin kasasından üç tane paslanmaz çelik yemek arabası indirmeye başladıklarında, çocukların ruh hali iyileşmeye başladı. Onlar uzun bir servis masası kurup kâğıt tabakları çıkarana kadar, yemek bekleyen yarışmacılar sıraya girmişti. İki kamera ekibi, ışıklarla uğraşıyordu. Görevlilerden biri masanın önüne geçip bir kara tahta dikti. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Orman Kayıntısı Menüsü

Başlangıç- Beyin jölesinde koyun gözü

Ana yemek- Ağır ateşte pişirilmiş inek memesi, üzerinde ördük taşlığıyla

Tatlı- Çikolataya batırılmış domuz testisi, yeşil limon püresiyle
Vejetaryen seçenek- Deniz yosunu güveci

Görevlilerden biri buharı tüten bir servis arabasının kapağını
açarak bir kameramanın pembemsi, içinde gözler yüzen bir çor-
banın yakın plandan görüntüsünü almasına olanak sağlayana
dek, yarışmacıların çoğu bunun şaka olduğunu farz etti.

Bir grup ıyyyyy duyuldu ve kızlardan biri sırf görüntüden do-
layı öğürerek geriledi. Tezgâhın arkasında duran adam ufacıktı.
Üzerinde, önünde *Orman Kayıntısı* yazan, yeşil sarı, çizgili bir
polo tişörtü, başında hasır bir şapka vardı.

“Bunu hayatta yemeyiz,” dedi Lucy.

İskoç asker güldü. “Eh, başka bir şey yok, yani ya yersiniz ya
da aç kalırsınız.”

“Zig nerede?” diye sordu birisi.

Aynı anda Ben Kalp Ölüm grubundan Grant adlı devasa bir
oğlan, şoke olmuş haldeki yüzlerini çeken kameraman kadını
itti ve kamerayı omzundan aldı. İkinci kameraman başkası aynı
şeyi ona yapamadan, gerileyip kamerasını çimlere çevirdi.

“Daha fazla kayıt yok,” diye bağırdı Adam. “Daha fazla
saçmalık yok.”

“Sıraya girin ve çenenizi kapatın,” diye bağırdı İskoç asker.

Ama aç gençler dinlemiyordu. Lucy bir grup yarışmacıyı ya-
nına getirirken, Zig kamera ekiplerinin arkasından tereddütle
olan biteni seyreliyordu.

“Sosyal hizmet görevlisi nerede?” diye sordu Lucy.

Zig hafiften şaşırmış gibiydi.

“Buraya geldiğimiz ilk gün, bize seminer verildi. Herhangi
bir endişemizi gidermek üzere, sette daima bir sosyal hizmet gö-
revlisi olmalı. Ayrıca ne zaman istersek ailelerimizle görüşebile-
ceğimiz söylendi. Ama şimdi hiçliğin ortasındayız. Telefonumuz
yok ve bize inek memesini yedirmeye çalışıyorsunuz.”

Angie lafa karıştı. “Hepinizin ebeyevnlerine, doğaya dönüş
tarzı bir egzersize katıldığınıza ve yarın öğle yemeğinde mâlika-
neye dönmüş olacağınıza dair bilgi verildi.”

“Peki, onlara yangın hortumlarından ve koyun gözlemlerinden
bahsettiniz mi?” diye bağırdı Jay.

“Vaftiz babam avukat,” diye bağırdı Dylan. “Hepinizi dava edecek.”

“Şimdi,” diye başladı Zig zayıf bir sesle, İskoç asker yanına gelirken. “Herkes sakın olsun.”

“Meslektaşlarım yakında dönerler,” diye fısıldadı İskoç adam. “Çok geçmeden bu küçük isyanı bastırırız.”

Zig askere dik dik baktı. “Orduda değiliz, televizyon programındayız,” diye tısladı. “Şayet fark etmediysen diye söylüyorum, bunlar asker değil, ergen.”

Angie, Zig’in çırpındığını hissederek inisiyatif kullandı. “Çocuklar, sakın olun. Lucy, kesinlikle haklısın, burada bir sosyal hizmet görevlisi olmalı ve bu bizim dikkatsizliğimiz. Ama burada yapmaya çalıştığımız şey, gerilim dolu, heyecanlı bir program çekmek. Bu, daha fazla seyirci ve daha fazla reklam demek! Bu da gün sonunda hepimizin yararına olur.”

“Göz yiyen ve bağırılıp çağırılan siz olmadığınız için söylemesi kolay,” dedi Lucy.

“Ve hortumla yıkanıp kafasına kova geçirilen,” diye ekledi Adam.

Angie, derin bir nefes alıp sükûnetini korumaya çalıştı. “Ne istersiniz peki?”

“Başlangıç olarak düzgün yemek,” dedi Lucy. “Harikulade bir şey olmasına gerek yok. Hamburger, kola, dondurma.”

“İçki,” diye ekledi Michelle ve herkes ona pis pis baktı. Yapılan ciddi bir pazarlıktı ve şebeklik etmenin zamanı değildi.

“İkincisi, her türden şeyin sahtesini yapabiliyorsunuz,” diye devam etti Lucy. “Orijinal seçmelerimizde jüriler oradaymış gibi yaptınız. Işık yanlış olduğunda ya da bataryalar bittiğinde bize sahneleri tekrar çektiyorsunuz. Jay’i balkondan atmak gibi şeyleri kurguluyorsunuz. Bunu neden, olmuş gibi göstere-miyorsunuz?”

Angie patronunun söylenenleri onaylayıp onaylamadığını kontrol etmek için Zig’e baktı.

“Size yemek almaları için birkaç görevli yollayacağız,” dedi. “Otoyolun kenarındaki McDonald’s’tan falan gelmek zorunda kalabilir çünkü gurme restoranlarla dolu bir yerde olduğumuz söylenemez.”

“Taşlıktan ve testisten iyidir,” dedi Lucy, arkasına baktı. Diğerleri başlarıyla onayladılar.

“Yine de bazılarınızın Orman Kayıntısı’nı da denemesini isterim,” dedi Angie. “İnsanlar yemekli davetler ve iş etkinlikleri için onları tutuyor. Yemekleri güvenli ve lezzetli. Hem bunları yerken görünmeniz televizyon için harika olurdu.”

“Elli kâğıda o halattan bir tabak yerim,” dedi Theo.

Para bahsini duyunca Zig, Angie’nin yanına geldi. “Size para falan verecek değilim,” dedi. “Her beğenmedikleri bir şey yapmalarını istediğimizde yarışmacılarımın beni haraca keseceği bir düzen kurmaktansa, bu yapımı durdururum.”

Yuhlamalar ve itişmeler duyuldu. Gerideki birkaç çocuk, uzun servis masasını salladı.

“Ayaklanmadan önce lafımı bitirmeme izin verin,” dedi Zig kaygıyla. “Size para vermeyeceğim. Teklifim şu: birilerini, size yemek almaya göndereceğiz. Bay X ve askerlerine, şu aşamadan itibaren size iyi muamale etmelerini söyleyeceğim. Size bağdıkları birkaç sahne tezgâhlayabiliriz. Birkaç lokma da olsa hepinizin Orman Kayıntısı’nı denemenizi çekmek istiyorum. En çok yiyen yüz poundluk bir ödül alacak.”

Lucy yoldaşlarına baktığında, Zig’in teklifine sıcak yaklaştıklarını sezdi. “Bir şey daha istiyorum,” dedi kararlı bir tutumla.

Zig kollarını kavuşturarak sert görünmeye çalıştı. “Neymiş?” diye sordu huysuzca.

“Sona kalan beş gruba ceza verilmeyecek,” dedi Lucy. Cevaben onaylayıcı bağırışlar duyuldu. “Televizyon için öyleymiş gibi yapabilirsiniz ve bizi yerleri silerken gösteren birkaç kare çekebilirsiniz. Ama hepimiz, üç haftadan uzun süredir evden uzaktayız. Bence herkes bu hafta sonu eve gitmeyi hak ediyor.”

Yarışmacılar bu fikri çok beğenmişti ve tezahüratlarla onaylarını belli ettiler. Zig aklından bir hesap yaptı: görevlilere evi bedavaya temizletebilirdi; bütün yarışmacıların tren biletlerini ödemesi gerekcekti ama mâlikanede kimse olmadığında ve ekip üyelerinin gündelik kontratları işlemediğinde, maaşlarla yiyecek masrafından edeceği tasarruf bundan yüksekti.

“Anlaştık,” dedi Zig, uzanıp Lucy’nin elini sıkarak. “Bir gün kendimi, senin emrinde çalışırken bulacaktım gibi bir his var içimde, tatlım.”

Ama Zig, Lucy’ye sarıldığında kulağına daha şeytani bir mesaj fısıldadı. “Beni kötöleyen insanlara nazik davranmam. Artık sen ve küçük grup arkadaşlarının Mars’a inme ihtimali, Rock Savaşları’nı kazanmanız ihtimalinizden daha yüksek.”

Zig geri çekilip gülümseyerek para klipsinden yirmilikler çeker ve görevlilere McDonald’s’a gitmelerini söylerken, Lucy karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Dişlerin arasından söylenmiş tehdit, o kadar kısa sürmüştü ki Lucy neredeyse bunu hayal ettiğini düşünecekti.

Servis masasının orada, hasır şapkalı ufak tefek adam, Summer için bir tabağa inek memesi koyuyordu. Theo bir gözü ısırtıp diğerlerinden tiksinti dolu büyük bir ayyyyy duydu; Michelle daha iyisini yapmak zorundaydı.

Ağızına dört tane göz tıkip sertçe çiğnedi. Kameralar kayıttaydı ve ağzının iki yanından gri bir sıvı aktığında, çığlıklar yükseldi. Sonra kız öksürüp ağzındakileri tükürdü. Yarışmacılar alelacele önünden çekildiler.

“Aslında kötü değiller,” dedi Theo kameraya, bir göz daha yiyerek. “Şimdi testisleri deneyelim bakalım.”

22. DÖRDER DÖRDER

Rock Savaşları yarışmacıları, dillerinden Orman Kayıntısı yemeklerinin tadını kolayla temizledikten sonra *McNugget*, *Big Mac*, balık burger ve dondurmali, yaz meyveli turta yediler.

Güneş batmaya başlarken ayakları su toplamış gençler, etrafta topallayarak sallarını yapmaya koyuldular. Çocuklarla ekip arasındaki gerginlik sürüyordu. Bay X ve askerleri, Zig onların konumlarını oyuncuya indirgediği için öfkeliydiler.

Görevliler, alanı karış karış gezip yiyecek paketlerini ve Rage Cola'ya ait olmayan ürünlerin tüketildiğine dair bütün emareleri ortadan kaldırırken, her bir grubun çadırına plastik kürekler, tahta kalaslar, halat, polietilen örtü ve üzerine Rage Cola logosu çizilmiş fiçılardan oluşan bir paket getirildi.

Sal tasarımları, Jet'in dizilip kalaslara bağlanmış fiçılardan oluşan basit inşaaından, fiçıların geminin iki yanını yapmak için kullanıldığı ve tahta zeminin kalın plastik örtüyle kaplandığı daha cesur tasarımlara uzanan bir yelpazede farklılık gösteriyordu. Ortaya filikayı andıran bir şey çıkmıştı.

Brontobayt, Alfe'nin izcilik becerilerini kullanarak bu filika tipi gemilerin ilkini yapmıştı. Ne kadar havalı görüldüğünü gören diğer birkaç grup da kopyalarını yaratmıştı. On bire doğru gökyüzü karardı ve çocuklar çadırlarına çekildiler. Yalnızca uyku tulumlarıyla ince, köpük şilteleri vardı ama yarışmacılar

o kadar bitap düşmüşlerdi ki saat çeyrek geçeyi gösterdiğinde kamp alanına sessizlik hâkimdi.

Ertesi sabah görevliler, kampçıları yedide uyandırdı. Yarım saat ufak tefek şeylerle oyalanıp, üzerine kalın bir tereyağı katmanı sürülmüş beyaz ekmekle pastırma ve yumurta yedikten sonra çocuklar çadırlarına döndüler.

Bu kez kameralar kayıttaydı. Yarışmacılar, askerlerin havlayan köpekler ve çalan zillerle saldırıp çadırları devirini gösteren bir sahne canlandırdılar. Erin, kalkmayı “reddetti” ve askerlerin onun üzerine dünden kalan beyin jölesini döktüğü bir sahne canlandırdı.

Gösteri sona erdiğinde, on iki grup acı verecek şekilde su toplamış ayaklarına ayakkabılarını geçirip salllarını nehrin kenarına taşıdılar. Herkese fosforlu sarı can yelekleri ve acil durumlarda kullanmaları için telsizler verildi.

Artık kimse ceza almayacak ve herkes hafta sonu için eve gidecek olmasına rağmen yarışmacıların çoğunda, diğer grupları geçip asıl ödülü kapmak isteyecek kadar rekabetçi ruh vardı.

Ağır akan nehrin neredeyse tüm kıyısı çalılar ve ağaçlarla kaplıydı. On iki grup tek sıra halinde salllarını, başlarının üzerinde taşımak zorunda kaldı. Yolun sonundaki çamurlu kıyı, tek seferde ancak iki geminin çıkabileceği genişlikteydi.

İlk açılan Buzlu Vader oldu; kalasların altına dizili fiçılardan oluşan basit tasarımları sağlam görünüyordu ama Noah'nın tekerlekli sandalyesi, ağırlık merkezini baskıladığından, ilerlemeleri biraz istikrarsızdı. Sıradaki grup, Brontobayt açılırken, gergin plastik zemin tasarımının üstünlüğüne dair fikir birliği oluşmaya başladı. Sal dengeli görünüyordu ve dört grup üyesinin de zeminde oturup kürek çekebilmesine imkân verecek kadar genişti.

Buzlu Vader'ı kolayca geçtiler. Basıp gitmelerine engel olan tek şey, salın hızlandığında öne doğru yalpalayıp içeri su alma eğilimi göstermesiydi.

Gergin plastik zemin tasarımının üstünlüğü, fiçılar üzerine kalaslardan oluşan gemilerle açılmayı bekleyen grupların içine kötü bir his saldı. Daha basit tasarımda iki gemi, sarsılarak de-

renin ortasından yola koyuldu. Sonra Sömestir Saç Kesimi bu tasarımın plastikli versiyonuyla açıldı.

Sömestir Saç Kesimi'nin salı, Brontobayt'inkinin neredeyse bir kopyasıydı ama azıcık daha dardı ve halatla epey iyi iş çıkarmışlardı.

Ama dört gruptaş polietilen suya değer değmez su boşaltmaya başladılar ve derenin ortasına geldiklerinde, arka taraftaki iki kız kaybetmeye mahkûm oldukları bir savaş veriyordu. Saniyeler içinde ön kısım battı ve Sömestir Saç Kesimi sulara gömüldü. Neyin yanlış gittiğini bulmak üzere kıyıya yüzdüler.

Bu yenilgi Jet'in dört üyesinin, daha basit tasarımlarıyla daha rahat hissetmelerini sağlamıştı. Sal tamamen suyun üzerindeyken, fıçılar üzerine kalaslarla yapılmış gemilerde yapılabilecek en istikrarsız hareket, bütün tayfanın alabora olmadan binebilmesini sağlamaktı.

Jay, grup arkadaşlarından daha hafifti ve kendi oturduğu köşenin suyun dışında kaldığını, bunun da kürek çekmesini zorlaştırdığını fark etti. Elli metre ilerleyebildiklerinde, Endüstriyel Ölçekte Katliam ve Ben Kalp Ölüm onları geçmişti.

"Hadi bakalım ezikler!" diye bağırды Michelle. Küreğiyle dürterek Jet'in salının dengesini daha da bozmaya çalışması, oğlanların yenilgisinin üzerine tuz biber ekti.

Dönmek gittikçe zorlaşıyordu ve Jay'in tarafı sudan yukarı yükseliyordu. Sorunlarını yüzlerine vurmak için, Elçiler'i taşıyan, daha dengeli, bir başka fıçı üzerinde kalas tasarımı kolayca yanlarından geçip gitti.

"Sanırım fıçılarımızdan biri su alıyor," dedi Babatunde.

Çakıllı nehir yatağı görünür haldeydi. Theo inisiyatif kullanarak suya atladı ve salı kıyıya doğru çekmeye başladı. Kamışlarla biraz cebelleştikten sonra, dört gruptaş sallarını kıyıya çıkardı.

Sal, nehre girdiğinden üç kat daha ağırdı ve oğlanların ayakları, derin çamurda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu.

"Ayakkabımı kaybettim," diye inledi Jay. Sonunda sert zemine ulaştıklarında, nefes nefese yere düştü.

Nefesi düzene girdiğinde, kalkıp sarsakça salın ön tarafına ilerledi. Theo ön tarafı havaya kaldırmıştı ve fıçılardan biri,

çiçek sulamak için kullanılan tenekelerin ağzı gibi, birkaç delikten su sızdırıyordu.

“Belki bir kayaya falan değmişizdir,” dedi Babatunde.

Theo başını salladı. “Delikler fazla düzgün. Matkapla yapılmış olmalı.”

Jay çömeldi ve ağabeyinin neden bahsettiğini gördü. Merkezde bir tane ve onun çevresini saran altı tane delik vardı. Bir altıgen oluşturuyorlardı.

“Bizi kim sabote eder ki?” diye sordu Adam.

“Brontobayt,” dedi Jay. “O Tristan denen hıyar. Nesine istersen iddiaya girerim.”

Babatunde o kadar emin değildi. “Cesaret edemezler,” dedi. Sonra Theo’ya bakarak “Son zamanlarda kimi üzdün?” diye sordu.

“Ben mi?” dedi Theo hayretle. “Bu dünyada üzerime *kalmayacak* bir suç var mı?”

“Eziiiiikleer!” diye bağırdı Söместir Saç Kesimi nehrin ortasından. Tamir ettikleri sal geçip gitti.

“Oraya yüzüp sizi döveyim ister misiniz?” diye bağırdı Theo.

Jet üyeleri şimdi ne yapacaklarını merak ederken, Amy ve Bay X’in diğer askerleri nehir kıyısı boyunca yürümeye başladı.

“Birinizin yürüyerek başlangıç noktasına dönmesi gerek,” dedi Amy. “Tamir için kuvvetli bir bant ya da hızlı sertleşen reçine var.”

“Sabotaj olduğunu düşünüyoruz,” dedi Adam ona. “De-sene bak.”

“Hmm,” dedi Amy hasarlı fıçıyı incelerken. Sonra elini, Theo’nun poposuna koydu.

Jay bunun tuhaf bir davetkarlık olduğunu düşündü ama sonra Amy’nin, Theo’nun kamuflaj desenli şortunun cırt cırtlı arka cebini açıp hızla cüzdanını geri aldığını gördü.

“Bunu aldığın için *sağ ol*,” dedi alaycı bir tonda. İçindekileri kontrol etti. “Görünüşe göre yirmi beş kâğıdım eksik.” Gülüm-sedi ve sızdıran fıçıya parmak boğumlarıyla vurdu. “Sabotaj demek? Böyle bir acımasızlığı *kim* yapar ki?”

23. HAREKETLİ BİR YOLCULUK DAHA

Delikli fiçılarını tamamen boşaltıp hasarı hızlı sertleşen reçi-neyle onardıktan sonra Jet, yarışı sonuncu tamamladı. Kırk da-kikalık yolculukları sırasında, kamış yatağına girdikten sonra ciddi şekilde yırtılmış bir plastik örtünün ve kıyıda onarım ya-pan, kimliğini tespit edemedikleri bir grubun yanından geçtiler.

Nehir boyunca gerilmiş bir Rage Cola flamasıyla işaretlenen hedefte indiklerinde, “Onuncu,” diye bağırdı Bay X kameralar için. “Şimdiden temizlik malzemelerinizi alsanız da olur!”

Sallarını bıraktıktan sonra Jet üyeleri, elli metre koşarak nehir kıyısında, dimdik bir tepenin kenarından bir buçuk kilo-metre tırmanan, toprak bir yolun sonundaki bir açıklığa ulaştı. Tepede üç tane devasa Rage Cola ve Rock Savaşları bayrakları-nın sallandığı görülebiliyordu.

“Şimdiye kadar nasıl gitti?” diye sordu Lorrie, çocukların yanında koşup mikrofonu Babatunde’ye uzatarak.

“Bir sızıntı bulduk,” dedi oğlan. Ter içindeydi ve hafiften nefes nefese kalmıştı.

“Altıncı sırada bitiren grubun sekiz dakika gerisindegindir. Sizce hâlâ bu hafta sonu ailelerinizi görme şansınız var mı?”

Lucy, Zig’i hafta sonu herkesin eve gitmesine izin verme-yi zorlamış olsa da Babatunde televizyon seyircileri için yalanı sürdürdü.

“Ailemi çok özleyorum. Gidebilir miyiz, bilmiyorum ama elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Lorrie mikrofonu Jay’e çevirdi. “Bakıyoruz da en büyük düşmanınız Brontobayt ilk sıralarda. Bu sana nasıl hissettiriyor?”

Jay, Rock Savaşları’nı kazanmayı umursuyordu, aptalca bir takım egzersizini değil. “Aferin onlara,” diye kestirip attı. “Ama bateristleri hâlâ boktan!”

“Eh, iyi şanslar!” dedi Lorrie. “Bırakayım da devam edin.”

Sunucu hızla uzaklaşırken, insansız bir kamera oğlanların, zorluklarının sıradaki aşamasıyla yüz yüze gelişini çekti. Her grup için, üzerinde altı obje olan ahşap bir palet vardı: çift kişilik bir şilte; büyük, korsan tarzı bir hazine sandığı; büyük bir Marshall marka gitar amfisi; kırık bir el arabası ve iki tane paslı top güllesi.

Dörtlüye aynı zamanda, altı büyük ve/veya ağır objeyi tepeye taşıırken kullanmaları için direkler, hamaklar, tel ve plastik bir kızıktan oluşan bir seçki verilmişti. Jay, üzerlerinde diğer grupların isimleri yazan, birbirinin eşi paletlere baktığında, gruplardan bir tek Brontobayt ve Buzlu Vader’ın, objelerden birini almak için en az bir kez dönmek zorunda olmayanlardan olduğunu fark etti.

Jet dördünün, altı objeyi tepeye taşımasının en etkili yolunu bulmaya çalışırken, kameraman onlara yaklaştı.

“Top mermilerini şiltenin üzerine yuvarlayıp beraber taşısak?”

“Ne kadar ağırlar bir bakalım,” dedi Adam, birini almak için çömelerek.

Bol bol homurdandıktan sonra, topu paletten otuz santim kaldırmayı başardı. Sonra geri bıraktı.

“Sanırım yuvarlamak zorunda kalacağız,” dedi Jay.

“Benim tualete gitmem lazım,” dedi Theo, açıklıktan uzaklaşarak. “Sanırım gözlerle testisler sindirim sistemime pek yaramadı.”

“Bütün gün sürmesin,” dedi Jay sertçe. “En güçlümüz sensin.”

Babatunde omuz silkti. “Şilteyi başımın üzerine koyup koşsam nasıl olur?”

O bunu söylerken, Endüstriyel Ölçekte Katliam grubundan dört kız, yalpalayarak ve nefes nefese açıklığa girdiler. Üstleri başları tozlu yamacın kumlarıyla kaplıydı. Lucy'nin bacağına kanayan bir yara vardı.

"Top güllerinizi nasıl zirveye çıkardınız?" diye sordu Adam.

"Ah, eminim bilmek istersin," diye takıldı Summer.

"Brontobayt hâlâ birinci mi?" diye sordu Jay.

"Öylelerdi," diye açıkladı Lucy. "Ama Buzlu Vader bunları taşımak için, Noah'nın tekerlekli sandalyesini kullanıyor, o yüzden farkı hızla kapatıyorlar."

Onların sona kalan iki nesnesi, hazine sandığıyla devasa hoparlördü. Gitar amfisini plastik kızağa yükleyip halatlarla sabitlemeye koyulurlarken, kızlar yaşlı işçilere benziyorlardı. İkisi kızığı itmeye, ikisi de çekmeye başladılar. Tebeşir taşından patika, kızığın altında çatırdadı.

"Yani kızığı kullanacağız," dedi Jay. Sonra dalların çıtırtıları ve geri vitesteki bir arabanın yarattığı, kolayca ayırt edilebilen inilti dikkatini çektiğinde sola baktı.

Araç Zig'in, kamera ekipleri ve Bay X'in askerlerini dik tepede aşağı yukarı dolaştırmak için kiraladığı, yıpranmış bir Land Rover Defender'dı. Jet'in paletine birkaç metre kala geri gelmeyi bıraktı ve korna çaldı.

Theo, şoför tarafının kapısını açtı. "Buna inanabiliyor musunuz?" dedi neşeyle. "Gerçekten eski moda bu. Kontak kilidi yok- kaputu açıyorsun, iki kabloyu birbirine değdiriyorsun ve motor çalışıyor."

Lorrie'nin kameramanı, kaygılı bir ifadeyle açıklığa koştu. "Onu kullanmamalısınız bence," dedi, bariz olanı belirterek.

Zig'i ya da bir yönetmeni arayan gözlerle etrafa bakınmaya başladı ama ekip, salla geliş ve tepeye tırmanış adımlarının farklı aşamalarındaki takımların peşinde fazlaca yayılmıştı.

"Siz avanaklar neyi bekliyorsunuz?" diye sordu Theo, arka kapıyı çekip açarak. "Yükleyin şunları."

Jet üyeleri, objelerini Defender'ın arka koltuğuna yüklemeye başlarken, kameraman kaygılı bir şekilde telsize bir şeyler söyledi.

Bay X açıklığa daldığı sırada, Jay şilteyi arabanın üstüne bağlıyordu, Adam ve Babatunde de son top güllesiyle cebelleşiyorlardı.

“Ne halt ediyorsunuz?” diye bağırdı, Jet’e doğru koşarak.

“Acele edin,” dedi Theo, Adam ve Babatunde’ye. Sonra Bay X’e “İnisiyatif kullanıyorum. Benimle gurur duyman gerekir,” diye bağırdı.

Top güllesi, arabanın bagajına fırlatılıp hazine sandığıyla hoparlörün arasına düştüğünde bir patırtı kopardı. Motor en başından beri çalışır haldeydi. Jay tüm gücüyle, şilteyi arabaya bağlayan teli sağlama aldı ve ön koltuğa geçti.

Babatunde ve Adam bagajın yanına atladılar ve Theo, onlar bagajı kapatamadan gaza bastı.

“Yüce İsa!” diye bağırdı Jay, dört tekerlekli antik araç çukura girip onu neredeyse ön cama yapıştırırken.

Arka tarafta her şey, bir o yana bir bu yana savruluyordu ve Bay X bağırarak havayı yumrukluyordu. Theo tembel tembel bir yay çizdi. On iki tahta paletin arkasından geçtikten sonra, tepeye uzanan toprak yolun hemen dibinde yavaşladı.

“Kıpırdayın köylüler,” diye bağırdı kornaya basarak. Endüstriyel Ölçekte Katliam’dan dört kızın yanından geçerken, motor kükredi.

Kızlar geçenin ekip olduğunu zannederek, kızaklarını yolun kenarına çektiler. Theo geçip gideceğine yavaşladı.

“Michelle, güzelim,” diye takıldı ona. “Daha sonra odama yatıya geleceğine söz verirsen, seni götürürüm.”

“Defol git,” dedi Michelle. Zekice bir şey düşünemeyecek kadar bitkindi.

Jay ter içinde kalmış, botları ve pantolonu tebeşirden beyaza kesmiş Summer’a bakarken utandı.

“Hilebazlar,” diye ekledi Lucy buruk bir şekilde.

“İyi, keyfiniz biliz,” dedi Theo.

Gazı kökledi. Defender fırlayıp giderken, kocaman oluklu lastikleri, Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın üzerine taş ve toz yağdırdı. Adam ve Babatunde, tutacaklara hayatları buna bağlıymış gibi yapışıp kahrkahlara boğuldular.

“Lucy tozdan kaçmaya çalıştı ve düştü,” diye bildirdi Adam geriye doğru bakarak. “O kadar tozlu ki diğerlerini göremiyorum bile.”

Çeşitli nesne gruplarını kızaklarla, sırt çantalarında ya da sırtıklar arasına asılmış halde taşıyan diğer üç grubu geçtiler. Yamacı izleyen patikanın daraldığı yerlerde Theo’nun, Land Rover’in yan tarafını çıkıntı yapan kayalara sürttüğü sırada çıkarttığı sıyrılma sesleri duyuldu.

“Oooh,” dedi Jay şaka yaparak. “Zig’in parasının yanıp gi-dişinin sesi bu.”

Keskin bir dönüş, onları yolun son kısmına, dik, beş yüz metrelik bir çıkışa ulaştırdı. Noah görünürde yoktu ama Buzlu Vader’in diğer üyeleri olan oğlanlar, bir top güllesi taşıyan tekerlekli sandalyesini itiyordu.

Tepenin zirvesinde, güneşin altında Jay, siluet olarak Tristan’ın cüssesini ve Erin’in kıvrımlı poposunu gördü. Ağır hareket ediyorlardı. Her biri, içinde top güllesi olan el arabasının bir kolunu tutuyordu.

“Bizim el arabamız kırıkta,” diye gözlemde bulundu Adam.

“Sandığın içine bakmadık hiç,” dedi Babatunde. “Herhalde orada bir tekerlek falan vardı.”

“Tristan’dan gerçekten nefret ediyorum,” dedi Theo, gaza basarak. “Onu öldürsem kimse umursamaz diye tahmin ediyorum?”

“Harikulade bir fikir,” diye katıldı Jay.

Kumlu ve geşvek taştan patika zorluydu. Land Rover, bu tür arazi için tasarlanmıştı ama yirmi beş yaşındaydı ve Theo’nun genelde çaldığı modern arabalarınkine benzer bir gücü yoktu.

“Tristan, şerefsiiiiiiiz seni!” diye bağırdı Theo.

Defender yaklaşırken, Tristan panikledi ve el arabasının kolunu bıraktı. El arabası devrilirken, iş başına kalan Erin’i düşürdü.

Neredeyse Defender’ın arkasından düşecek olan Adam “Manyak,” diye bağırdı ağabeyine.

Tristan bir yana, Erin diğer yana atıldığında, Theo dümdüz ortadan ilerledi. El arabası içindekiyle birlikte ön tekerlerin

arasına girdi, arabanın altında ezilirken bir takla attı ve arka tekerleri havaya kaldırdı.

El arabası kıvılcımlar saçarak sürüklenirken, top güllesi dik tepenin diğer tarafından aşağıya yuvarlanmaya başladı. Tepede dehşete düşmüş görünen bir kameraman, olanları kayıt altına alıyordu. Yönetmen Joseph'in önderliğindeki daha geniş bir ekipse, Brontobay'tın zaferini çekme beklentisiyle bitiş çizgisinde bekliyordu.

Theo, dört tekerlekli sürüş düzeneğinin bir kısmının kırıldığından şüpheleniyordu. Ön tekerlekler bile pek işlemiyordu. Vitesi boşa alıp grupların altı nesnesini bırakmaları gereken, bir dizi tahta palete doğru son birkaç metre boyunca ilerledi.

İvmenin son kısmıyla Theo, Defender'ı boş bir palete yönlendirip ön tekerini üzerine çıkarttı. Palet arabanın ağırlığı altında çökerken, Theo fırlayıp aşağı indi ve bir çift kameramanı gururla eğilerek selamladı.

Defender'ın diğer taraftaki kapısı, kayalara sürttüklerinde eğilmişti. Jay kapıyı açmaya çabalayarak birkaç tekme savurduktan sonra, pes ederek vitesin üzerinden tırmandı ve parmaklarıyla zafer işareti yapan Theo'nun arkasından çıktı.

El arabası hâlâ arabanın altındaydı ve yolun son kısmında devasa bir toz bulutu havalandırmışlardı. Yumrukları sıkılı halde toz bulutundan fırlayan Tristan'ın saçı ve derisi griydi.

"Ne cins bir moronsun sen?" dedi öfkeyle. "Az kalsın kendi kuzenini öldürecektin."

Jay, Tristan'ın ona vurmak üzere olduğunu düşündü ama oğlan Jay'in yanından geçip en sıkı yumruğunu Theo'nun göz çukuruna geçiriverdi. Theo, Tristan'dan dört yaş büyük ve bir boks şampiyonu olduğu için bu epey kötü bir fikirdi. Tristan'ın şansına, Theo karşılığını veremedi Bay X'in askerlerinden biri aralarına girdi.

"Öldün sen süt çocuğu," diye bağırdı Theo gözünü tutarak. Tristan sürüklenerek uzaklaştırılıyordu. "Bekle de gör."

Lensin diğer tarafında, kameramanlardan biri kaygıyla yönetmenine baktı.

"Çekime devam," diye emretti Joseph. "Hepsi harika!"

24. TURTALARI GERÇEKTEN ÇOK HOŞ

“Selam, ben geldim,” dedi Theo kameraya. “Son video günlüğümün üzerinden birkaç gün geçti çünkü Michelle kameramı kırdı. Epey canım sıkıldı. Anlaşılan Land Rover’a düz kontak yaptırmak inisiyatif sayılıyor ama onu kayalara çarpıp Erin’le Tristan’ı korkutmak aşırı pervasızcaymış. Jet diskalifiye oldu ve şimdi eve gitmek yerine, hafta sonunu Rock Savaşları Mâlikanesi’ni temizleyerek geçirmek zorundayız. Ama bu girdinin konusu bu değil. Çoğunuz beni bir seks makinesi ve boks şampiyonu olarak biliyor ama hazırlık kampında ufkumuzu genişletmemiz lazım. Birkaç söz yazım atölyesine katıldım ve kendimi bir tür sözel *maestro* olarak kabul etmeye başlıyorum. Size şarkılarımdan birini okuyacağım. Video günlüklerinde küfür etmemize izin yok, o yüzden sözlerde kaba bir laf geçtiğinde onun yerine *bip* diyeceğim.

*Davranışların çok biptan. Bana göstermiyorsun hiç şükran.
Doğum gününde parfüm aldım ama gittin köpeğine sıktın.
Balodan sonra o çayırılıkta öpüşmüştük, hatırladın mı?
Elbisene köpek bipi bulaşmıştı ama o kadar içmiştin ki bipine takmamıştın*

Sonra seni matematik dersinden sonra Kevin’i öperken gördüm, Costa’nın önünde

Kevin, senin o pis bip boynuna elektrik kablosu dolayacağım
Kevin, seni bip, pipetle besleniyor olacaksın
Bip hayalarını koparıp okulunun giriş kapısına asacağım
Evet, işte muhteşem yeteneklerimin bir örneği! Adı 'Narin Aşk'."

* * *

Havalı oteli ve West End'deki gösteriyi Brontobayt kapmıştı ama Lucy Wei'nin pazarlık becerileri sayesinde, Jet hafta sonunu Rock Savaşları Mâlikanesi'ni temizleyerek geçireceklermiş gibi yapmak zorundaydı sadece. Ayrıca resmi olarak evde olmadıkları için, onları rahatsız edecek kamera ekipleri de olmayacaktı.

Mâlikanede geçen üç haftadan sonra, balıkçı dükkânının üst katındaki daire daha da sıkışık geldi. Jay evinin, kızartma yağı ve üvey babasının sırtına sürülen merhem gibi koktuğunun ayır-dına varacak kadar evden uzak kalmıştı. Koku harika olmasa da Jay, annesini ve üç küçük kardeşini gördüğüne sevinmişti.

Küçükler koşarak içeri girip çıkarken, Jay cuma akşamını annesi, Theo, Adam, sinir bozucu kardeş Kai ve Kai'nin can sıkıcı ölçüde formda kız arkadaşları dizisinin sonuncusuyla beraber oturma odasına tıklı halde geçirdi.

Rock Savaşları'nın ilk üç bölümünü izlediler. Jay kendini ekranda her gördüğünde kıvrandı ve annesi o haftanın başında balıkçı dükkânında tek başına çalışırken, birkaç adamın kasadan para çalışının kulağa korkutucu gelen hikâyesini, ciddi bir şey değilmiş gibi anlattı.

Küçükler yataklarına gittiğinde, Adam kız arkadaşıyla buluşmaya çıktı ve Theo bir ev partisine katılmaya gitti. Jay'ın annesi ve üvey babası, balıkçı dükkânına yardım etmeye indiler. Kai, kız arkadaşına evine kadar eşlik etmek üzere ayrıldı. On bir buçukta Jay kendini yalnız başına, oturma odasının camından dışarıyı izlerken buldu.

Cuma akşamı barlar kapandıktan sonraki saatler, balıkçı dükkânının en meşgul zamanıydı. Sarhoş çiftler ve küfürbaz

erkekler kapının dışında sıra olur, siparişleri hazırlanan müşteriler ketçaba bulanmış patatesleriyle çıkıp giderlerdi.

Yanıp sönen mavi ışık, Jay'in dikkatini çekti ama polisler sokağın karşısındaki ufak marketten sigara almak için durmuşlardı sadece.

Bu sahne, Jay'e nostaljik hissettiriyordu. Ev rahat bir yerdi ve ailesini seviyordu- Kai hariç, onu bir daha hiç görmese mutlu mesut yaşırdı. Fakat Rock Savaşları ona daha büyük, daha heyecan verici bir dünya tattırmıştı.

Jay ümitsizce, bu dairenin geçmişinin bir parçası olmasını istiyordu, geleceğinin değil. On iki gruptan sadece bir galip çıkacağı için, olasılıklar Jet'in aleyhineydi ama burada yaşamaya ve bütün gün okulda sıkıntıdan patlamaya dönme fikri, dayanılır gibi değildi.

Alt katta Kai patates kuyruğunu itip geçti. Şortunun cebinden yan kapının anahtarını çıkarırken ufak, dazlak bir boğayı andırıyordu. Kai psikopatın tekiydi ve etrafta kimse olmadığı için Jay'in kendini, arkaya kıvrılmış bir kolla bulması ya da Kai'nin çıplak poposunu Jay'in yüzüne sürmeyi içeren favori numarasına kurban gitmesi ihtimal dâhilindeydi.

Kai yan kapıyı açarken, Jay bir yüzleşmeden kaçınmak için gizlice odasına gitti.

"Neredeyse gece yarısı oldu," diye bağırdı Jay'in annesi Kai'ye, Jay odasının kapısını sessizce kapatırken. "Sabah bunu konuşacağız, küçük bey."

Oda değiştirip Kai yerine Adam'la kalmaya başladığından beri, Jay'in hayatı kolaylaşmıştı ama küçük kardeşinden saklandığı için hâlâ acınası bir halde olduğunu hissediyordu. Ayrıca Kai'nin, eve kadar eşlik edeceği bir kız arkadaşı olduğu gerçeğinden de nefret ediyordu. Adam'la Theo da büyük ihtimalle ateşli kızlarla çevriliydiler.

Yatağa girmek üzere tişörtünü çıkarırken, çırpı gibi kollarına bakıp üvey kardeşleri kadar kaslı olmayı diledi. Cebinden telefonunu çıkardığında, bir sürü okunmamış WhatsApp mesajı olduğunu fark etti.

İlki, sınıf arkadaşlarından birindendi. Çocuk onu okulda iki yıl boyunca görmezden geldikten sonra, Rock Savaşları'na katıldığından beri her gün mesaj atmaya başlamıştı. Diğer mesajların hepsi Rock Savaşları yarışmacılarının kurduğu bir gruptandı.

Son mesajlarda insanlar, Jay'in anlamlandıramadığı sayılar yazmışlardı: 456.000, 442.000, 391.000!!! Jay geriye doğru gitti ve sonunda açıklamayı gördü.

Sadie: Summer YouTube'da trendlerde! 220.000 izleme!

Noah: 250.000. İki saatte 30.000 demek bu.

Grant: Summer burada mı? Haberi var mı?

Lucy: Akıllı telefonu yok ama ona mesaj attım.

Noah: 300.000'e yaklaşıyor! Vay anasını!!!!

Jay daha da geriye gitti ama hepsinin bahsettiği YouTube videosunun linkini bulamadı. Dizüstü bilgisayarında YouTube'u açıp Rock Savaşları'nın kanalını buldu ve arama kriterlerini *en çok izlenene* ayarladı.

76.041 kere izlenmiş olan, ikinci en çok izlenen video, Theo'nun Fat Bottomed Girls şarkısını söyleyerek kızları havuzun çevresinde kovaladığıydı. Fakat "Summer Smith Patti Smith söylüyor" başlıklı videonun yarım milyon izlenmesine ramak kalmıştı.

Jay montajlanmış klibi görmemişti. Oynat tuşuna bastı ve görüntü Summer'ın yüzünün bulanık bir halinde takılıp kaldığında, yavaş internete sövdü.

Jay Rage Rock'taydı. Summer şarkıya başladığında izleyicilerin verdiği tepkiyi seyretmişti. Ama Summer'ın yüzünün aydınlanışını odasında görmek ve sesinin dizüstü bilgisayarın basit hoparlörlerinden gelmesi, her şeyi daha gerçek kılıyordu sanki.

Jay bütün videoyu omurgasından ürpertiler geçerek seyretti. Summer'la süpürge otu çayırlarında yürüyüşlerini, birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi sohbet edişlerini anımsadı. Çörek yerlerken üst dudağına bulaşan reçeli, kızın küçük parmağıyla silişini. Onu öpmeyi çok istemişti ama etrafta o kadar insan varken cesaret edememişti.

"Sum-meeer'dan hoşlanıyorsun," dedi küçük bir ses, şarkı söyler gibi.

“Hank,” dedi Jay hayretle, sesin altı yaşındaki kardeşine ait olduğunu fark ederek. “Neden uyanıksın sen? Ödümü patlattın.”

Hank yatağa tırmanıp Jay’in lambasını yaktı. “Pardon,” dedi uysalca.

“Neden yatağımdasın?”

“Anneciğim ve babacığım çalışıyorlar ve benim sarılmaya *ihtiyacım* vardı,” diye açıkladı Hank. “Üst kata gelmeni bekledim durdum ama kendi başıma uyuyakaldım.”

Jay gülümsedi. Hank yalnız uyumaktan nefret ediyordu ve bütün geceyi kendi yatağında geçirdiği zamanlar çok nadirdi. Theo bile gecenin ikisinde azarı yemektense, onun yorganın altına girmesine izin veriyordu.

“Senin yatağında kalabilir miyim, *n’olur?*” dedi Hank tek nefeste. “Duş aldım yani çok *hoş* kokuyorum.”

Hank baş belası olabiliyordu ama Jay onu, annesi hariç, diğer herkesten çok özlemişti. Kardeşinin saçını kokladı. “Ölü böcek ve terli çorap gibi kokuyorsun,” diye takıldı ona.

Hank kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hayır kokmuyorum!”

“Bu gece benimle uyuyabilirsin,” dedi Jay. “Uzaktaydım çünkü.”

Jay başucu lambasını tekrar kapattı ve iki kardeş birbirlerine sokuldular.

“Kai, çok sıska olduğun için hiç kız arkadaşın olmayacağını söylüyor,” diye bildirdi Hank. “Ama bence Summer Smith senden hoşlanıyor.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Jay hevesle. Sonra altı yaşındaki birinin, ne düşündüğünün pek bir şey ifade etmediğini fark etti.

“Onu sevviiyoorsun!” diye takıldı Hank.

“Sakinleşip uyuman gerek,” dedi Jay, ebeveyn gibi konuşmaya çalışarak. “Sabah huysuz olacaksın.”

Hank cevap veremedi Jay’in telefonu çalmaya başladı.

“Ben bakarım,” diye bağırdı Hank, paylaştıkları yorganı atıp telefonu şarjdan alarak.

Numara yabancıydı. “Evet?” dedi Jay.

“Ben Jen Hughes,” dedi bir kadın.

Jay hayretler içindeydi.

“Basın koordinatörü, Kanal Altı’dan,” diye açıkladı kadın sinir olmuş gibi. “Summer’ın videosu YouTube’da epey ivme kazanıyor. BBC’deki Pazar Kahvaltısı canlı bir söyleşi yapmak istiyor ama sabah yediye kadar Birmingham’da olmanız lazım.”

Jay’in sesi heyecanlıydı. “Bunu yapabilirim.”

“Hayır, hayır,” diye geçiştirdi Jen. “Noah ve Summer hazır. Theo’ya ulaşmaya çalışıyorum. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Şimdi sinir olma sırası Jay’deydi. “Bir ev partisine gitti. Cep telefonuna ulaşamıyorsan ya sarhoştur ve sızmıştır ya da salağın biriyle yatıyordur.”

Jay *yatıyordur* dediğinde, Hank otuz iki diş gülümsedi.

“Peki, Theo’dan haber *alırsan*, ona acilen beni aramasını söyle. Onu alması için bir araba göndereceğiz.”

“Söyleşiyi yapmayı sorun etmem,” dedi Jay. “Ayrıca, fark etmediysen diye söylüyorum, ağabeyimden daha iyi huyluyumdur.”

Jen garip garip güldü. “Pazar Kahvaltısı özel olarak Theo’yu istedi. Hikâyeye YouTube açısından yaklaşıyorlar ve video günlüğü diğer herkesinkinden çok izlendiği için Theo’yu istiyorlar.”

“Tabii,” dedi Jay. Alınmıştı. “Eh, Theo buraya gelirse haber veririm. Ama yarın öğleden sonraya kadar ortaya çıkmasını bekleme. Annemin pazar yemeğini hiç kaçırmaz.”

25. MEDIACITY

Manchester'ın merkezinden birkaç kilometre ötede, Manchester Gemi Kanalı'nın kenarına inşa edilmiş olan MediaCity, Birleşik Krallık televizyon sektörünün kuzey üssü olarak değerlendiriliyordu. BBC Spor ve Radyo bilgi yarışmalarıyla komedi dizilerine ev sahipliği yapan bir tiyatroya bitişikti. Havalı, çeklikten yaya köprüsünün diğer tarafında, uzun soluklu pembe dizi Coronation Street'in seti bulunuyordu.

Theo kollarını, kadın sürücünün beline dolamıştı. Motor, metal babaların ve *Yalnızca Yayalar* yazılı tabelaların arasından geçiyordu. Saat sabahın yedisiydi ama kaldırımın birinde bir dizi ucube oturmuş, o gece ne çekiliyorsa onu bedavadan izlemek üzere bekliyorlardı.

Doctor Who logolu kapüşonlu bir üst giyen, şişman bir adamın arkasından sola dönen motor, MediaCity'nin ana yaya yoluna girdi. Diğer uçta Karen Trim'in devasa resimleri ve üzerinde *Döndük, bebeğim! Hit Makinesi 13 Eylül Cumartesi Kanal Altı'ya dönüyor*, yazan tabelalarla süslü kocaman bir arena vardı.

Arenanın ana girişinin yanında, Hit Makinesi yarışmacılarını gezdirmekte kullanılan Mercedes marka üç limuzinle onlardan da lüks, Bayan Trim'e ait KT1 plakasını taşıyan, iki renkli bir Rolls Royce duruyordu.

"Kayıp mı olduk?" diye bağırdı Theo.

Ama kadın sürücü, onu bir ara sokağa soktu ve Q Stüdyosu'nun önünde sert bir fren yaptı. Binanın bir İkea mağazasıyla paylaştığı benzerlik, suya daha yakın, şaşıalı stüdyolarla paylaşıklarından daha fazlaydı.

"Günaydın," dedi mermerden bir sütunun arkasında oturan resepsiyonist.

Yürüyüşü yaşlı bir adaminkini andıran Theo, kaskını çıkardı. Jen'in mesajını gördüğünde klüpteydi. O sırada sohbet ettiği Sarah'dan çok hoşlanmamıştı. Kadın, otuzlarının ortalarında, genç erkek avcısıydı. Sarah, Theo'ya kokteyller almış, bir süre muhasebe alanındaki işinden yakınmış, sonra da oğlanın poposunu kavrayıp onu öpmüştü.

Theo'nun planı; Sarah'nın evine gidip kadınla yatmak, sonra da kaçmadan önce bulabildiği bütün kıymetli şeyleri çalmaktı. Harika bir numaraydı bu, çünkü Sarah'nın yaşında, meslek sahibi bir kadın asla polise gidip bir gece klübünde on yedi yaşında bir oğlan tavladıktan sonra soyulduğunu itiraf etmezdi.

Theo, Jen'in mesajını aldığı anda planlar değişmişti. Sarah'nın motor kullandığı ortaya çıkmıştı. Kadının şaşıalı evine yürüdükten sonra, deri takımlarını kuşanıp devasa bir Triumph'a binmişler ve M6'da iki yüz kilometre hızla ilerlemişlerdi. Teoride motora binmek şahane görünmüştü ama kolları Sarah'nın beline sabitlenmiş halde hızla gitmenin acımasız gerçekliği, Theo'yu ömür boyu motorlardan soğutmuştu.

"Bu havalı," dedi Sarah, kapılardaki televizyon programı isimlerini okuyarak. Sesi, tuhaf bir şekilde çocuksuydu. "Televizyon dünyası!"

Seksen metrelik koridordan sonra, bekleme alanına ulaştılar. Kermit yeşili halısı ve kanal manzarası vardı. Televizyoncular dışarıdaki balkonda kahve içip sigara tütürüyorlardı.

Noah, koltukta oturan babasının hemen yanındaydı. Theo, üzerinde yıpranmış motorsiklet kıyafetleri ve yanında göz alıcı, yaşça büyük bir kadınla kıyamet sonrasında bir kahraman misali içeri girdiğinde, yanında babası olduğu için utandı.

Her şey yeterince kötü değilmiş gibi, Noah'nın babası ayağa kalkıp Theo'nun elini sıktı.

“Seninle tanışmak bir zevk,” dedi Noah’nın babası, oğlunun miras almadığı koyu bir Belfast aksanıyla. “Dışarıdan biraz sert görünüyorsun belki Theo ama geçen birkaç hafta Noah’ya göz kulak olma şeklin harikaydı.”

Noah, yarılıp onu yutmasını umarak yere baktı. Theo ne diyeceğini bilememişti. Bir yetişkinden övgü işitmesi o kadar enderdi ki bununla başa çıkacak becerilere sahip değildi.

“Siz Theo’nun annesi olmalısınız,” dedi Noah’nın babası, elini Sarah’ya uzatarak. “Oğlunuzun iyi bir kalbi var, bilin isterim.”

Sarah, biyolojik olarak Theo’nun annesi olabilecek yaştaydı ama bu imadan kesinlikle hoşlanmamıştı ve uzatılan ele bakıp burnundan güldü.

“Sadece arkadaşız biz,” dedi Theo, sızlayan uyluğunu ovuşturarak. “Motersiklet üzerinde iki saat geçirmenin, tercih ettiğim ulaşım şekli olduğundan emin değilim gerçi.”

“Zavallı bebeğim.” Sarah gülümsedi. “Yüz altmışın üzerine her çıkışımda, parmaklarının kaburgalarımın battığını hissedebiliyordum.”

“Kurabiyeler güzel,” dedi Noah, konuyu değiştirmeye çalışarak. Küçük paketlerdeki Walker’s kurabiyeleriyle dolu bir tabağı işaret etti. “Tezgâhın arkasındaki kızı bulabilirsen, sana pastırmalı sandviç de yaparlar.”

“Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum,” dedi Theo, kahve makinesine bakarak.

Bira ve kokteyl içmiş, geceyi uyumadan geçirmiş olan Theo, direkt olarak espresso butonuna bastı. Kremamsı siyah sıvı damla damla bardağa akarken, Sarah yanına yaklaşıp kulağına fısıldadı.

“Deri sana yakışıyor. Tuvaleti bulup yaramazlık yapmak ister misin?”

Ama loş klüp ışıklarının katkısı olmadan, Sarah’nın cildi daha da kırışık görünüyordu ve artık gerçek ismini öğrendiğine göre, oğlanın onun iPhone’unu, nakit parasını ve mücevherlerini çalması olasılık dâhilinde değildi. Neyse ki Jen hızla yanlarını geldiği için, Theo yanıt vermekten kurtuldu.

“Ahh, sonunda geldin,” dedi Jen. Parmaklarının ucuna kalıp Theo’yu hızlıca öptü. Sonra Sarah’ya döndü. “Bayan Richardson, sizi tekrar görmek çok güzel.”

Sarah daha önce hiç tanışmadıklarını ve Theo’nun annesi olmadığını söyleyemeden Jen, Noah’yı çağırdı ve iki oğlanı *Sadece Çalışanlar ve Konuklar* yazan kapılardan geçirdi.

Yürürlerken “Uçuşun nasıldı?” diye sordu Noah’ya.

“Çok havalı,” diye yanıtladı Noah. “Özel jetin RyanAir’ı alt ettiği kesin.”

Jen hınzırca gülümsedi. “Dört bin beş yüz avro,” dedi. “Seni Belfast’tan Pazar Kahvaltısı’na zamanında getirebilmemin tek yolunun bu olduğunu söylediğimde, Zig’in dilini yutuşunu duydum sanırım.”

Hâlâ kahve bardağını tutan Theo, ufak bir makyaj odasını geçerlerken durup tekrar baktı. Makyaj sandalyesinde oturmuş, kadının biri tarafından saç spreyine boğulurken gördüğü kişinin, yetenek yarışması kraliçesi Karen Trim olduğundan emindi.

“Gördüğümü sandığım şeyi gördün mü?” diye sordu Theo.

Jen, başıyla onayladı. “Ulu KT’nin ta kendisi.”

“Bizimle programa mı çıkacak?” diye sordu Noah.

“Tanrı’ya şükür ki hayır,” dedi Jen. “Kanal Üç’te o. Bu binanın sahibi olan yapım şirketi, kahvaltı ve gündüz kuşağı programlarında uzman. BBC’nin Pazar Kahvaltısı’nın ve Kanal Üç’ün Shelly’nin Sabah Molası programlarının yapımcısı onlar. Stüdyolar yan yana.”

Köşeyi döndüler ve Karen Trim’inkinden daha büyük bir makyaj odası buldular. Dört berber koltuğu, parlak, Led ışık şeritleri ve aynalarla dolu bir duvara bakıyordu. Summer, gerideki sandalyelerden birindeydi. Yüzünde fondöten ve birazcık da ruj vardı. Genelde dağınık olan saçları düzgünce taranmıştı.

“Güzel görünüyorsun, Summer,” dedi Theo kahvesini bitirip bardağını şişeler ve fırçalarla dolu bir tezgâha koyarak.

“Gerçekten de öyle,” diye ona katıldı Jen.

“Büyükannen nasıldı?” diye sordu Noah.

“Harikaydı,” dedi Summer gülümseyerek. “Bakım evinde bir sürü arkadaş edinmiş gibiydi. Dünün büyük kısmını, yaşlı kadınlarca okşanarak ve YouTube’un ne olduğunu açıklamaya çalışarak geçirdim.”

Bir makyöz odaya girdi. Siyah gömleği, geriye doğru taranmış saçları ve kalem bıyığıyla garsonla Nazi subayı arasında kalmış gibi görünüyordu.

“Selam, ben Mario!” diye duyurdu. “Oturun çocuklar. Sizi hemencecik halledeceğim.”

“Ben oturuyorum *zaten*,” dedi Noah.

Mario, Theo’yu bir sandalyeye oturttu. Gece klübünden kalma ter ve deri motor kıyafetlerinin kokusunu aldığı anda, burnunu kırıştırdı. Theo stüdyo ışıklarının altında parlamasını diye, yüzüne fondöten sürdü ve iki saati bir kaskın içinde geçirmiş olan saçını canlandırmak için, saç kurutma makinesi ve hızlı sertleşen jöle kullandı.

Mario, Theo üzerinde çalışırken, Jen Noah’ya baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Noah.

“Kazağının altında ne var diye merak ediyordum sadece,” dedi Jen garip bir şekilde. “Doğru imajı yansıttığından emin değilim.”

“Kiliseye gidiyormuş gibi görünüyorum,” diye itiraf etti Noah, lafı dolandırmadan. “Alelacele çıkmak zorunda kaldım ve annemin bana attığı kıyafetleri giydim.”

“Bir şeyler yapabileceğimizden eminim,” dedi Jen onu yatıştırarak. Noah’nın kazağını kaldırdı ve üzerinde Abercrombie & Fitch logosunun yazı karakteriyle, kocaman *Engelli & Gururlu* yazan, parlak yeşil bir polo tişört bulduğunda rahatladı.

“Kazağı çıkarırsan iyisin,” dedi Jen gülümseyerek.

Theo aniden dönüp oturmadan önce çıkardığı deri motorcu ceketini işaret ettiğinde, Mario sinirle baktı ona.

“Bunu giy Noah,” dedi Theo. “Ben atletimle çıkıp kızlara kaslı bir sabah sürprizi yaparım.”

“Kaslı olduğu doğru,” diye katıldı Mario. “Duş almaya vaktin olmaması çok yazık.”

Noah, deri ceketin ona çok büyük geleceğinden korkmuştu ama her şeyi kollarıyla yapmak ona güçlü bir üst gövde kazandırmıştı. Ceketin nemli deri ve Theo'nun koltuk altları gibi kokması pek hoşuna gitmese de annesinin seçtiği kazaktan daha rock and roll göründüğünü inkâr etmek mümkün değildi.

Noah'ya da Theo'yla aynı makyaj yapıldı. Sonra Mario, herkese iyi şanslar dileyip ortadan kayboldu. Karen Trim sekize birkaç dakika kala kapının önünden geçti. Jen gittikçe gerilerek saatine bakıp duruyordu.

“Saaç kaçta çıkacağız?” diye sordu Noah.

“Saniyeler kaldı,” dedi Jen. “Ama genelde, yayından birkaç dakika önce stüdyoya çağırırlar. Sanırım programın gerisinde kaldılar.”

Jen yine saatine baktı.

“Ya süreleri yetmezse?” diye sordu Summer, bir dakika daha geçtikten sonra.

“Bazen bir konuğu programdan çıkarırlar,” dedi Jen. Saatine bir kez daha göz attı. “Ne yalan söyleyeyim, durum çok iyi görünmüyor.”

Sonunda genç bir kadın içeri girdi. Bir omzundan sarkan, çizgili bir forma giyiyordu. Elinde bir dosya vardı ve yılğın görünüyordu.

“Çok üzgünüm!” dedi. “Sunucumuz, okul standartlarından sorumlu devlet bakanını tava getirmişti, o yüzden söyleşisini biraz uzattık. Ne yazık ki size ayrılan süre üç dakikaya düştü. Üçünüzü birden tanıtmaya vaktimiz yetmeyecek. Ama editörümüz Summer'la sohbet etmek ve Patti Smith videosundan bir klip göstermek istiyor.”

“Benimle kafa mı buluyorsun?” dedi Theo, ayağa fırlayıp aynaların önündeki tezgahı tekmeleyerek. “Geceyi birinin evinde geçirip iki karatlık elmas bir yüzük yürütecektim ki beni buraya sürüklediniz.”

Ama kimse Theo'yla ilgilenmedi.

“Summer, doksan saniye içinde yayındasın,” dedi genç kadın. “Seni stüdyoya götürüp mikrofonunu bağlamalıyız.”

Summer, diğerleriyle beraber gitme fikrini tercih ederdi ve ayağa kalkarken midesi bulanıyordu. Jen onun gerildiğini fark ederek elini omzuna koydu.

“İyi olacaksın, tatlım. Medya eğitimini hatırla ve çok hızlı konuşma.”

“Yetmiş saniye,” dedi yapım asistanı. “Koşmamız gerek.”

Jen ve Summer çizgili tişörtün peşinden sete yönelirken, Noah koridora çıktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Theo.

“Sanırım burada bir televizyon görmüştüm. Summer’ın röportajını izleyebiliriz.”

“Vaktimi boşa harcadılar!” diye bağırdı Theo, makyaj tezgâhına daha şiddetli bir tekme indirerek.

Ahşap tezgâh duvardan ayrıldı ve çeşitli iksirlerle rujlar yere yuvarlandı. Siniri hâlâ tepesinde olan Theo koridora çıktı. Noah duvara asılı bir televizyon bulmuştu ama Kanal Üç’te Shelly Ross’un Karen Trim’le yaptığı sıcak söyleşilerinden birini gösteriyordu.

“Seni son gördüğüm zamanki haline göre çok zayıflamışsın,” diye şakıdı Shelly.

“Teşekkürler, canım,” dedi Karen. “Bol bol koşuyorum. Ve tabii, herkesin çok göz alıcı olduğu Los Angeles’ta yaşıyordum. Uyum sağlayabilmek için zayıf kalmak zorundasın.”

“Anladığım kadarıyla ufak bir köpekçik almışsın?”

“Kanal değiştirmek için bir düğme görmüyorum,” dedi Noah, Theo’ya. “Tepede bir şey görüyor musun?”

Ama Theo derin düşüncelere dalmıştı: Karen Trim setteydi, yani tahminen eşyalarının bir kısmını koridorun aşağısındaki makyaj odasında bırakmıştı.

“Hemen dönerim,” dedi.

Karen Trim’in makyaj odası sadece bir düzine adım uzaklıktaydı. Kapı açıktı. Makyaj bankında marka bir çanta ve taşlı bir kabın içinde bir iPad duruyordu.

Gözünün önünde pound sembolleri uçuşmaya başlayan Theo, odaya girdi. Arkasından kalın bir ses yükseldiğinde çantaya uzanmak üzereydi.

“Yardımcı olabilir miyim, genç adam?”

Ses derin, Galler aksanlı bir baritondur. Sesin sahibi, sosis gibi parmakları ve Theo’nun belinden daha kalın uylukları olan bir canavardır.

“Pardon patron...” diye kekeledi Theo. “Yanlış kapı. Sanırım makyaj odam şu taraftaydı.”

Dev yanıt vermedi ama yüz ifadesi *çık git yoksa seni yumurta gibi kırarım*, der gibiydi.

“Nereye gittin?” diye sordu Noah, Theo döndüğünde.

“Hiç.”

“Summer’ın YouTube kanalına baktım demin. Sekiz yüzün üzerinde izlenmiş. Böyle giderse, bu akşama kadar bir milyonu geçer.”

“Summer için ne harika,” dedi Theo acı acı. “Bir milyon kez izlendi ve Pazar Kahvaltısı’na çıktı. Bense akşamdan kalmayım, yaşlı bir kız arkadaşım var ve iki buçuk saat motorsiklete binmekten hayalarım sızlıyor.”

“Televizyonun üzerinde bir düğme var mı görüyor musun? Summer’ı izleriz,” dedi Noah.

Theo düğmelere bakınırken, Karen Trim’in görüntüsüne hareket çekti. “Sanırım kumanda lazım. Noah, biraz eğlenmeye var mısın?”

Theo’nun üzü, Noah’yı tereddüte düşürdü ama Theo’nun korkak olduğunu düşünmesini de istemiyordu. “Her şeye varım dostum.”

“Tamam,” dedi Theo. “Beni izle.”

Theo, peşinde Noah’yla hızla ilerledi. Karen ve Summer’ın gittiğini gördükleri tarafa yöneldiler. Koridor T biçimini aldı ve Theo, Shelly’nin Sabah Molası’nı işaret eden tabelayı takip etti.

Kilitli bir kapı ya da yapılı bir güvenlik görevlisi görmeyi bekleyen Theo, kapının üzerindeki *YAYINDA-CANLI* göstergesinin altında duran çelimsiz yapım asistanını görünce neşelendi.

“Oraya giremezsin,” dedi asistan.

“Yolumdan çekil ezik,” dedi Theo yumruğunu sıkarak. Kullanmasına gerek kalmadı. Asistan gücünün yetmeyeceğini biliyordu.

Kapının diğerk tarafındaki set yöneticisi daha cüsseliydi ama Theo'nun koşarak Shelly Ross'un pastel renkli setine dalmasını engelleyemeyecek kadar yavaştı. Noah kaygıyla setin kenarına gelirken, Theo büyük, camdan bir orta sehpanın üzerinden atlayarak içinde ayçiçekleri olan bir vazoyu devirdi ve kanepede Karen Trim'in yanına oturdu.

“Shelly, bebeğim!” dedi, kolunu gergin görünen Karen'in omzuna atarak. “Yaşlı olabilirsin ama beni çok azdırıyorsun! Neden bu kırıksık yaşlı tiplerle konuşuyorsun? Kanal Altı'da izlenmeye değer tek bir yetenek yarışması olduğunu herkes biliyor ve adı Hit Makinesi *değil*.”

26. TACİZCİLERLE İLGİLENEN ADAM

Lucy Wei üzerinde bol bir Ramones tişörtü ve beden eğitimi dersinde giydiği şortla mutfağa ilerledi. Michelle ve Lucy'nin babası başarılı bir mimardı. Bir pazar sabahı, saat sekizde yemek masasına serili çizimler olması, alışılmadık bir şey değildi.

“Kızlarım her gün daha da güzelleşiyor,” dedi Bay Wei, Lucy’yi öperek. “Dün gece eğlendin mi?”

“Kesinlikle,” dedi Lucy kısık sesle. Bir ayağını altına alarak sandalyeye oturdu. “Restoran harikaydı.”

“Annenin her zamanki gibi olay çıkarması yazık oldu.”

“Michelle’in mizacının kime çektiği ortada!” Lucy elini uzun, siyah saçlarından geçirdi. “Üzerinde çalıştığın ne? Opera binası? Gökdelen? Olimpiyat stadyumu?”

Bay Wei, depolar ve ofis binaları tasarlayarak para kazanıyordu; kızının ona takıldığının farkındaydı.

“Ondan çok daha görkemli,” dedi. “Leeds’in kenar semtlerinde, çok katlı bir otoparkı olan, toplu ulaşım transfer merkezi.”

“Vay be,” dedi Lucy. “Bir dakikan varsa seninle konuşmamız gereken ciddi bir konu var.”

Bay Wei, dizüstü bilgisayarını kapatıp gülümsedi. “Senin için daima vaktim var ama *lütfen* başlamadan önce bana hamile olmadığına dair söz ver.”

“Baba.” Lucy güldü. “O konuda endişelenmene gerek yok. Sürekli insanı kayda alan yirmi yedi kamera varken, birini doğru düzgün tanımak epey zor. Olay şu...”

Lucy, Zig Allen’la olan durumu açıkladı. Orman Kayıntısı karşıtı hareketi nasıl yönettiğini ve Zig’in, kulağına Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın Rock Savaşları’nı kazanması olasılığının sıfıra düşüşüyle ilgili fısıldadığı tehdidi.

Bay Wei, konuşmadan önce bir süre düşündü. “Grup arkadaşlarına anlattın mı bunu?”

Lucy başını salladı. “Coco’ya güvenebilirdim herhalde ama zannedersem Summer gerçekten çok üzülürdü ve bilse Michelle ne tür bir delilik yapardı kim bilir?”

“Düşünmeye korkuyorum,” dedi Bay Wei, yarım bir gülümsemeyle. “Boş bir tehdit olduğu izlenimine kapıldın mı? Pek çok başarılı erkek, bir kadın onları küçük düşürdüğünde kendilerini tehdit altında hisseder.”

“Amacım Zig’i incitmek değil ki,” diye karşı çıktı Lucy. “Bize taşlık ve göz yedirmek istediklerinde kendimi savundum sadece.”

“Seni böyle biri olman için yetiştirdim,” dedi Bay Wei gururla. “Ondan sonra Zig’le hiç konuştun mu?”

“Tek kelime bile etmedik. Ama onunla yüzleşmeyi düşündüm. Belki gizli bir kayıt cihazıyla falan.”

Bay Wei elini kaldırdı. “Zig zeki birine benziyor. Onunla yüzleşsen böyle bir şey yaşandığını reddeder.”

“Peki, ne yapabilirim baba?”

“Ofisim arada bir, cinsel taciz ve haksız yere kovulma iddialarıyla uğraşmak zorunda kalıyor. Bazıları sahibidir ama çoğu yalnızca şanımıza leke düşürmektense onlara para vereceğimizi düşünen eski çalışanlar. Ama bu işlerle ilgilenen harika bir avukatım var. Hemen onu arayacağım.”

“Sence ne yapacak?”

“Zig Allen’ı arayarak başlar zannediyorum. *Kimse*, durup dururken bir avukatın aramasından hoşlanmaz. Sonra bir tür dilekçeyle arkasını getirecektir. Hikâyeni kâğıda döküp Zig’in

tehdidini tarif edersek, sonradan grubunuza haksız muamele etmesi epey zor olur.”

Lucy gülümsedi. “Yani sence iyi olacak mıyız?”

“Seni öpüp her şeyi düzeltereğime dair söz vermem için fazla büyüdü,” dedi Bay Wei. “Ama senin lehine olan bir faktör daha var. Summer yarışmacılarının en popüleriyken, Endüstriyel Ölçekte Katliam’ı Rock Savaşları’ndan atması *nasıl* mümkün olabilir ki?”

Shelly’nin Sabah Molası’nın editörü, hızlı düşünmek zorundaydı. Resmi kural, birisi set güvenliğini bozduğunda reklama girmekti. Ama bu tür tuhaf bir olayın, programın bol bol duyulmasını sağlaması gibi cazip bir olasılık da vardı.

Theo kanepede, Noah tekerlekli sandalyesinde setin sınırında olunca editör, Shelly ve Karen’in işgalle başa çıkmasına izin verme kararı aldı. Ne de olsa Karen’in ekran kişiliği, fena laf giydirmelerin kraliçesiydi. Genç hergelenin biriyle başa çıkabilirdi tabii ki, değil mi?

“Pardon,” dedi Shelly, göğsünü şişirip Theo’ya bakarak. “Bu canlı bir yayın ve kapalı bir set.”

“Konuşma özgürlüğü,” diye bağırdı Theo, havayı yumruklayarak. “Hit Makinesi iki yıl önce iptal edildi çünkü Karen Trim’in kendisi kadar eski ve sarkıktı. Rock Savaşları yeni. Havalı. Rage Cola ve ishale yol açan harikulade içecek seçeneklerinin gururlu sponsorluğunda ekranlarınıza geliyor.”

Artık bıçaklanmak üzere olmadığından epey emin olan Karen Trim, cadalozların kraliçesi kisvesine bürünüp Theo’ya ters baktı. “Rock Savaşları bir *çocuk* programı,” dedi tükürür gibi. “Haline baksana, sivilcelerine ve Primark’tan alınma tişörtüne. Ufak beynin için bir mesaj, Theo: grubunuzu izledim ve sesiniz paslı bir kapı gibi. Rock Savaşları’nın sonu lağımda bitecek ve *sen* hayatının çoğunu tuvalet temizleyerek geçireceksin.”

Shelly bir hayret nidasıyla sırtırken, Theo etkilenmiş görünmüyordu. “Cinsiyet değiştirme ameliyatı olduğunu duydum,” dedi Karen’a. “Dedikodulara göre eskiden kadınmışsın.”

“Sivilceli erkekleri *severim*,” diye yanıtladı Karen Theo’ya doğru eğilerek. Her saniyesinin keyfini çıkarıyordu. “İzin ver de boynundaki o büyük, güzel sivilceyi sıkayım.”

Theo başını eğdi ve Karen’in metalik mor ojeli tırnakları sivilceyi sıkarak üzere uzanırken, kameramanlardan biri yakın plana geçmek için yaklaştı.

“Aman Tanrım, *hayır!*” diye bağırdı Shelly, gözlerini kapatarak. Theo’nun sivilcesi patladı.

Fışkıran irin kameranın lensine çarparken, Noah stüdyo kapısının açıldığını duydu. Karen’in devasa koruması kapıdan başını eğerek geçmek zorunda kaldı, sonra yeri titreten adımlarla Theo’ya doğru yürümeye başladı.

“Sanırım artık gitsem iyi olur,” dedi Theo.

Boksör olmanın verdiği çeviklikle kanepenin arkasından atlayıp acil çıkıştan fırlayıp kaçabileceğini ummuştuk ama sürüklenen bacağı orta sehpaye çarptı ve kendini, kanepenin arkasında otururken buldu.

Canlı yayının kesilmesi söz konusu bile olamazdı artık. Korumaya, botunu camdan orta sehpaye indirdi. Theo’yu boynundan ve kemer halkalarından yakalayıp çabasızcaya başının üzerine kaldırdı.

“Seni uyarmıştım,” diye gürlledi.

Karen Trim sıcak sabah söyleşisinin, sansasyon yaratacak bir şeye evrildiğini bilecek kadar zekiydi.

“Yepyeni Hit Makinesi’ni seyredin!” diye bağırdı. “On üç Eylül’de Kanal Altı’da başlıyor.”

Theo tekmeler ve tokatlar savurmaya çalıştıysa da Karen’in korumasına gücü yetmedi. Theo’yu ağırlık misali göğsüne çekerek koruma, onu kanepenin üzerinden fırlattı. Theo fona çarpıp polistrin kolonları ve sunta perdeyi kırdı.

Shelly gözyaşlarına boğulurken, Karen hala Hit Makinesi hakkında konuşup duruyordu. Theo’yu etkilemeye hevesli Noah, ölümsüz olma fırsatını gördü. Dev Theo’nun canını daha çok yakmak üzere setin arkasına doğru ilerlerken, Noah ilk kez kadraya girdi. Hızla giderek Karen Trim’e çarpıp kadını devirdi.

“Hit Makinesi berbat!” diye bağırdı. “Rock Savaşları-Hazır! Zırıklık Kampı. Yeni bölüm. Yarın beş buçukta! Summer kusuyor ve ben göz yiyorum!”

“İmdat!” diye bağırdı Theo incecik bir sesle. Dev gibi adam, kocaman bir sunta paneli tekmeleyip yolundan çekti ve oğlanı tekrar yakaladı.

Ekibinin çekimi durdurulmaması yüzünden tepesi atan Shelly çekip gitti. Üzerinde hala kablosuz mikrofonuyla “Televizyon falan değil bu. Lanet bir hayvanat bahçesi!” diye bağırdı.

Bu arada Karen Trim ayağa kalkmıştı ve Noah’nın sandalyesini devirmeye çalışıyordu. “Sırf o sandalyede oturuyorsun diye sana vurmayacağımı sanma,” diye homurdandı. “Cada-lozlukta fırsat eşitliğine inanırım.”

Fakat Noah, sandalyesini nasıl idare edeceğini biliyordu. Gerilediğinde Karen sendeledi ve bir kameramana doğru devrildi. Theo sonunda kendini kurtarıp yangın çıkışına doğru koştu. Bir patlamanın peşinden, mavi bir parlama oldu. Yıkılan fona bağlı ışıklarından birinin sigortası atmış, kablolu kameraları kapatıp stüdyoyu sadece acil çıkış işaretlerinden gelen, loş yeşil parıltıyla aydınlanır halde bırakmıştı.

“Eh,” dedi Karen Trim, ellerini birbirine sürüp gülümseyerek. “Bu viral olmazsa, ne olur bilmiyorum.”

27. POLİS

Tıknaş, üniformalı bir polis memuru, Stretford karakolunun önündeki basamaklardan inerken otuz kameranın flaşları patladı. Memur merdivenlerin dibinde durdu. Fotoğrafçılar kareler yakalıyor, muhabirler mikrofonlarıyla kayıt cihazlarını yüzüne yaklaştırmak için itişiyordu.

“İyi günler,” diye başladı memur. Sesi bir avuç kraker kadar kuruydu. “Ben Manchester Polis Teşkilatı’ndan Komiser Yardımcısı Philip Schumacher. Şimdi size kısa, önceden hazırlanmış bir açıklama okuyacağım.

Saat sekizi çeyrek geçe, MediaCity yerleşkesinde yer alan Q stüdyo binasına polis çağırılmıştır. Bu, Shelly’nin Sabah Molası adlı televizyon programının setinde karmaşaya dair ihbarları takiben gerçekleşmiştir. Bayan Karen Trim ve koruması Kevin Ryman, saldırı şüphesiyle gözaltına alındı. Yaşı on sekizin altında olduğundan ismini açıklayamayacağımız erkek bir genç de sette gözaltına alındı. İsmi açıklayamayacağımız diğer bir genç, motorsikletle olay yerinden kaçmaya çalışırken gözaltına alındı. Bayan Trim ve iki gence resmi ihtarlar yapılmıştır ve haklarında başka işlem uygulanmayacaktır. Bay Ryman, gençlerden birine saldırdığına dair daha ciddi suçlamalarla karşı karşıya ve sorgu için gözaltında tutulmakta. Şimdilik söyleceklerim bu kadar.”

“Dedektif,” diye bağırdı kalabalıktan bir muhabir. “Karen Trim hâlâ binada mı?”

“Bütün olay Karen Trim’in ayarladığı, reklam amaçlı bir numara mıydı?” diye sordu bir başkası.

“Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar,” dedi Komiser Yardım-cısı Schumacher, tekrar merdivenleri tırmanmak üzere dönerek.

“Karen Trim engelli oğlanı yaraladı mı?”

“Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar,” diye tekrarladı komi-ser yardımcısı. “İyi günler.”

* * *

Theo, karakolda içinde muayenehanelerdeki gibi bir yatak ve sabıka fotoğrafları için kullanılan, arka duvara işaretlenmiş boy çizelgesi olan aydınlık bir odaya girdi. Ayağında kâğıttan terlikler ve polisin ona verdiği, kullan at bir külot vardı.

Theo korkmayacak kadar çok karakolda bulunmuştu. Görüşü bulanık ve birçok yeri acı içinde olsa da her zamanki ukala hali gibi hissediyordu.

“Tamam,” dedi saçları atkuyruğu yapılmış bir polis fotoğrafçısı nazikçe. “Fotoğrafının çekilmesi seni rahatsız eder mi? Benim yerime erkek bir memur gelmesini tercih eder misin?”

“İyiyim,” dedi Theo.

Memur metal bir dolaptan büyük bir Nikon SLR makine çıkardı ve bataryayı kontrol etti. “Yukarıdan başlayıp aşağıya ineceğim.”

Theo, arsızca bir kaşını kaldırdı. “Eminim bunu bütün erkek arkadaşlarına söylüyorsunuzdur.”

Kamera odaklanırken vızıldadı, sonra memur epey şişmiş sol gözünün üç yakın plan fotoğrafını çekerken flaş patladı. Fotoğrafların iyi çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için duraksadıktan sonra, oğlanın kolundaki büyük şişliği çekti.

“Arkanı görebilmem için döner misin lütfen? Çok canını yakmazsa kollarını başının üzerine kaldır ki cildin gerilsin.”

Fotoğrafçı, Karen Trim’in adamı onu fona fırlattığında oluşan bir dizi morluk ve ufak kesigi fotoğrafladı.

“Sarsıntı geçirmediğin için şanslısın.”

“Boks,” diye açıkladı Theo. “O kadar çok darbe aldım ki kafam lastik top gibi.”

“Şimdi, eğer çok acı vermeyecekse, kolundaki sargıyı çıkarmak istiyorum ki batan cisimlerin bıraktığı yaraları çekebileyim.”

“Harika,” dedi birkaç poz daha çektikten sonra. Sonra Theo kolunu tekrar sararken, çok nazik bir şekilde “Şimdi pondaki batma yaralarını çekmem gerekiyor. Son olarak da uyduğunuzun iç tarafında bazı yaralar var gibi.”

“Onun Karen Trim’in psikopat korumasıyla bir ilgisi yok,” dedi Theo. “Londra’dan buraya motorsikletle gelirken sürttü. Testislerim o kadar hırpalandı ki bibere benziyor.”

Theo on sekizinin altında olduğu için, ebeveynlerinin gözetiminde salınması gerekiyordu. Annesi balıkçı dükkânını temizlemeyi bitirdiğinde, saat sabahın üçüne geliyordu ve *Theo’nun tutuklandığını* bildiren telefonu aldığı anda-ilk kez olmuyordu bu- dört saatten az uyumuştı.

“Kıyafetlerini şuraya koydum,” diye homurdandı Theo’nun annesi, turuncu, plastik bir sandalyeyi işaret ederek. Theo, kâğıt terlikleriyle fotoğraf odasından ufacık soyunma odasına girdi.

Londra’dan getirdiği kot aslında Adam’ındı. Theo düğmeleri kapatmakta zorlandı. Annesi ayrıca mavi okul gömleklerinden birini getirmişti.

“Böyle mal gibi görünüyorum,” diye yakındı Theo. “Ayrıca okul kravatımı asla takmam.”

Annesi başparmağıyla işaret parmağını, aralarında birkaç milim kalacak şekilde tuttu. “Theo, seni evden atmama şu kadar kaldı,” dedi sertçe, oğluna bakarak. “Polisin önünde şık gözüksen daha iyi olabilir diye düşündüm. Ayrıca düğmelerini yanlış ilikliyorsun.”

“Hay böyle işe,” dedi Theo.

Düğmelerini halledip spor ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra, koridordan geçip daha büyük bir odaya çıktılar. Basın koordinatörü Jen oradaydı. Yanında siyah takım elbiseli

bir avukat, Noah ve Noah'nın babası vardı. Theo'nun aksine, Noah'nın hiç karakol deneyimi yoktu. Epey ürkümüş ve birkaç damla da gözyaşı dökmüş gibi görünüyordu.

"Sorun yok dostum," dedi Theo, kolunu onun omzuna atarak. "Polis ihtarı bir halt değil."

"Oğlumdan uzak dur," diye uyardı Noah'nın babası. "Gerizekalının tekisin."

Theo'nun annesi, düzenli aralıklarla oğlu hakkında daha kötüsünü söylerdi ama bir yabancının böyle konuşmasına göz yumacak değildi. Noah'nın babasına ters ters baktı. Theo'ysa kısacık bir süreliğine sahip olduğu iyi örnek statüsünün kaybına hafiften üzülüyordu.

"Dışarıda iki taksi bekliyor," dedi Jen. "Yan kapıdan çıkacağız, yani sola gidip elli metre kadar yürüyeceğiz. Umuyorum ki gazetecilerin çoğu ön taraftadır ve Karen Trim'le bizden çok ilgileniyorlardır. Hızlı yürüyün, dümdüz önünüze bakın ve hiçbir şey söylemeyin."

Avukat, oğlanlara parmağını doğrulttu. "Basının size suçlamalarla ilgili soru sorması yasak. Denerlerse onları dava ederim."

"Fotoğrafımızı çekebilirler mi?" diye sordu Noah. Sadie ve evdeki arkadaşlarının, olan bitenden ne çıkaracaklarını merak ediyordu.

"Fotoğraf çekebilirler ama suçlamalarla ilgili herhangi bir makalede onları kullanırlarsa, yüzünüzü bulanıklaştırarak basmak zorundalar."

Yan kapıda üç basamak vardı ve polis birkaç dakika önce tekerlekli sandalye rampasıyla gelerek bütün gizliliği bozmuştu. Jen kapıyı açtığı anda, bir düzineden fazla kameranın flaşları patladı ve bir fotoğrafçı ordusu bağırmaya başladı.

"Bu çocuklar reşit değil," diye bağırırdı avukat, en önden giderek. "Kuralları biliyorsunuz."

Noah yarı heyecanlı, yarı çıldırmış halde, tuhaf bir edayla babasına baktı. Avukatın arkasından rampadan indi, sonra kimsenin koşamayacağı kadar hızlı bir şekilde, bekleyen taksiye doğru ilerledi. Babası, Noah'nın peşinden koştu.

Theo bir eliyle apış arasını tutup diğeriyle hareket çekti. Ama basın mensupları, Theo'yla konuşamayacaklarını biliyordu. Onun yerine annesine odaklandılar.

“Bayan Richardson,” diye bağırdı muhabirlerden biri. “En büyük oğlunuz ve ilk eşiniz zaten hapiste. Theo'nun da yakın zamanda onlara katılmasını bekliyor musunuz?”

Theo'nun annesi küfür etmek üzereydi ki Jen elini, onun ağzının önüne kaldırdı. “Yorum yok.”

Hızla taksiye doğru yürümeye başladıkları sırada “Çocuklarınızı yetiştirme şeklinizle gurur duyuyor musunuz?” diye sordu bir başka gazeteci alayla.

“O kamerayı kışına sokayım ister misin?” diye sordu Theo, lensi tutup kamerayı sahibinin boynundan çekmeye çalışırken.

Fotoğrafçı sendelerken, gazeteciler Theo'nun annesini takip etmeyi sürdürüyordu.

“Bayan Richardson, üç ayrı babadan sekiz çocuğunuz olduğunu doğrulayabilir misiniz?”

“Cehenneme kadar yolun var,” diye bağırdı kadın. “Bütün ömrüm boyunca çalıştım. Tek bir peni bile sosyal yardım almadım.”

“Bayan Richardson, bu yılın başlarında siz de bir müzik yarışmasında, bir başka ebeveynle yaşadığınız bir olaydan dolayı tutuklanıp ihtar almıştınız. Sizce çocuklarınız sizi mi örnek alıyor?”

“Annemi rahat bırakın,” diye kükredi Theo, Jen annesini bekleyen taksiye itip peşinden binerken.

Avukat kaldırımında kalıp taksinin kapısını kapattı ve şoföre gidebileceğini söylemek için cama vurdu.

“Bayan Richardson'ı siz mi temsil ediyorsunuz?” diye sordu gazetecilerden biri. “Bize hikâyeyi kendi gözünden anlatmakla ilgilenir mi?”

Taksi uzaklaşırken, az kalsın bir fotoğrafçıya çarpıyordu. Noah ve babasının bindikleri taksiye çoktan uzaklaşmıştı. Yerleşip emniyet kemerlerini taktıklarında, Theo dönüp annesinin yanaklarındaki gözyaşlarını gördü.

“Ağlama,” dedi, kolunu onun omzuna atmak için uzanarak.

“Sen!” dedi annesi tükürür gibi. Siniri bozulmuştu. “*Bir* gece için eve dönüyorsun ve olanlara bak.”

Karen Trim bir süperstardı ve bir basın koordinatörü olarak Jen, Karen Trim olayının Theo ve ailesini büyük haber haline getirdiğini fark etti. Onun işi Rock Savaşları’ndan olabildiğince çok bahsedilmesini sağlamaktı ama söylenenlerin güzel şeyler olması gerekiyordu. Gazetecilerin, onların hakkında bilgileri nereden aldıklarını bilmeliydi.

“Ah, kiminle konuştuklarını biliyorum,” diye yanıtladı Bayan Richardson, gözünü peçeteye silerken. “Janey Jopling denen şıllık.”

Jen şaşkın görünüyordu. Theo açıkladı: “Alfie’yle Tristan’ın annesi.”

“Ben o karıyı görene kadar bekleyin,” dedi Bayan Richardson. “İnan bana, onun *bir sürü* kirli çamaşırını biliyorum ben.”

28. ÇİFTLİĞE DÖNÜŞ

“Selam!” dedi Babatunde *neşeyle*. Rock Savaşları Mâlikanesi’ndeki banyosunda bir taburede oturmuş, daima giyinik olan gövdesini aynadan çekiyordu. “Eh, pazar sabahı yataktayım, keyif yapıyorum. Sonra telefonum ötmeye ve titremeye başladı. İlk başta Summer’ın videosu bir milyondan fazla izlendiği içindir sandım. Sonra sebebin bu olması için çok fazla gürültü koptuğunu düşünüp telefonumu alıp baktım ve... Şaka sandım. Ama sonra YouTube linkine tıkladım ve Theo, devasa bir adamdan dayak yiyordu ve Noah tekerlekli sandalyesiyle Karen Trim’i rugby oynuyorlarmış gibi yere seriyordu. BBC bunu haberlerde verdi. CNN’e çıktı. Bu sabah, her gazetenin ilk sayfasındaydı. Jay, ailesiyle ilgili bir sürü şey yazdıkları için üzgün. Dünyanın en varoş insanlarıymışlar gibi bahsediyorlar onlardan. Ya Karen Trim! *Cadalozlukta fırsat eşitliğine inanırım!* Noah’ya tekerlekli sandalyesindeyken saldırmaması. Herkes onu eleştiriyor ama bana sorarsanız her anından keyif alıyordur o. Mâlikanede de ortalığa kaos hakim. Üç ünlü jüri üyemizin, çarşamba günü açıklanması gerekiyordu. Ama sabah derslerimizi iptal ettiler. Ahırların kapılarını bile açmadıkları için prova yapamıyoruz ve Zig Allen, saat onda herkesi büyük bir toplantıya çağırdı. Kamera yeterince yakınlashaabilirse, gitmeden önce size son bir şey göstermeye çalışacağım.”

Tabureden kalkıp kamerayla ilerledi. Klozetin kapağına çıkarak arka taraftaki sürgülü pencereyi açtı ve olabildiğince yakın plana geçti. Görüntü titreyordu ama neler olup bittiği görülebiliyordu.

“Bu Rock Savaşları Mâlikanesi’nin ana kapısı,” diye açıkladı. “Düne kadar orada *kimseyi* görmemiştim. Şimdi ayaklıklar üzerinde altmış kamera, televizyon ekipleri ve tepelerinde uydu antenleri olan bir dizi kamyonla minibüs var. Sanırım Rock Savaşları, az önce büyük olay oldu.”

* * *

Tavan arasında Zig Allen kablolu telefonu ahizeyi sertçe vurarak kapattı. Sonra ahizeyi tekrar alarak bu kez daha sert vurdu.

“Karolina,” diye bağırdı. “Derhal buraya gel.”

Zig’in uzun boylu, Alman yardımcısı içeri girdi. Gergin görünüyordu. “Demin üç görevli buraya geldi,” diye başladı. “Basın yan taraftaki bir kapıdan içeri giriyor. Mâlikaneden geçen kamuya açık bir yol olduğunu söylüyorlar yani yasal olarak onları durduramayız.”

“Onu sonra konuşuruz,” diye bağırdı Zig. “Demin Rage Cola’dan Rophan Hung’la konuştum. Ateş püskürüyor. Çocukları topladınız mı? Daha fazla hasar yaratamadan onları hizaya sokmam lazım.”

Ana salonda Zig, heyecanlı görünen kırk sekiz yarışmacıyı armut koltuklara yayılmış halde buldu. Büyük ekranlardan biri, Karen Trim olayını gösteriyordu. Zig görevlilerden birine ekranı kapatmalarını emretti. Sonra içerideki tek kameramayı dışarı gönderdi. Çocukların arasına girerek Theo’nun tam önünde durdu.

“Buraya geldiğinizde size söylediğim ilk şey neydi?” diye bağırdı öfkeyle. “İlk şey? En, en önce söylediğim?”

“Yangın tatbikatı mı?” diye önerdi birisi.

“Hayır!” diye haykırdı Zig. “Salak yangın tatbikatı değil. Sponsorlarla ilgili ne dedim size? Asla ve kat’a, hiçbir koşul altında Rock Savaşları’nın gerçekleşmesini sağlayan parayı ve-

ren insanları üzebilecek bir şey söylemememenizi ya da yapmanızı söyledim.” Zig dramatik bir es verdi. “Peki, gördüğüm ne? Televizyon dünyasının en ünlü yüzünün, iki yarışmacının saldırısına uğraması! Shelly’nin Sabah Molası’ndan bir klip, YouTube’da şimdiden yirmi bir *milyon* kez izlenmiş. Peki, bu salak o klibin tam ortasında ne diyor?”

Zig tekrar duraksayıp Theo’ya öfkeyle baktı.

“Klibin ortasında, Theo tezek beyin Richardson diyor ki *Rage Cola ve ishale yol açan harikulade içecek seçeneklerinin gururlu sponsorluğunda ekranlarınıza geliyor*. Tahmin edin ne oldu, çocuklar? #RageColaİshali, Twitter’da trend oldu. Başa çıkamayacağımız kadar bahsediliyor bizden. Çok popüler bir program bile olabiliriz. Fakat az önce Rage Cola’dan Rophan Hung’la bir saat telefonda konuştum ve paramızı kesmek istiyorlar. Daha çok yalvarmam lazım ama Rage Cola sponsorluktan çekilecek gibi duruyor. O para olmadan Rock Savaşları da olmaz. Abartmıyorum çocuklar. İş o kadar ciddi. Yani hepinizin odanızda kalmanızı istiyorum. Çatıdaki havuzu ya da bu ana salonu kullanabilirsiniz. Ama yerleşkede gizlice gezinen gazeteciler var ve onlarla konuşmamalısınız. Bu binadan ayrılmayın. Tweet atmayın, Facebook’ta durumunuzu güncelleme-
yin, arkadaşlarınızla mesajlaşmayın. Bunu garantilemek için, görevlileri telefonlarınızı toplamaya göndereceğim ve kablosuz interneti kapattıracağım. Şimdi bir mucize eseri bu programı kurtarabilir miyim diye görmek için ofisime dönüyorum.”

Zig çekip giderken yarışmacılar şoke olmuş haldeydi. Üç görevli telefonları toplamaya başladı ve Theo herkes ona bakıyormuş gibi hissetti.

“Beni suçlamayın,” dedi. “Hepimiz Rage Cola şakaları yaptık.”

“Ama onları montajda çıkardılar, gerizekalı,” dedi Sadie. “Sen bunu bir stüdyo baskınında canlı yayında söyledin.”

Theo ayaklarını yere vura vura merdivenlere yönelmişti ki görevlilerden biri telefonunu istedi. Görevliye vurmaya meyil ettiyse de sonunda telefonunu verip yürümeye devam etti. Theo iki kat yukarıda odasının kapısını çarparak kapattığında, yö-

netmen Joseph durumun daha yüreklendirici bir kritiğini yapmaya başladı.

“Ziggo’nun işi zor.” Yaşlı yönetmen daima dedikoduya hazır dı ve devam etmeden önce bir tabureye oturdu. “Rage Cola çok öfkeli ama Kanal Altı havalara uçuyor. Sonbahardaki iki büyük yetenek yarışması, devasa bir tanıtım elde etti: Güli-ver’in Seyahatleri uyarlamasının yorumları vasat olduğundan Rock Savaşları- Savaş Alanı’nı beş buçukta bir saat yerine, altı buçukta doksan dakika göstermek istiyorlar.”

“Akşam kuşağı,” dedi Michelle el çırparak. “Rock Savaşları tam Hit Makinesi’nden önce mi olacak yanı?”

Lucy cıkcıkladı. “Rage Cola fişimizi çekmezse.”

“Ya diğer sponsorlar?” diye sordu Jay. “Program çok tutulacak gibiyse, birileri öne çıkacaktır mutlaka. Ya da Kanal Altı kendi programlarının giderlerini karşılayamaz mı?”

Joseph omuz silkti. “Bu tür olayların finansal yönü karmaşıktır. Ama sponsorluk anlaşmaları genelde aylar, hatta yıllar öncesinden ayarlanır. Bu, çok yüksek bütçeli bir program. Rage Cola, sadece bu evin tadilatına iki milyondan fazla harcadı.”

“Bir sözleşme falan yok mu?” diye sordu Jay. “Rage Cola nasıl kafasına göre fişi çekebilir?”

“Yüzlerce sayfayı bulan sözleşmeler,” dedi Joseph. “Ama o sözleşmelerde, Rage Cola’nın pozitif bir şekilde yansıtılacağına dair bir sürü madde vardır. Zig, Rage Cola’ya dava açabilir. Ama dava görülemeden biz çoktan bu mâlikaneden atılmış oluruz.”

29. ALBİNO GORİL

“Ben Michelle, bir başka taptaze video günlüğü şeysiyle karşınızdayım. Bugünün asıl sorusu: *Rock Savaşları bitti mi? Hepimiz kendi minik, tekdüze hayatlarımıza dönmekle mi lanetlendik?*”

Michelle kamerayı etrafa savurarak duş kabinini ve etrafındaki alana sıkıştırılmış bir düzine Rock Savaşları yarışmacısını gösterdi. Banyonun ışıkları kapalıydı ve hepsi, yüzlerine fener tutarak korkutucu görünmeye çalışıyorlardı.

“Lanetlendik!” diye fısıldadılar hepsi ürkütücü bir şekilde. “Lanetlendik!”

“Ağabeyim Theo salağın teki,” diye ekledi Jay, kalabalığın içinden. “Grubuma katılmasına izin verdiğim andan itibaren, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.”

“Ama bir karara vardık,” dedi Michelle. “Rage Cola yıldız olmaya yönelik gençlik hayallerimizi yıkar ve bizi bu evden atarsa, savaşmadan gitmeyeceğiz. Her bir mobilyayı kıracağız, klozet kapaklarını frizbi niyetine kullanacağız, televizyonlarımızı camlardan atacağız ve perdelerle popomuzu sileceğiz. Değil mi çocuklar?”

Banyodan tezahüratlar yükseldi.

“Sen bizim televizyonumuzu *zaten* camdan attın,” diye belirtti Summer.

“İzlemeye devam edin, sevgili seyirciler,” dedi Michelle uğursuz bir edayla. “Rock Savaşları yarışmacıları sessizce çekip gitmiyor.”

Michelle kaydı durdurdu. Banyodan çıkarlarken, herkes neşeli görünüyordu.

“Yüce İsa, kim gaz çıkardı?” diye sordu Dylan’ın grup arkadaşı Leo.

“Noah yaptı,” dedi Sadie. “Onun kokusunu tanırım.”

Noah duş kabininden çıkarken “Uydurukçusun,” dedi en yakın arkadaşına.

“Bir sorum var,” dedi Summer düşünceli düşünceli. “Kabloşuz interneti kapattılar ve telefonlarımızı aldılar. Bunu nasıl yükleyeceksin?”

Cevabı Dylan verdi. “4G’ye bağlı bir iPad’im var,” diye duyurdu. “Burada sinyal pek harika değil ama genelde havuz başında bağlanabiliyorum.”

“İleri,” diye bağırdı Sadie, Summer ve Michelle’in odasından en önde çıkarken. “Havuza!”

* * *

Rock Savaşları dağılıyordu ama hava hâlâ muhteşimdi. Summer kolayca yandığı için, yüzdükten sonra mutfaktan bir kutu Ben and Jerry’s dondurmasını ve Coco’dan ödünç aldığı John Green kitabını kapıp ana salondaki armut koltuklara yayıldı.

Okumayı seviyordu ama ev ödevleri ve büyükannesinin bakımı, bunu ender elde edilen bir lüks yapmıştı. Sinir bozucu şekilde, şimdi elinde boş zamandan bol bir şey yokken, hikâyeye odaklanmasına izin vermeyecek kadar çok düşünceyle doluydu kafası.

Summer’ın içgüdüleri, Rock Savaşları’nın bitmesinin kötü bir şey olduğu yönündeydi. Ama utangaçtı ve büyük bir parçası Dudley’ye dönüp okula gitmek, büyükannesine yemek pişirmek ve televizyonda saçma sapan şeyler izlemek fikrinden hoşlanmıştı.

Summer'ın anlayamadığı yeni duyguları da vardı. Rage Rock'ta sahneye çıkmadan önce kusmuştu ama kalabalık sesine kapıldıktan sonra, çaresizce tekrar yaşamak istediği güzel bir hisse kapılmıştı. Theo'nun Kanal Üç işgali bütün ilgiyi üzerine topladığı sırada, kendisi BBC kanepesinde oturmuş, tam da medya eğitiminde öğretildiği gibi sunuculardan gelen soruları özgüvenle yanıtlıyor, şakalar yapıyor ve çaktırmadan Rock Savaşları'nın reklamını yapıyordu.

Summer ne istediğini bilmiyordu. Açık kitabı yanına bırakıp başını arkaya atarak ana salonun süslü tavanına baktı. İki hafta içinde okula dönüp ortaöğretim sertifikasını alacağı sınava hazırlanmaya başlayacaktı.

Şöhretten hoşlanmaya başlayıp başlamadığını merak etti, sonra durumu çözdü. Summer'ın asıl hoşuna giden, ömründe ilk kez büyükannesinden başka birinin, onun ne yaptığını umursayacağı kadar önemli biri olduğu hissiydi.

“Aşçı!” diye bağırırdı bir görevli.

İki görevli kararlı bir şekilde odanın diğer ucundaki kapalı basketbol sahasına girerken, Summer aniden doğrulup oturdu. Matt birkaç haftadır buralardaydı. Kabarık saçlı kızsız, Zig'in parasız ordusuna katılan son neferlerdendi.

Aşçı mutfağın yaylı kapılarını çıkıktı. “Epey hızlıydınız.”

Matt başını salladı. “Dopdolu market arabasıyla kasaya gittik ama kredi kartlarımız çalışmıyor.”

“Hangisi?”

“İkisi de,” dedi Matt.

“Şifre doğru muydu?”

Matt başını salladı. “Kartı on kere kullandım. Dün gece minibüse benzin alırken çalışıyordu.”

“Yukarı çıkıp Zig'le görüşmeniz gerekecek,” dedi aşçı.

Matt bundan hoşlanmamıştı. “Ruh hali çok kötü. Daha önce oraya bir şey götürmüştüm. Editörlere bağırıyordu ve asistanı ağlamanın eşiğindeydi.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” dedi aşçı mutfağı işaret ederek. “Doyurmam gereken kırk sekiz yarışmacı ve neredeyse

bir o kadar da ekip üyesi var. Zig'e de ki; bir tomar nakit ya da çalışan bir banka kartı lazım bize. Yoksa akşama yemek yok.”

“Zig'in Lamborghini'si var,” dedi kabarık saçlı kız, Matt onu üst kata yönlendirirken. “Biraz parası vardır herhalde.”

Summer, bir şekilde finansal açıdan lanetli olup olmadığını merak etti. Büyükannesi yardım parası alıyordu ve Summer alışveriş bütçesini denkleştirmekte zorlanıyordu. Şimdi büyük bir televizyon programındaydı fakat onlar da yiyecek parası bulamıyordu...

* * *

Hâlâ Rock Savaşları Mâlikanesi'nin kapılarında bekleyen basın mensupları vardı ama 8 kilometreden yakında, Kuzey Dorset Hayvanat Bahçesi'nde bir çift albino goril yavrusu halka gösterildiğinden sayıları azalmıştı.

İşine sadık fotoğrafçılar ve geride kalan tek televizyon ekibi, haftalık nöbetlerinin sonunda siyah ve altın rengi bir helikopterin mâlikanenin üzerinden geçişiyle ödüllendirildiler. Çatıdaki havuzun başındaki yarışmacılar, bahçeye inen, pervanesinin rüzgârıyla plastik sandalyeleri havuza uçuran helikopterin üzerinde *Karen Trim Yapım* yazdığını gördüler.

Rock Savaşları Mâlikanesi'nden geçen kamuya açık yol, hiçbir yere varmıyordu ve kullanıldığı nadirdi. Ama basın için bu, Tanrı'nın bir lütfuydu. Yüz metre boyunca duvarın yanından koşuktan sonra, topluca tabelasız bir kapıdan içeri daldılar.

Televizyona yakışacak şekilde, helikopter iki kez indi. İlkinde, iki kişilik bir çekim ekibi kabinden çıktı. Çimlere bir kamera ve mikrofon kurulduktan sonra pilot havalandı ve ufak bir daire çizip kamera çekebilirsin diye tekrar indi.

Hazırlık kampı eğitim programı durdurulduğu ve telefonlarıyla internetleri ellerinden alındığı için yarışmacılarla ekip üyeleri neler olduğunu görmek için dışarı fırladı. Zig ve yönetmen Joseph, en öndelerdi. Karen Trim'in dramatik varışını, en iyi onlar görmüştü.

Altın rengi kulaklık ve tabak büyüklüğünde camları olan bir güneş gözlüğü takan Karen, kabarık çimlere pek ayak uyduramayan sivri topuklu botlarıyla, dramatik bir edayla kameramına doğru ilerledi, sonra hafifçe dönüp Zig'i her yanağından iki kez öptü.

"Zig, Ziggy, Zig!" dedi yoldaki basın mensupları fotoğraflar çekerken. "Uzun zamandır görüşmemedik!"

"Selam," dedi Zig. Terliyordu ve kameralar önünde rahat olmadığı ortadaydı. "Bunun özel bir görüşme olacağını sanmıştım. Şunu kapatabilir miyiz?"

"Birleşik Krallık'a dönüşüme dair bir belgesel çekiyorlar," diye açıkladı Karen. Sonra yarışmacılar ve görevlilerden oluşan kalabalığın içinde Lorrie'yi seçti.

"Sunucu olarak *öyle* harika bir iş çıkarıyorsun ki hayatım," dedi Lorrie'ye, Hit Makinesi'nde jürilik yaparken kullandığı aynı sahte sesle. "Ne kadar genç ve tazesin. Rock Savaşları'na ne olursa olsun, sen ve ben bir yemeğe çıkmalıyız."

Lorrie çaresizce gülümserken, eski meslektaşlarının bir kısmı onun kışına tekme basmak istiyorlarmış gibi göründüler.

"Görevliler harika," dedi Karen herkese, sonra Zig'i işaret etti. "Bu genç adam da böyle başladı. Zig, benim ilk programımda görevliydi. Hit Makinesi başladığında, ekip yönetmen yardımcısıydı. Sonra kendi başına iyi para kazanmak için, Venüs TV'yi kurmaya karar verdi."

"Hepsi doğru," dedi Zig, utançtan kızarak.

Rock Savaşları'nın ana sponsorunu kaybettiğini duyduğunda Karen Trim, Zig'i arayıp bir toplantı planlamıştı. Karen'in yarım trilyonluk bir serveti olduğu iddia edildiği ve Zig iflasın eşiğinde olduğu için, kadının finansal yardım önermeyi planladığını umuyordu.

Fakat Zig kendi şirketini kurduğunda, Karen ateş püskürmüş ve yıllarca basında Zig'in programlarının çoğunun, onun kilerin basit kopyaları olduğuna dair laf sokup durmuştu. Eski bir çalışanını, ortalık yerde küçük düşürmek için Salford'dan Dorset'e uçacak çok fazla insan yoktu ama Zig, Karen Trim'in bunu yapacak tayfadan olduğunu tahmin ediyordu.

“Bu adam bizi çekmek zorunda mı?” diye tekrarladı sinirle. Karen’ı mâlikaneye doğru yönelendirmeye başladığında, kadının kameramanı da peşlerinden geldi.

“Hayatım, gittiğim her yerde çekim yaparım,” dedi Karen. “Şimdi rakamları konuşalım da delikleri tıkayıp senin eski gemiyi yüzdürebiliyor muyuz görelim.”

30. ZİG-ZAG

“Rock Savaşları’nı Karen Trim’in yönetmesi *çok* kötü olacak,” dedi Dylan kasvetli bir şekilde.

Bir grup yarışmacı ve görevliyle beraber, Dylan da ana salondaydı. Karen Trim iki saati aşkın süredir üst katta, Zig’in ofisindeydi.

“Karen, Zig’den kötü mü?” diye sordu Lucy. “Adam çok ürkütücü.”

Dylan omuz silkti. “Karen’in programlarının hepsi aynı. Gösterişli ışıklarıyla büyük bir set. Sahte röportajlar. Ağlayan yarışmacılar. Rock Savaşları daha gerçekçi. Bir Hit Makinesi yarışmacısının kendi video günlüğünü çektiğini hayal edebiliyor musun? Veya televizyon stüdyosunda değil de gerçek bir rock festivalinde sahne aldığını?”

“Facebook’u falan kullanıyorlar,” dedi Sadie.

Dylan başıyla onayladı. “Ama her şey çok montajlanmış ve sahte.”

“Ah evet,” dedi Lucy. “Biz hiç sahte değiliz.”

“Karen Trim aptal değil,” dedi Summer. “Neden Rock Savaşları’nı birazcık farklı kılan şeyleri değiştirsin ki?”

Noah güldü. “Ekranlardaki yumruklaşmamızdan sonra bir yatırım uygularsa, benim işim bitti demektir.”

Theo katılmıyordu. “Dalga geçiyor olmalısın. O klibin yarattığı tanıtımdan milyonlar kazanmıştır herhalde.”

“Andy Warhol, medyanın senin hakkında ne dediğini asla okumamalsın, demiş,” dedi Jay. “Sadece senden ne kadar bahsediliyor diye yazılanları tartmalıymışsın.”

“Andy Warhol kim?” diye sordu Noah.

“Basının ilgisinden hoşlanan adamın biri,” dedi Jay emin olamayarak. “Sanırım beyzbol oyuncusuydu.”

Summer, kederli havayı dağıtmaya çalıştı. “Umarım program devam eder. Bazı değişiklikler yapsalar bile okula dönmekten iyidir, değil mi?”

“Kesinlikle,” diye katıldı Alfie. “Başına o geçerse, program daha bile popüler olabilir.”

Michelle burnundan güldü. “İkiniz öyle dersiniz tabii.”

Summer, Michelle’in attığı oltaya düşmemek adına tedbirliydi ama Alfie’nin o kadar deneyimi yoktu. Sınır olmuş gibiydi sesi.

“Biz niye öyle dermişiz?” diye sordu Alfie.

“Çünkü,” diye başladı Michelle, sanki apaçık ortadaymış gibi davranarak, “Karen Trim dişlerini Rock Savaşları’na geçirip bizi hizaya sokarsa, bütün cici kızlarla büyükanneler izlemeye başlar. Onlar kime oy verir? Harika sesi olan kızla daha kasık kılları çıkmamış ufak, melek yüzlü çocuğa.”

“Kasık kıllarım var benim,” diye bağırdı Alfie öfkeyle. Kanıtlamak için elini mayosunun içine sokup sertçe çekti ve birkaç ince, siyah kıl çıkardı. “İşte, bunlar ne peki, ha?”

“Hepsi bu kadar mıydı?” diye takıldı Dylan.

“Size girsin,” dedi Alfie, tekrar armut koltuğuna gömülürken hepsine hareket çekerek.

Joseph odadan geçip koridora yönelirken, herkes etrafına baktı.

“Hey, yaşlı adam,” diye bağırdı Theo. “Nereye böyle?”

“Kasabaki dükkândan sigarillo alacağım,” dedi Joseph. “Bir şey getireyim ister misiniz?”

“Ben böyle iyiyim,” dedi Theo. “Yukarıda neler oluyor bir fikrin var mı?”

Joseph, hızla etrafa bakıp çocuklara yaklaştı. “Zig bazı finansal detayları gözden geçirmem için içeri çağırdı beni,” dedi sır verir gibi. “Diyor ki, Rock Savaşları uluslararası alanda potansiyeli olan çok popüler bir program olacaktı. Karen Trim’in, Rock Savaşları’nın ilk sezonunun yapımına yetecek kadar bir meblağa şirketinin üçte birini almasını istiyor. Ama Karen onu zorluyor, Zig’in beş parasız olduğundan dem vuruyor. Venüs TV’nin bütün programlarını Zig’den alıp bizim programın adını da *Karen Trim’in Rock Savaşları* olarak değiştirmek istiyor. Karşılığında, Zig’in borçlarını ödemeyi ve onu iflasın yaratacağı utançtan kurtarmayı teklif etti.”

“Taviz vereceğine dair bir belirti?” diye sordu Summer.

Joseph başını salladı. “Karen Trim’e boş yere tank demiyorlar. O kadın pazarlık yapmaz, insanları itaat edene kadar zorlar.”

* * *

Öğleden sonra geceye evrilirken, Zig’in yardımcısı Karolina mutfak alışverişi için biraz nakit buldu, Karen Trim’in helikopteriye bahçede kaldı. Yarışmacılarla görevliler ana salondaki PlayStation’larla FIFA 14 turnuvası düzenlediler ama Alfie’nin Tristan’ı epik bir penaltıyla yenmesi bile, epey sessiz bir tepkiyle karşılandı.

En üst katta Karen ve Zig’in pazarlığı sürerken, herhangi bir şeye odaklanmak zordu. Akşam yemeği vakti geldiğinde, ikili hâlâ odalarındaydılar ama mâlikanenin yemek salonuna hâkim olan düşünce, Zig’in pes etmesinin ve Rock Savaşları’nın Karen Trim’in televizyon programları imparatorluğuna katılmasının an meselesi olduğuydu.

Saat sekizden hemen sonra, Sadie’yle Noah odalarına gitmişlerdi. Sadie gizli bir EastEnders hayranıydı ve Noah yarı diziyi izliyor, yarı kıza takılıyordu ki kapı çalındı.

“Mastürbasyon yapıyoruz,” dedi Sadie. “Sonra gel.”

Birisi kapılarını çaldığında bulabildikleri en iğrenç şeyi söylemek, yarışmacılar arasında devamlı bir şakaydı.

“Noah’yla konuşmam gerek,” dedi Karen Trim, dehşete düşmüş halde.

Noah otuz iki diş gülümserken, Sadie kıpkırmızı olan yüzünü elleriyle örttü.

“Tamam, gel,” dedi Noah.

Sırıltısı çok uzun sürmedi çünkü Karen Trim gerçekten korkutucuydu ve onu son yakından gördüğünde, kadını tekerlekli sandalyesiyle yere sermişti. Noah’nın aklına gelen ilk şey, Karen’in Zig’le anlaşmaya vardığı ve onu yarışmadan atmak üzere olduğuydu. Ama Karen gülümsüyordu.

“Çok iyi bir başlangıç yapmadık, ha?” dedi.

Noah tereddütte görünüyordu. “Öyle denebilir.”

“Yani artık patronumuz sen misin?” diye sordu Sadie, her zamanki dobra haline dönerek.

“Bir teklif sundum,” dedi Karen. “Zig Allen’in, durumunun gerçekliğini kabullenmesi biraz daha sürebilir. Ama buraya bundan bahsetmeye gelmedim.”

“Canlı yayında beni tekerlekli sandalyemden düşürmeye çalıştın ve bu seni iyi biri gibi göstermiyor,” dedi Noah.

Karen’in gözleri öfkelenmiş gibi kısıldı. Ama sonra gülümsemi ve sahte kahkahalarından birini attı. “Tereciye tere sata-mazsın, ha?” dedi gülümseyerek. “Tabii ki öpüşüp barışmamız, benim imajım için iyi olur. Ama fark etmediysen, Rock Savaş-ları bir popülerite yarışması. Basın koordinatörüm resmin hem internette hem basında bol bol yayılmasını garantiliyor. Bu du-rum, senin ve küçük grubunun prestijini yükseltecektir.”

Sadie araya girdi. “Programımız biterse ve kendimizi Bel-fast’a dönerken bulursak kim takar ki?”

Karen, Sadie’ye *ne cüretle lafımı kesersin* tadında bir bakış attı. Ama ikisi de bir şey diyemeden Noah lafa girdi.

“On bin,” dedi katı bir tavırla.

“Oooo,” dedi Karen gülümseyerek. “Epey bir para bu, genç adam!”

“Büyüklik taslama bana,” dedi Noah. “Sunday Times’ın Zenginler Listesi’ndeydin. Dört yüz elli milyonluk mal varlığın var. Senin için on bin, benim sandalyemin kenarından yirmi

peni düşürmem gibi bir şey. Hem para benim için değil. Belfast'ta Hareketli Çocuklar diye küçük bir hayır derneği var. Engelli gençlere hareketlilik eğitimi sağlıyor ve aileler spor için koşucu protezleri ya da hafif tekerlekli sandalyeler alabilsin diye hibeler veriyorlar.”

Karen Trim parmağıyla burnuna vururken Sadie, Noah'ya gururla baktı.

“Bu olur,” dedi Karen. “Eski hayır işi dümeninden gidersek, hikâye daha çok yayılır.”

Sonra odadan çıkıp dışarıda bekleyen ekibine katıldı. Noah ve Sadie, Karen'ın konuşmasının ilk kısmını duymadılar ama asistanına bağırmaya başladığını, Rock Savaşları Mâlikane'sinin yarısı duydu.

“Gece saat onda, Dorset'in ortasında nereden büyük bir karton çek bulursun bilmiyorum,” diye haykırdı. “Ama ya on bire kadar bulursun ya da kovulursun.”

Karen ve ekibi uzaklaşırlarken, Sadie yatağından fırlayıp Noah'nın yanağına ıslak bir öpücük kondurarak oğlanı şaşırttı.

“Seninle ilgili söylediğim her şeyi geri alıyorum,” dedi şaka yaparak. “Karen Trim'e öyle karşı çıkman, *resmi* olarak hari-kaydı.”

31. BÜYÜK ÇEK

Karen Trim'in asistanı, kadının bankasının basın ofisini arayarak başladı. Banka, Rock Savaşları Mâlikanesi'nden 48 kilometre uzaklıktaki yerel bir şubenin müdürünü aradı. Müdür şubesinde hiç devasa çek olmadığını biliyordu ama bir keresinde, valiye acil lazım olduğunda yerel bir matbaaya bastırtmıştı.

Banka müdürü, matbaanın sahibini aradı. Adam, onu yirmi gece yatağından çıkıp dükkânını açtı, pankart boyutlarında devasa bir çek bastı ve onu kartona yapıştırdı. Matbaa sahibinin kamyoneti, ufak bir kazadan sonra tamirdeydi ama banka müdürünün yengesi yakınlarda oturuyordu ve Rock Savaşları Maklikanesi'ne kadar kırk sekiz kilometre gitmeye gönüllüydü. Yolda kayboldu ama yine de on biri on gece oraya vardı.

Noah, şık gömleklerinden birini giydi. Karen Trim'in kameramanı, onun Karen ve büyük çekle bir fotoğrafını çekti. Sonra Noah'nın telefonundan bir selfie çekerek Hareketli Çocuklar'a paranın yolda olduğuna dair tweet attılar.

Büyük çekler gerçek değildi ama Karen gerçek bir çekin, yarın sabah Hareketli Çocuklar'ın Belfast ofisine gönderileceğine dair söz verdi. Noah'nın şüphesi yoktu çünkü hayır kurumuna bağış yapmaya söz verip parayı vermese basına çok kötü yansır.

Fotoğraflara gülümsedikten sonra Karen, Salford'daki Hit Makinesi merkezine dönmek üzere helikopterine yöneldi. Sa-

atin geç olmasından ve Noah'yla ihtiyaç duyduğu resim için on bin pound ödemek zorunda kalmaktan memnun değildi. O yüzden helikoptere binmeden önce asistanını kovdu ve onu helikoptere almayı reddetti.

Karen'in eski asistanının ağlayarak eve doğru yürümesini ve helikopterin havalanışını izlerlerken Sadie, "İyi bir kadın değil," dedi Noah'ya. "Başa o geçerse, prensip gereği ayrılmak zorunda kalabilirim."

* * *

"Toplanın millet!" diye bağırdı Joseh.

Üzerinde her zamanki hırkası ve mokasenleri, başında bir kasket olan, dedeleri anımsatan yönetmen kırk sekiz yarışmacının yatak odalarından inmelerini ya da yemek odasındaki kahvaltıyı bitirmelerini sabırla bekledi. Birkaç tur yüzmek için erkenden kalkmış, havluya sarınmış birkaç kız bile vardı.

Zig'in katı yardımcısı Karolina, duyurusuna başlayan Joseph'in yanında duruyordu.

"İyi haberlerim var," dedi Joseph, kollarını havaya kaldırarak.

"Karen Trim helikopteri düşünce öldü ve parası hepimize miras kaldı?" diye fikir yürüttü Sadie.

Joseph kahkalara katılmadan edemedi. "O kadar şanslı değiliz canım. Ama çekilecek bir programımız olduğunu duyurmaktan gurur duyarım."

Birkaç kişi alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Maddi sıkıntılar ve Rage Cola'nın sponsorluktan çekilmesi sebebiyle, yüksek ücretli ünlü jüri üyelerini katmayacak ve hazırlık kampı eğitim programının bütünüyle sürdürmeyeceğiz. Öte yandan, kamuoyu ve medyanın Rock Savaşları'na ilgisi çığınca bir seviyede sürüyor. 'Summer Smith Patti Smith söylüyor' ve 'Theo Karen Trim'e karşı' YouTube'da milyonlarca kez izlendi. Bayan Trim'in dünkü ziyaretinden beri, ön kapıda kamp kurmuş muhabir sayısı hiç olmadığı kadar fazla. Ayrıca Rock Savaşları'nın tekrarları, 6nokta2'de yayınlanan bir program için rekor sayılacak bir izleyici sayısına sahip. Yani şu anda kalıcı bir an-

laşma yapılmamış olsa da, Kanal Altı birkaç gün daha mâlikane- nede ışıkları açık tutmamıza imkân verecek kadar avans verdi. Bununla beraber Rock Savaşları-Hikâyenin Şimdiye Kadarki Kısmı ismi verilecek seksen dakikalık bir derleme bölüm yapmamızı istediler. Bu, Rock Savaşları'nın Kanal Altı'nın ana kanalındaki ilk gösterimi olacak. Önümüzdeki cumartesi akşam yedide yayınlanacak. Çoğunlukla daha önceki haftada iki kez yayınlanan bölümlerin bir derlemesinden oluşacak. Summer ve Theo bizim internet süper starlarımız olduğu için, program onların özel kaydedilmiş bir düet söylemesiyle sonlanacak.”

Theo, Summer'a başparmaklarını kaldırdı. “Sen ve ben, kardeşim!”

Summer herkes ona bakıyormuş gibi hissetti ve Theo'ya yarım ağız gülümsedikten sonra, kıpkırmızı kesildi. Fakat diğer yarışmacıların bir kısmı pek mutlu değildi.

“Ya bizim gruplarımız?” dedi Michelle. “Rock Savaşları'nın bununla ilgili olması gerekmiyor mu?”

Joseph'in baş sallayışında biraz sempati vardı. “Kusursuz denemez,” diye katıldı ona. “Bir para perisi kapıdan içeri girip bize yüklü bir çek yazsa ve canınız nasıl isterse öyle harcayın dese çok mutlu olurum. Bunun olma ihtimali çok düşük ama derleme program ve Kanal Altı'nın attığı can simidi, Zig'e herkesin beraber çalışmak isteyeceği bir ortak bulması için biraz daha vakit kazandıracak.”

Joseph düzgün bir adama benziyordu ve herkes ya başını sallayarak katıldığını belli etti ya da en azından daha fazla mızıldanmadı.

Duyurunun geri kalanını, otoriter Alman aksanıyla Karolina yaptı.

“Programa devam etme hususunda bir başka problem var. Rage Cola bize, tehditkâr bir dilekçe gönderdi. Yeni çekimlere başlanmadan önce, Rage Cola markalı her şeyin Rock Savaşları Mâlikanesi'nden kaldırılması konusunda ısrarcılar. Görevlilerin bir kısmı zaten konuyla ilgilenmeye başladı ama masrafları kısmak için ekibi minimumda tutuyoruz. Yani yarışmacılardan bunların kaldırılmasına yardımcı olmaya gönüllü-”

“Yıkılım bu evi!” diye bağırdı Michelle havayı yumruklayarak.

Karolina memnun görünmüyordu. Sesini yükseltti. “Birkaçınız evdeki Rage Cola markalı eşyaları kaldırmaları için görevlilere, *güvenli* ve *mantıklı* bir şekilde yardımcı olabilirsiniz, çok makbule geçer.”

32. BEŞ NOKTA ÜÇ

Cumartesi

“İşte kolum,” dedi Michelle kamerasına. “Yani, kolum olduğu apaçık ortada. Ama gördüğünüz gibi üzerinde çok hoş bir kesik ve yirmi iki dikiş var. Rage Cola logolu şeyleri kaldırırken, işi biraz abarttık. Theo’yla ben, dört tekerlekli taşıyıcılara yüklenmiş otomatlarla ana salonun iki ucundaydık. Aklımızdaki düşünce otomatları birbirine doğru götürüp ortada koca bir çarpışma yaratmaktı. Sorun şu ki ben ufacığım, Theo’ysa kocaman. Neyse, ben otomatı ittirmeye çalışarak koşuyordum ve Theo’nun neredeyse koşarak kendi otomatıyla bana doğru geldiğini görebiliyordum. Bu işin benim için iyi sonuçlanmayacağını fark edip tırstım ve geri çekilmeye çalıştım. Theo’nun otomatı benimkine çarptı ve büyük bir gümbürtü koptu. Nasıl olduysa kolum şeffaf plastiğin içinden geçti ve... Eh, sonucu görebiliyorsunuz.”

Michelle kayda devam ederek ayağa kalktı. Summer, onun yatağın ucundaki yerine geçip kendi mesajını kaydetmeye başladı.

“Sevgili video günlüğü,” dedi Summer, durumun ironisine gülümseyerek. “Bu ortak bir video çünkü Michelle kamerasının otomatın tepesine bantlanmış olduğundan ve kameranın çarpışmadan, kolundan bile daha beter bir halde çıktığından söz etmedi.”

“Hafıza kartı kurtuldu ama,” dedi Michelle. “YouTube’da yetmiş bin izlenme ve artıyor!”

“Son birkaç gün epey eğlenceliydi,” diye devam etti Summer. “Kanal Altı, basın mensuplarının halka açık patikadan çıkmasını engellemek için, dört tane çam yarması gibi koruma gönderdi. Bizim de prova odalarına dönmemize izin verildi. Karen Trim’in hiç sözü geçmedi. Zig ağır stres altında çünkü iflasın eşiğinde. Birkaç gündür duş aldığını zannetmiyorum ve herkese hırlıyor. Telefonlarımızı geri vermiyor ya da interneti açmıyor çünkü *pazarlığın hassas bir noktasında* ve daha fazla münakaşa yaratmamızı istemiyor. Benim pek umurumda değil çünkü telefonum en ucuz ve en boktanından. İnternete falan bağlanamıyor. Hem ne zaman istersem büyükannemi ofisten arayabiliyorum.”

“Amma fakirsin Summer,” dedi Michelle, dudak bükerek.

Summer hafiften sinir olmuştu ama başını salladı. “Öyleyim,” diye itiraf etti. “Ama asıl uğraştığım şey, Theo’yla düetimizi prova edip kaydını yapmak. Fairytale of New York diye bir şarkı. Orijinalini tuhaf tipli, Shane McGowan diye, İrlandalı bir adam söylüyor. Sert bir stili var, bu da Theo’nunkine çok benziyor. Kadın şarkıcının kısımları da benim sesime epey iyi gidiyor. En tuhaf olan kısım ağustosta olmamız ama Fairytale’in bir Noel şarkısı olması. Bunu saklamaya çalışmak yerine, Joseph bir kar makinesi kiraladı. Şarkı için aşırı komik bir klip çektik. Ben ve Theo havuz kenarında, pırıl pırıl güneşin altında şarkı söylüyoruz ama üzerimize gerçekten salakça miktarda kar yağıyor. Aslında montajda, klibin iki farkı versiyonunu yaptılar. Televizyonda yayınlanacak olan daha ciddi versiyonu ve Rock Savaşları’ndan bir sürü karmaşa sahnesinin montajlandığı bir diğeri. Sanırım o versiyonu YouTube’a koyacaklar.”

* * *

Ana salonun bir duvarındaki sekiz büyük ekranın hepsi, aynı kanalı gösteriyordu. Rock Savaşları logosu, bir zamanlar otomatların durduğu boşluklara yerleştirilmişti ve Rage Cola lo-

golu armut koltuklar gittiği için, yarışmacılar odalarından getirdikleri yastıklarla sarmaş dolaş oturmak zorunda kalmıştı.

Ekip üyeleri- ekibe en son katılan ücretsiz görevliden Zig Allen'a kadar- yemek odasından getirilip duvar kenarına dizilmiş sandalyelerde otururken, yarışmacılar kayda alınıyordu. Birkaçı Hit Makinesi reklamını yuhalandı, sonra ekranlarda, dönen bir Kanal Altı logosunu gösterildi. Kanalin sunucusunun sesi alışılmadık ölçüde heyecanlı çıkıyordu.

"Şimdi Kanal Altı'da programı biraz değiştirerek, sizi manşetlerden uzak kalamıyormuş gibi görünen bir yetenek yarışmasıyla şipşak tanıştıracacağız. Ekranlarınızda Rock Savaşları-Hikâyenin Şimdiye Kadarki Kısımı."

Venüs TV logosu hızla belirip kaybolduktan sonra, ekranlarda ufak odasında, dağınık yatakta yarısı doldurulmuş, iki market torbasıyla duran Summer göründü. Ekranın altında bir yazı belirdi: *Yaz tatilinin ilk günü.*

"Selam! Adım Summer Smith. On dört yaşındayım ve Endüstriyel Ölçekte Katliam'ın solistiyim... Pardon, baştan alabilir miyim?"

Sonrasında ne olduğunu kimse göremedi çünkü klip başka bir sahneye atladı. Önce gün doğumundan bir kare, Noah'nın asansörle RyanAir uçağına çıkışı.

"Daha önce tekerlekli sandalyede bir rock yıldızı oldu mu?" diye sordu Noah'nın kayıttaki sesi. *"Aklıma gelen yok ama ben ilk olmak istiyorum."*

Giriş klibinin son karesi, Bayan Richardson'ı merdivenin dibinde dururken gösteriyordu.

"Jay, Theo, Adam," diye bağırırdı. *"Siz pinekleyen DIITlar için kahvaltı hazırladım. En azından kirli donlu kışlarınızı kaldırım da gelip yiyin."*

Sonra ekran, Rock Savaşları logosuna kesti. Elektro gitar sesi duyuldu, arkasından HİKÂYENİN ŞİMDİYE KADARKİ KISMI yazısı logonun ortasına inip onu sarstı.

Seksen dakika boyunca ana salondaki yarışmacılar güldüler, ekrandaki halleriyle dalga geçtiler, süpermarket markalı kollarını içtiler ve Pringles tıkındılar. Arka tarafta Zig, birkaç teb-

rik telefonuna yanıt verdi. Bira, şarap ve mutfaktan başka ne yağmalayabildilerse onu içen ekibin geri kalanına katıldığında, keyfi birazcık yerine gelmişti.

Theo ve Summer'ın büyük finali, derleme program için özel olarak kaydedilmiş tek kısımdı ve aslında kendinden önceki malzemelerin belgesel tarzına pek uymuyordu. Ama güzel çekilmişti ve birkaç yerde yarışmacıları güldürdü.

Bitiş jeneriği başlarken yarışmacılar hallerinden memnundular. Onlara rock müzikle ilgili, diğer ucuz, gösterişli yetenek yarışmalarından farklı bir program teklif edilmişti ve Rock Savaşları özel bölümü, ekranda tam da bunu yansıtmıştı.

Bu aşamada Zig, tamamen sarhoş olmuştu ve konuşmaya başlamadan önce sendeledi. Gömleğinin ön tarafında kocaman bir kırmızı şarap lekesi vardı.

“Hayatta kalacak mıyız, bilmiyorum,” diye söze girdi Zig hüznü. “Stresten bir haftadır uyumadım. Ama bu, yorgun gözlerime çok güzel bir program gibi göründü.”

Herkes alkışladı ve birkaç tezahürat duyuldu. Bunlar daha çok, sarhoş haldeki genç görevlilerden gelmişti.

“Bu sabah Karen Trim aradı,” dedi Zig dili dolaşarak. “Aklim başıma geldi mi, Rock Savaşları’nı alma teklifini kabul etmeye gönüllü müyüm diye sordu. Belki sırf gururdandır. Belki pislüğün tekiyim ama o acuze suratlı cadaloza, şişko toynaklarını programıma sürmesine izin vermektense batmayı yeğleyeceğimi söyledim.”

Zig bunun karşılığında, gecenin en büyük tezahüratını aldı. Karen Trim, Rock Savaşları’nı kurtaracak paraya sahip tek kişi gibi görünse de yarışmacılar ve ekip, gitgide Rock Savaşları’nın başına onun geçmesinden programın çöpe gitmesini yeğleyeceklerinde hemfikir olmaya başlıyor gibiydi.

Zig tekrar otururken, Karolina bir iPad’i suratına dayadı.

“BİB, beş nokta üç,” diye bağırdı Zig, havayı yumruklayarak. “Tanrım! Beş nokta üç!”

Joseph ve deneyimli ekip üyelerinden bazıları, ayağa kalkıp Zig’in elini sıktılar ama yarışmacıların hiçbiri BİB’in ne olduğunu bilmiyordu. Lorrie, Theo’yla geçirdiği geceden beri ağzına

alkol sürmemişti ve üniversitede Televizyon Yapımcılığı okuyordu. Yarışmacılara açıklama yapan o oldu.

“BİB Bağımsız İzleyici Bürosu’nun kısaltması. Binlerce evin izleme alışkanlıklarını takip eden, elektronik bir sistemleri var ve her programı kaç kişinin izlediğine dair tahmin yürütüyor. Beş nokta üç, Hikâyenin Şimdiye Kadarki Kısımı’nı, az önce tahminen beş nokta üç milyon kişinin izlediğı anlamına geliyor.”

“Bu iyi bir şey mi?” diye sordu Dylan.

“Harikulade,” dedi Lorrie. “Birleşik Krallık’ta en çok izlenen programlar, Coronation Street ve EastEnders gibi pembe dizilerdir. Genelde on milyon civarı izleyiciye ulaşırlar. Beş nokta üç, hatırı sayılır bir rakam. Masterchef ya da Top Gear gibi popüler programlarla aynı seviyede.”

Karolina, Lorrie’ye yardım etmek için yanlarına gelmişti. “Hit Makinesi’nin zirve döneminden beri Kanal Altı’nın gördüğü en yüksek seyirci sayısıdır herhalde,” diye açıkladı. “Bir program ne kadar izlenirse, reklamlar için o kadar para talep edebilirsin.”

“Yani Karen Trim’in parasına ihtiyacımız olmayacak mı?” diye sordu Jay.

“Rock Savaşları’nın yapımı çok maliyetli,” dedi Carolina. “Hala yeni bir sponsora ihtiyacımız var ama bu seyirci sayısı, o sponsoru bulmamızı epey kolaylaştırabilir.”

Lucy Wei neredeyse iki saattir oturuyordu. Kaslarını esnetti ve terli atletini sırtından ayırdı.

“Ayaktayken bana bir kola getiriver,” dedi Michelle.

“Kendin al, tembel teneke,” dedi Lucy. Grup arkadaşlarının öne uzattığı bacaklarının üzerinden atlayarak, biraz hava almaya çıktı.

Birkaç görevlinin öpüşmekte olduğu mutfaktan geçti ve Dylan’ı, arka kapının önünde sigara içerken buldu.

“Bir fırt çekeyim,” dedi Lucy, sonra dumanı içine çekerken “Mmm,” dedi.

“Zulam azalıyor,” dedi Dylan. “Babamın bana iki yüz tane Rus sigarası ve büyük bir torba ot göndermesi lazımdı.”

Lucy güldü. “*Baban mı?*”

Dylan büyük bir mesele değilmiş gibi omuz silkti. “Babam, kendimi öldürmek istiyorsam bunu yapabilecek yaşta olduğumu söylüyor.”

“Ben aslında sigara içmiyorum. Ama babam bir nefes bile çektiğimi görse delirirdi. Seninki ne iş yapıyor?”

“Müzik yayımcılığı,” diye uydurdu Dylan. Sonra konuyu değiştirdi. “Program çok güzeldi bence.”

“Öyleydi,” diye katıldı Lucy.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedi Dylan sigarayı uzatarak. “Bitirmek ister misin?”

“Sanırım.”

Lucy ehil bir sigara tiryakisi değildi, o yüzden iki nefes daha çekip izmaritin üzerine basarak söndürdü. Şehirden uzakta, ortalığın gerçekten kararmasını seviyordu ve ufak bir yürüyüşe çıkıp içerideki gürültüden uzaklaşmaya meyil ediyordu. Fakat o bu imkânı bulamadan, Zig dışarı çıktı.

“Favori kraliçe arım,” dedi Zig ters ters.

Lucy’nin sırtından bir ürperti geçti. Zig’in, Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın kazanma şansının sıfıra inmesiyle ilgili tehdidinden beri ilk konuşmalarıydı bu. Adamın nefesi alkol kokuyordu ve iki gündür ne uyumuş ne de duş almış gibiydi.

“Bu programı kurtarmak için kıcımlı yırttım,” dedi Zig dili dolaşarak. “Uyuyamadım, anlarsın ya? Gözlerimi kapatıyorum ama beynim çalışmaya devam ediyor. Bunlar yetmezmiş gibi ukala avukatın birinden bir telefon geliyor.”

“Ben içeri gidiyorum,” dedi Lucy.

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi Zig onun yolunu keserek. Geçip gitmeye çalıştığında, kızın bileğini tutup onu duvara yasladı.

“Çılgık atarım,” diye tehdit savurdu Lucy.

“Onca şeyle uğraşıyorum,” diye tısladı Zig. “Sense babanın avukatına tehditler yağıdırıyorsun!”

Zig bunu söylerken kızın kolunu sıktı, başparmağının tırnağı etine batıyordu.

Lucy dişlerini sıktı. “Elini üzerimden çek, yoksa ben çekerim!”

Lucy onu itebilecek kadar güçlü değildi. Dizini sertçe adamın bacaklarının arasına geçirdi.

“Şerefsiz,” diye bağırdı Lucy, Zig geriye doğru sendelerken.

Zig’in canını ancak adamı sinirlendirecek kadar yakabilmişti. Zig ona doğru atılıp kızı saçından yakalamaya çalıştı. Daha güçlüydü ama Lucy hızlı ve ayıktı. Eğilip nasıl yaptığını bilemediği bir şekilde, dirseğini Zig’in burnuna geçirmeyi başardı.

Zig, burnuna kapattığı eline kanlar damlayarak geriye doğru sendeledi. Lucy alelacele mutfağa girdi. Öpüşmekte olan iki görevli etrafa bakındılar. Lucy’nin bir parçası doğru olanı yapıp Zig’in yaptıklarını şikâyet etmek istiyordu. *Ya Summer ya da Alfie gibi daha ufak tefek birine saldırmış olsaydı?*

Öte yandan, Zig’in her şeyi inkâr edeceğini biliyordu. Mâlikanedekilerin çoğunun, o anda Zig’i Rock Savaşları’nı Karen Trim’in şeytani pençelerinden kurtarma savaşı veren, azimli mazlum olarak görmesi her şeyi daha da garipleştiriyordu.

İki görevli Lucy’yi görmezden gelip öpüşmeye devam ettiler ama kız mutfağın diğer ucuna ulaşmadan, bir V12 motorun kendine has sesi duyuldu.

Öpüşmekte olan iki adamdan biri, Lucy’ye baktı. “Zig’in Lamborghini’si mi o?”

Daha genç olan görevli arka kapıya yönelirken, partneri canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“Buraya gel,” diye inledi. “Zig kocaman adam.”

“Bay Allen,” diye bağırdı görevli, motoru çalışan arabaya doğru koşarken. “Zar zor yürüyorsunuz.”

Ama parlak turuncu arabayla arasında elli metreden fazla mesafe vardı ve Zig’in başının arkasındaki devasa motorla onu duyması imkânsızdı.

Lucy görevlinin peşinden dışarı çıkıp tam Zig’in gazı köklemesine yetişti. Kuvvetli aracın lastikleri kıvılcımlar saçtı, sonra arka teker bir köşede çimlere değerek toprağı savurdu. Arabanın ne hızla gittiğini kestirmek zordu ama Lucy ve iki görevli, evin yan tarafından aracın ana kapıya doğru gittiğini görebilecek zamanda çıktılar.

Zig’in elektronik bir kumandası olduğundan, mâlikanenin kapıları o geldiğinde açıldı ama kapının önüne kamp kurmuş

olan basın mensupları, kamera ayaklarını yoldan çekmek için uğraşıyordu ve en azından bir fotoğrafçı, ekipmanını terk etmeye karar vermişti.

Neyse ki-en azından fotoğrafçı için- Zig çok sarhoştı ve kapılar Edward dönemi atlı arabalarının genişliğine göre tasarlanmıştı; çok daha geniş olan İtalyan süper arabalarınınkine göre değil. Zig işi batırdığını fark ettiğinde, arabanın kocaman seramik freni bile onu kurtaramazdı.

Direğe çaptığında arabanın tamponu göçtü ama sürtünerek yanından geçecek kadar ivme kazanmıştı. Sağ taraftaki bütün turuncu karbon fiber kaplama parçalandı ve plastik parçaları her yana saçılırken, fotoğrafçılar siper aldılar. Çarpma anında motor kapanmıştı ve birkaç hava yastığı açıldığında, yakınlar da duran gazeteci sürüsü havaya sıçradı.

Araba durduğu anda bir fotoğrafçı sürüsü, fotoğraf çekmeye başladı. Yarışmacılar ve ekip, koşarak evden çıktılar.

“Bay Allen?” diye bağırdı gazetecilerden biri, arabanın yukarı doğru açılan kapısını kaldırarak. Hava yastıklarından gelen beyaz bir duman bulutu dışarı süzüldü. “Bay Allen, iyi misiniz?”

“Beni rahat bırakın,” diye bağırdı Zig, iri kıyım gazeteci onu dışarı çekerken.

Zig kanayan burnuyla, ağır ağır dönüp 300.000 poundluk arabasının parçalanmış gövdesini incelerken bir düzine kameranın flaşları patladı.

“Fotoğraf yok, çakallar sürüsü,” dedi Zig dili dolanarak. “Şu kameraları suratımdan çekin.”

“Bay Allen, ne kadar içtiniz?” diye sordu bir muhabir.

“Rage Cola’nın, imajına verilen hasar için Venüs TV’ye yirmi milyon poundluk bir dava açmayı planladığı doğru mu?”

“Bay Allen, Karen Trim’in şirketinizi kelepir bir fiyata almaya çalıştığı doğru mu?”

“Benim önümde o kadının adını anmayın,” diye bağırdı Zig, burnundan kan akmaya devam ederken. “Karen Trim’i bir daha görürsem o salağı boğarım. Ayrıca söylemiş olayım, o ka-

dın ölürse bir sürü plastik cerrah işsiz kalır. Rage Cola'ya gelince, ya da Unifoods, ya da ne diyorsanız. O pislikleri ve onların aile değerlerini takmıyorum artık. Şimdi yolumdan çekilin. Eve gidiyorum ve bayılana kadar içeceğim.”

Ama Zig yüzüstü yere kapaklanmadan önce sadece üç metre ilerleyebildi. Gürültüyle hıçkırarak ağlamasını ve altına kaçırmasını birden fazla kamera kaydetti.

33. BOURNEMOUTH ÖPÜCÜĞÜ

Pazartesi sabah saat 8.28'di. Kanal Altı'nın yöneticisi Mitch Timberwolf, ünlü şef Joe Cobb ve Zig'in yardımcısı Karolina, ana salonun ucundaki uzun masada oturuyorlardı. Yarışmacılara, odalarında kalmaları ve sessiz olmaları söylenmişti. Televizyon ekipleri kurulum yapıyor, gazetecilerse ilk kez Rock Savaşları Mâlikanesi'ne giriyordu.

Kanal Altı halka açık bir şirket olduğundan, duyuruların borsa kurallarına göre yapılması gerekiyordu. Mitch boğazını temizleyip konuşmaya başlamadan önce, saatin tam 8.30 olmasını bekledi.

“Daha evvel Dorset'in ortasında bu kadar gazeteci gördüğümü hiç sanmıyorum,” dedi yönetici şaka yaparak. “Rock Savaşları geçen ay adından söz ettirdiği kadar para kazanmaya başlarsa, umuyorum yakın zamanda aşırı yüklü bonus ödemle ilgili makaleler yazıyor olursunuz.”

Kahkahalardan sonra Mitch, önceden hazırlanmış bir duyuruyu okumaya başladı.

“Bu sabah Kanal Altı Anonim Şirketi'nin, yakın dostum ve ünlü şef Joe Cobb'un da dâhil olduğu bir konsorsiyumla birlikte, Venüs TV'yi Zig Allen'dan satın aldığını duyurmaktan memnuniyet duyarım. Bu anlaşma Venüs TV'nin canlı, bağımsız bir yapım şirketi olarak geleceğini güvenceye alıyor. Aynı za-

manda Cobb'un Mutfağı, İşsizlik Parasıyla Geçinenler ve elbette Rock Savaşları gibi çok tutulan Kanal Altı programlarının uzun vadedeki geleceğini de güvenceye alıyor. Soruları alalım."

"Zig Allen nerede?" diye bağırdı BBC'den bir muhabir.

"Zig Allen aşırı stresten muzdarip. Şu anda özel bir klinikte dinleniyor. Venüs TV'yle ilişkisi kesildi. Şahsım ve Kanal Altı'daki herkes adına, Bay Allen'in çabucak sağlığına kavuşmasını diliyorum."

"Karen Trim'in Rock Savaşları'nın kontrolü için pazarlık masasında olduğu izlenimindeydik. O da yatırımcılarınızdan biri mi?"

Mitch başını salladı. "Karen Trim, Zig Allen'la anlaşmasını sonuçlandırmayı başaramadı. Kanal Altı konsorsiyumunun bir parçası değil."

"Venüs TV'yi burnunun ucundan çekip aldığınız için Karen Trim öfkelenecek midir?" diye sordu üst sınıf aksanlı bir kadın.

Mitch ikna edici olmayan bir gülümseme takındı. "Karen Trim, Kanal Altı ailesinin kıymetli bir üyesidir. Yeni Hit Makinesi sezonunu büyük bir başarıya ulaştırmak için beraber çalışma niyetindeyiz."

"Kanal Altı'nın Venüs TV'deki payı ne kadar büyük?"

"Londra Borsası'na yapılan resmi açıklamada belirtildiği üzere Kanal Altı, Venüs TV'nin yüzde on beş hissesini elinde tutacak ve en başarılı programlarımızın bir kısmının uzun vadeli geleceğini güvenceye alacak bir anlaşmayı kabul etti. Cobb Medya yüzde on hisse alacak. Venüs TV'nin yüzde yetmiş beşlik hissesinin yeni sahibi, henüz kimliğini açıklamak istemiyor."

"Rock Savaşları'nın yeni bir sponsoru olacak mı?"

Mitch başını salladı. "Sponsorlarımız, Rock Savaşları sırasında reklam vermeye çok hevesli görünüyor. Cumartesi yayınlanan programın harika izleyici sayısı göz önüne alınırsa Kanal Altı'nın maliyeti doğrudan, bir sponsor olmaksızın, reklam geliriyle karşılayabileceğine güvenim tam."

"Bay Timberwolf, Kanal Altı'nın en başarılı programlarının, çoğunun kontrolünü ele almış olsa Karen Trim çok mu

güçlü olurdu?” diye sordu sakallı bir muhabir. “Geçmişte Kanal Altı’nın yönetimine el koymayı denediğine dair söylentiler dolaşmıştı.”

Mitch kravatını düzeltip muhabire baktı. “Karen Trim’le ilgili söyleyeceğimi söyledim. Kanal Altı ailesinin kıymetli bir üyesi ve uzun yıllar böyle kalmasını ümit ediyorum.”

Fransız aksanı olan, ciddi bir muhabir söz aldı. “Bunca tanıtım ve pazar günkü harika BİB izleyici sayısıyla Rock Savaşları’nın, Hit Makinesi’nden daha başarılı olması mümkün mü sizce?”

“İki programın da aşırı popüler olmasını umuyorum,” dedi Mitch diplomatça. “Kanal Altı seyircisini, bugünden Noel’e kadar çok heyecan verici bir cumartesi gecesi programı bekliyor.”

* * *

Zig gittiği için, başa Karolina geçmişti. Uzun boylu, sakın Alman’ın, Zig’in televizyon dünyasındaki deneyiminin yerini doldurması gerekiyordu. Yeni görevine, Karen Trim’in üç gece önce kovduğu asistanı Julie’yi işe alarak başladı.

Programın geleceği güvencede olduğundan, Venüs TV’nin harcayacak parası vardı. İlk faaliyetler arasında, ana kapının içinde bir basın çadırı dikilmesi ve havuzun dibindeki mozaik-ten Rage Cola logosunun üzerini kapatmak üzere inşaat ekibinin gelişi vardı.

Öğle yemeğinden kısa süre önce Karolina, kablosuz interneti açtırdı ve yarışmacıların telefonlarının geri dağıtılmasını sağladı. Bundan küçük bir gösteri çıkararak, telefonlarla tabletleri hevesli çocuklara sırmalı kadife bir yastıkta sundular.

Rage Cola sponsorluktan çekildiğinde, ekip kadrosu minimuma indirilmişti ama müzik yönetmeni Mo ve kameraman Gündük gibi tanınmış yüzler mâlikaneye dönmeye başladı. Joseph, Lorie’yi ve bütün deneyimli ekip üyelerini bir toplantıya çağırdı.

Hazırlık Kampı’nın altı haftalık formatı, Rage Cola’nın kaybı ve Hikâyenin Şimdiye Kadarki Kısmı bölümünü yapma kararı sonucu bozulmuştu. Ama ekip programı yeniden düzen-

lemek zorundayken, yarışmacılar neredeyse bir haftadır mâli-kanede tıklı kalmışlardı ve delirmek üzereydiler.

En yakın ortalama büyüklükteki kasaba Bournemoth'tu. Basını atlatmak için, yarışmacılar evin arka tarafından gizlice sıvıştılar ve araba onları almadan önce sekiz yüz metre yürüdüler. Otuz dakikalık yolculuk başlarken, herkes şamatacıydı.

Eve'in kusması için durduktan sonra, Bournemoth'a varıp gruplara ayrıldılar. Jay, bir saati Sadie, Noah ve Babatunde'yle dükkânlarda gezerek geçirdi. Zig'in sarhoş Lamborghini kazası, bütün pazar gazetelerinin ön sayfasında yer almıştı ama programlarından pazartesi de ön sayfalarda bolca söz edildiğini gördüklerinde şaşırmışlardı.

En popüler makale, *TRİM ROCK SAVAŞLARI'NI ALMAK İÇİN GELDİ*, çoktan tarih olmuştu. Ama daha paçoz birkaç gazete, Söместir Saç Kesimi'nden bir kızın ağabeyinin, anlaşılan üç okul çocuğunun otobüs durağında öldüğü korkunç bir kaza sonrası hapiste olmasıyla ilgili haberler yayımlıyordu: *ROCK SAVAŞLARI YARIŞMACISININ AĞABEYİ MÜEBBET YATİYOR*.

"Umarım basın ailemle ilgili kirli çamaşırlar aramaya başlamaz," dedi Noah. "Yanlış anlamayın, hepsi epey sıkıcı."

Jay sırtıttı. "Benim ailemin kirli çamaşırlarını kurcalayan bir gazeteci olursa, herhalde çığın altında kalıp ölür."

"Theo fena değil ama," dedi Noah.

"Theo'yu seviyorsun," diye takıldı Sadie. "Senin idolün o."

"Git başımdan," dedi Noah savunmacı bir tavırla. "Herkes Theo'ya saydırıp duruyor ama bana karşı daima iyiydi."

Jay başını salladı. "Theo manyağın tekidir ama aslında ah-laki bir pusulası var. Mesela süpermarketten çalar ama hayır derneklerini soymaz. Onu kızdıran birini tokatlar ama bayılta-na kadar dövmez. Asıl kötü olanlar, en büyük ağabeyim Danny ve küçük kardeşim Kai. Danny on altı yaşından beri hapiste. Salak arkadaşıyla bir iddia bayiini soydular. Kauçuk bir batonla müdür yardımcısının kafasına vurmuş ve kasadaki kadını hırpalamışlar. Salaklar bir yığın para bulacaklarını sanmış ama kasadan aldıkları sadece seksen pound. Geri kalanı, çalışanların hiçbirinin erişemediği, zaman ayarlı bir kasadaymış."

“Ne kadar yatacak?” diye sordu Babatunde.

“Yeterince uzun değil,” dedi Jay. “Danny’nin eve geleceği günü düşündükçe korkuyorum. Ünlü olursam, birilerine onu ve Kai’yi temizlemesi için on bin verebilirim.”

Noah gülümsedi. “*KARDEŞLERİ ÖLDÜRMEK İÇİN ROCK YILDIZINDAN 10 BİN*,” dedi. “Bu kesin haberlere çıkardı.”

“Benim ailem pek heyecan verici değil,” dedi Babatune. “Annemler, onların izinden gidip doktor olmamı istiyor. Bu ironik çünkü durmadan işlerinin ne kadar berbat olduğundan bahsediyorlar.”

Noah’nın tekerlekli sandalyesi onu, Rock Savaşları’ndakiler arasında en tanınanlardan biri yapıyordu. Diğerleriyle buluşacakları Odeon sinemasına yaklaşırlarken dörtlü, güneş yanığı olmuş ergen kardeşler tarafından durduruldu. Kızlar imza istiyordu ama kimsede kalem ya da kâğıt yoktu.

“Çok havalı bir program,” dedi iki kızdan küçük olanı.

“Kime oy vereceksiniz peki?” diye sordu Babatunde. “Umarım Jet’tir.”

İki kız da omuz silkti. Sonra daha büyük olanı “Summer’ın sesi muhteşem,” diye itiraf etti.

Küçük kardeşi başını salladı. “Ama grubu pek iyi değil. Ne tür müzikti o?”

“Trash metal,” dedi ablası. “Çok boktan!”

Babatunde kardeşlerin aksi yönüne ilerlerlerken, Jay’e baktı. “Rock Savaşları’nı Summer kazanacak,” dedi ciddiyetle. “Sanırım geri kalanlarımız ikincilik için savaşıyor.”

“Kesin değil,” dedi Jay. “Summer’ın sesi, Endüstriyel Ölçekte Katliam’a büyüleyici bir faktör kazandırıyor. Ama yarışmadaki en iyi grup degiller.”

“One Direction, X Factor’de ikinci olmuştu,” dedi Noah. “İyi gidiyor gibiler.”

Artık Odeon sinemasını görebiliyorlardı ve diğerlerinin bazıları, çoktan dışarıda bekliyordu. Kızlardan bazıları-ve birkaç gönülsüz erkek arkadaş- bir romantik komedi filmi izleyeceklerdi. Ama bütün oğlanlar, Galaksinin Koruyucuları’nı izlemek istiyordu.

Öğleden sonra seansında, her sırada sadece birkaç kişi olduğundan yayıldılar. Jay etrafa bakındı ve Summer yanına oturduğunda gülümsedi.

“Kaslı bir süperkahramanı kim sevmez,” dedi Summer, gülümseyerek.

“Mısır?” diye sordu Jay, büyük kutuyu ona doğru eğerek. “Sadece tuz var üzerinde.”

Summer bir avuç alırken, başka bir reklam başladı.

“Şu salak filmi başlatın,” diye bağırdı Theo. Boş kola şişesi-ni salonun öbür ucuna fırlattı.

Summer sırtıttı. “Birazdan atılacak.”

“Umarım.”

Summer hafifçe koluna vurdu. “O senin ağabeyin.”

Jay cıkcıklandı. “Yani sen de Theo’nun cazibesine kapılan kızların uzun listesine mi dâhil oldun?”

Summer gülümsedi. “Eh, iç çamaşırı mankenlerinininki gibi bir vücudu var ve düetimizin provaları sırasında gördüm ki onunla çalışmak şaşırtıcı derecede kolay. Ama...”

Summer, söylese mi söylemese mi emin olamıyormuş gibi duraksadı.

“Ama ne?”

“Ben daima kastansa beyni tercih ederim,” dedi Summer. Sonra eğilip Jay’in dudaklarını nazikçe öptü.

Jay sakın kalmaya çalıştı ama yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Birkaç saniye donakaldıktan sonra, gergin bir tavırla kolunu Summer’m omzuna attı. Kız başını Jay’in omzuna yaslayarak biraz daha mısır aldı.

“Asırlardır bir hareket yapmanı bekliyorum,” dedi Summer kısık sesle. “Aslında benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım.”

34. YARGILAMA

Salı

Gelecekteki savaş alanı turları için ünlü bir sunucu tutulacağına dair söylentiler dolaşıyordu ama şimdilik eski görevli Lorrie, Rock Savaşları'nın yüzü olmayı sürdürüyordu. Şimşek çakıp yağmur Rock Savaşları Mâlikanesi'nin ön tarafındaki toprağı döverken, Lorrie elinde büyük bir şemsiyeyle tutuyordu.

“Geçtiğimiz altı hafta boyunca, Rock Savaşları yarışmacıları bol bol eğlendi. Işıltılı partilere katıldılar, ünlü yeteneklerden eğitim aldılar ve hepsi arkadaş oldular. Ama şimdi-”

Dengesini bozacak kadar güçlü bir esinti şemsiyesine dolar-ken, Lorrie konuşmayı bıraktı.

“Kestik,” diye bağırdı yönetmen Angie.

“Bunu içeride yapsak?” diye yalvardı Lorrie. “Sırtım sırlı-sıklam oldu.”

“İş atmosferde bitiyor,” dedi Angie. “Drama yaratmaya çalışıyoruz, hava da mükemmel. *Şimdiden* tekrar alalım.”

“Sette sessizlik!” diye bağırdı Angie'nin asistanı.

“Ses!”

“Kamera kayıttı!”

“Kayıt!”

“Şimdi işlerin ciddileşmesinin vakti geldi,” dedi Lorrie, bir başka esinti saçını bozarken. “Üç rock efsanesinin gelmesini bekliyoruz. Cumartesi gecesi on iki grubun her biri canlı performanslarını sunduktan sonra, efsaneler onlara on üzerinden puan verecek. Sonra telefonunuzla oy verip en düşük puanı alan üç gruptan birini kurtarmak, siz seyircilerimize kalacak.”

“Kestik,” dedi Angie, Lorrie’ye her iki başparmağını da kaldırarak. “Çok iyiydin, Lorrie, azmin için teşekkürler.”

Lorrie koşarak içeri girdiğinde, bir görevli ona havlu verdi. Makyaj ekibinden bir adam saçını düzeltmeye, ekipse sıradaki çekim için hazırlanmaya koyuldu. Kurulum, altı kameranın ve ışıkların ayarlanıp kırk sekiz gönülsüz yarışmacının yağmurun altında sıraya sokulması yarım saat sürdü.

Hazırlandıklarında ve elli metre yukarıdaki kameralı drone doğru pozisyona geldiğinde, yağmur dinmişti. Angie “Burada on binlik lastik yakıyoruz. Tek seferlik bir çekim olacak. Herkes hazır mı?” dedi.

Kapının yanında, yol boyunca ve evin önünde kameralar olduğundan, asistan yönetmen kayıt emrini kurusıkı bir tabancayı ateşleyerek verdi.

Üç kırmızı Ferrari, sütunu hâlâ Zig’in Lamborghini’siyle temasının izini taşıyan ana kapıdan içeri girdi. Direksiyon başında dublör sürücüler ve yolcu koltuğunda rock efsaneleriyle arabalar, hızla evin önüne doğru ilerledi.

İlk Ferrari Lorrie ve mikrofonuna yaklaştığında, durmak üzereymiş gibi yavaşladı. Sonra sürücü gazı kökleyerek arka lastikleri yakmaya başladı ve Lorrie’yi lastik dumanından bir pusun içinde bıraktı. İlk Ferrari evin önündeki avluda daireler çizirken, ikinci ve üçüncü de ona katıldı.

Lastik dumanından yarı boğulmuş ve ekstra gürültülü olacak şekilde ayarlanmış egzoz borularından sağır olmuş haldeki yarışmacılar, üç araç sonunda önlerinde durduğunda gülerek alkışladılar. Efsaneler, arabalardan inip Lorrie’ye doğru yürümeye başladılar. Seyrek saçlı, orta yaşlı bir adam; siyah kaptan giymiş, punk stilli bir kadın ve kovboy çizmeleriyle dar kot giymiş, aynalı güneş gözlüğü takan genç, ateşli bir adam vardı.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu Lorrie, mikrofonu orta yaşlı adamın yüzüne dayayarak.

Adam, Londra işçi sınıfı aksanıyla konuşuyordu. “Buradayım,” dedi Lorrie’ye. “Ama sanırım midem yolun gerisinde bir yerlerde hâlâ.”

Üç efsanenin hepsi Lorrie’nin yanında durduğunda, kadın boğazını temizledi ve gözlerini yakan lastik dumanını yok saymaya çalıştı.

“Zaten bilmiyorsanız,” diye söze girdi, “bu gitarist Earl Hart. Yirmi milyonun üzerinde albüm sattı ve Find My Love’daki gitar motifi Terror FM dinleyicilerinin oylarıyla, tüm zamanların en iyisi seçildi.”

Lorrie mikrofonu, punk stilli kadına uzatarak “İkinci efsanevi jürimiz Beth Winder. Seksenlerde grubu Gristle’in solistiydi, arada bir oyuncu, otuzdan fazla filmin müziklerinin bestecisi ve En İyi Müzik dalında iki kez Oscar adayı. Rock Savaşları’na hoş geldiniz!”

“Burada olmak güzel,” dedi Beth. “Programın büyük bir hayranıyım. Bir sürü genç, yetenekli grup doğru düzgün müzik yapıyor!”

Beth havayı yumruklarken, yarışmacıların bir kısmı tezahürat yaptı.

“Sona kalsa da son derece önemli,” dedi Lorrie, yakışıklı, genç kovboya gülümseyerek. “Jack Pepper, indie müzikte bir sensasyon yarattı. Albümleri dünya çapında milyonlar sattı. Ayrıca iki roman yazdı ve dünyanın her yanında, mülteci kamplarında yaşayan yüz binlerce çocuğun eğitimine katkıda bulunan Barış Kampı yardım derneğini kurdu. Yaptığı bunca şeye rağmen daha yirmi dört yaşında! Jack, burada olman gerçekten çok harika!”

Jack güneş gözlüklerini aşağı çekip Lorrie’ye yoğun bir bakış attı. “Numaranı alabilir miyim? Çok güzelsin.”

Lorrie kıpkırmızı oldu ve Jack onu yanağından öperken, yarışmacı kızlardan bazılarından bir ooo nidası koptu. Jay Summer’in, Jack’e bakışını görüyordu ve çılgınca kıskanmıştı.

“İşte *bol bol* sevişebilen bir adam,” dedi Babatunde.

“Eee...” diye kekeledi Lorrie, deneyimsizliğini belli ederek. Jack’in kendiyile çok gurur duyduğu görünüyordu. “Jack... Önümüzdeki üç gün boyunca, her efsanemiz dört grubu çalıştıracak ve bu haftasonu yayınlanacak bölüm için gösterilerini kusursuzlaştıracak. Bu zorluğu iple çekiyor musun?”

“Bebeğim,” dedi Jack, sol kaşını kaldırıp Lorrie’nin gözlerinin içine bakarak. “Daima zorluklara hazırım.”

* * *

Jay, önceki gün Summer’la ilişkileri başladığından beri iyi bir moddaydı. *Bir kız arkadaşım var* heyecanı vardı, peşinden de gecenin bir yarısını, şezlongda Summer’la sarılıp öpüşerek geçirmesi üzerine erkek yaşıtlarından gördüğü yeni saygı gelmişti.

Ama kız arkadaşı olması ne kadar harikaysa, dünyanın en iyi gitaristlerinden birinin de Jet’in prova odasına girmesi o kadar gülünçtü. Jay hâlâ bu rüyadan, evde annesinin bağırışlarına ve ona vurmaya hazır bekleyen Kai’ye uyanmayı bekleyip duruyordu.

“Sessiz bir grupsunuz,” dedi Earl Haart, peşinde ufak bir kamerayla çekim yapan bir görevliyle eski ahıra girerken.

Yerler taş döşeliydi. Tek havalandırma kaynağı kapı olduğundan hava yapış yapıştı. Görevli duvara yaslanarak çöküp sıkışık alanda düzgün bir görüntü yakalamak için, geniş aç adaptörünü lensine taktı.

Hepsi adamın elini sıktılar. Jay, Theo, Adam ve Babatunde kibarca kendilerini tanıttılar. Sonra Earl, bir köşede duran piyano bankını çekip üzerine oturdu.

“Londra’nın kuzeyindensiniz yani,” dedi Earl. “Nerelerden?”

“Tufnell Parkı’nı bilir misiniz?” diye sordu Adam.

“Öğrencilik günlerimin gezinti alanı,” dedi Earl samimi bir edayla. “Kuzey Londra Politeknik’te matematik okudum. İlk performanslarımın bazıları, öğrenci birliğinde ve oralardaki barlardaydı. Güzel günlerdi!”

Adam gülümsedi. “Artık Kuzey Londra Üniversitesi oldu. Öğle yemeği vaktinde, annemin balıkçı dükkânına oradan bir sürü öğrenci gelir.”

“Güzel balık ve patates...” dedi Earl sevgi dolu bir sesle. “Şimdilerde bulması çok zor. Artık her yer McDonald’s ve bardağı beş poundluk fiyakalı kahve dükkânlarıyla doldu. Eskiden yolun hemen aşağısındaki balıkçı dükkanına giderdim. White Horse barın yanındaki.”

Jay başını gitarından kaldırdı. Artık rüya gördüğünü biliyordu.

“Annemizin orası,” dedi Adam gururla. “Elli yıldan uzun süredir ailemizin işletmesi. Yandaki bar da öyle.”

“Dünya küçük,” dedi Earl. “Orayı işleten yaşlı adam... Kocaman bir bıyığı vardı, esaslı adamdı. Biri sorun çıkarırsa tezgâhın üzerinden geçerdi ve PAT. Tek yumrukta yere sererdi!”

“Dedemizdi o,” dedi Adam.

“O nasıl?” diye sordu Earl. “Şimdi yetmişlerinde olmalı.”

“Biz doğmadan öldü,” dedi Adam. “Kanser.”

“Yazık,” dedi Earl. “Yandaki ara sokağı hatırlıyorum. Orada bir kızla sevişmiştim ve Tanrı şahidim, bütün bu süre boyunca patates yemeye devam etti.”

Jet’in dört üyesi de gülmeye başladı.

“Ara sokağa o mavi tabelalardan koymalılar,” dedi Theo, herkes gülerken. “Earl Haart- rock gitaristi- burada bir hatunla sevişti, 1980.”

“74 yılıydı,” diye düzeltti Earl.

“Hâlâ Londra’da mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Babatunde.

“Chelsea’de bir dairem var. Ama vergilerden kaçmak için 70’lerin sonunda Los Angeles’a taşındım. Eski eşlerim, çocuklar ve torunlar hep California’da, yani sanırım artık evim orası.”

Konuşmanın sonuna gelirken, Earl uzanıp Jay’in dizine vurdu.

“Duyalım hadi.”

Jay gitarından başını kaldırarak “Ha?” dedi şaşkın şaşkın.

“Aklında bir kız var,” diye açıkladı Adam.

“Kendi liginden yukarılara oynuyor,” diye ekledi Babatunde.

“Eh, benim motifimi tıngırdatıyor,” dedi Earl içerlemiş gibi.

“Hadi duyalım bakalım, genç Jay.”

Jay’in beyni düşüncelerle doluydu ve Earl’in Find My Love’daki meşhur motifini tıngırdattığının farkında bile değildi.

“Pardon,” dedi Jay. “Bunu duymaktan bıkmışsınızdır herhalde.”

Earl güldü. “Find My Love’ı dinlemekten asla bıkmam. Bana kalırsa o şarkı, hesabıma akan paranın sesi. Şimdi çal bakalım, çocuk!”

Jay sesi açmak için gitar amfisine uzanırken, çok rahatsız hissediyordu. Motifi çok iyi bilmiyordu ve ne kadar güzel çıktığına şaşırmıştı.

“Bakıyorum da odada iyi bir gitaristimiz var,” dedi Earl kalkıp Jay’e gitarını vermesini işaret ederek. “Böyle çalabilir misin?”

Earl, Jay’in gitarını omzuna asıp sırtına doğru çevirirken, görevli daha iyi bir açı yakalayabilmek için yaklaştı. Tellere yetişmek için Earl’in ellerinin tuhaf bir açıyla bükülmesi gerekiyordu ama en meşhur motifini sırtındaki gitarda çalarken etrafına bile bakınmadı.

“Dişinle de çalabildiğin doğru mu?” diye sordu Jay.

“Çalabiliyordum,” dedi Earl. “Hala kendi dişlerime sahip olduğum vakitlerde.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra Earl “İşe koyulmadan önce, bir melodi çalmanızı istiyorum,” dedi.

Oğlanlar Earl’e hangi şarkıyı çalacaklarını tartışırken, Michelle’in ahırların dışındaki çimenlikten bağırıldığını duydular.

“Asla olmaz,” diye bağırıldı Michelle. Jet ve birkaç diğer grubun üyeleri prova odalarından çıkıp Michelle’i eski punkçı Beth Winder’la yüz yüze buldular. “We Built This City, dünyadaki en adi rock şarkısı. Grubumuzun adı Endüstriyel Ölçekte Katliam yahu! Trash metal grubuyuz biz, yetmişlerden kalma, iğrenç bir glam rock tezek yığınıyı yeniden canlandıracak değiliz.”

“Güçlü yönlerinize oynamalısınız,” dedi Beth, Michelle aralarında duran kameramana pis pis bakarken. “Summer, elinizdeki en büyük koz.”

“Başlarım öyle işe,” dedi Michelle. “Artık bundan mı ibaretiz yani? Summer Smith’in arkasında çalan grup muyuz? Güzel, küçük sarışın kız şakıdığı sürece kimsenin bir tarafında değil mi?”

Ablası Lucy, prova odasından fırlayarak “Sakinleş, Michelle,” dedi. “Bir öneriydi sadece.”

“Başka bir şarkı buluruz,” dedi Summer, Lucy ve Co-co’nun peşinden bahçeye çıkarak. “Michelle’e kesinlikle katılıyorum. Rage Rock’tan beri her şey bana odaklıydı ve bu için haksızlık.”

Beth, Michelle’den uzaklaşıp parmağıyla dört kızı işaret etti. “Bununla uğraşmama gerek yok,” dedi. “Yirmi beş yıldır müzik sektöründeyim ve siz kazansanız da kaybetmeniz de aynı parayı alacağım.”

“Beni desteklediğin için sağ ol oda arkadaşım,” dedi Michelle, Summer’a sarılarak.

Dört kız prova odalarına dönerlerken, Summer gülümsüyordu ama Lucy öfkeden deliye dönmüştü.

“En azından Beth’in söylediklerini dinleyebilirdin,” dedi ters ters. Baterisinin arkasına geçerken, Michelle’e öfkeyle baktı. “Fark etmediysen, az önce bizi programdan eleyebilecek oy-lardan birine sahip birini kızdırdın.”

35. AYDINLIK, KUTLU BİR GÜN

Perşembe

Jay duşta, Louis Armstrong'un What a Wonderful World şarkısını söyledi. Belinde havlusu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıktı.

“Kes sesini, seni mutlu piç!” dedi Babatunde. Batonunu nazikçe fırlatarak, Jay'i eğilmeye zorladı. Oğlanın havlusu düştü.

Jay yatağına gidip alelacele iç çamaşırını giyerken, Babatunde kahkahalara boğuldu.

“Kadınlar böyle bir vücuda nasıl direnebiliyor?” diye takıldı, çelimsiz göğsüne tişörtünü geçiren Jay'e.

“İşi çözdüm,” dedi Jay, görevlilerin temiz çamaşırlarını getirdiği plastik torbayı karıştırırken. “Jet'le birkaç popüler şarkım olacak ama siz ezikleri bırakıp tek başıma kalana kadar kariyerim gerçekten yükselişe geçmeyecek. O zaman kadar Summer da birkaç tane çok satan albüm çıkarmış olur. Düğünümüz, Hello! dergisinin kapağında çıkacak. Mayfair'de bir dairemiz olacak ama daha çok Los Angeles'ta yaşayacağız. Üç çocuk, küçük kızımız için bir midilli ahır ve hayranları uzak tutmak için iki rotweiller. Seni kâhya olarak işe alırım ama eşofman üstünden kurtulman lazım.”

“Kafan baya iyi gibi,” dedi Babatunde, Jay çoraplarını giyerken. “Ufak aşkınız suya düşerse, epey yüksekte düşeceksin.”

“Güneş geri geldi,” dedi Jay, pencereden bakıp grup arkadaşının uyarısını duymazdan gelerek. Aydınlık bir gündü ve bir dolu gazeteci, yeni dikilen çadırlarının dışında sigara içiyorlardı. “Kahvaltıya inmek ister misin?”

“Birazdan gelirim. Annem geceleri çalışıyor ve arayacağıma söz verdim.”

Mâlikanedeki yemeklerin bir kusuru olmamıştı ama artık şef Joe Cobb’un Venüs TV’de hissesi olduğu için mutfak ekibinin bir kısmını, kendi ekibiyle değiştirmekte ısrar etmişti. Jay yemek odasında bakınıp Summer’ı göremeyince, hayal kırıklığına uğradı ama fırından yeni çıkmış ekmek ve kruvasanların kokusu onu avuttu.

Arka tarafta Jay’in neredeyse hiç tanımadığı birkaç kız vardı. Bir omlet siparişi ettikten sonra Kıyamet Pandaları’ndan Leo’nun yanına oturdu ve kayısılı çörekten bir ısırık aldı.

“Yeni yemekleri sevdim,” dedi.

Leo her zamanki konuşkanlığında değildi. “Jen seni arıyordu, onunla konuştun mu?”

Jay başını salladı. “Görevli Jen mi yoksa basın koordinatörü Jen mi?”

“Basın koordinatörü,” dedi Leo. Sonra kararsız bir duraksamanın ardından “Bu sabah gazetelerde seninle ilgili bir şeyler vardı,” diye ekledi.

Jay rahatsız olmuş görünmüyordu. “Benim ailem söz konusu olunca kaçınılmazdı bu. Ağabeyim Danny’le mi ilgili?”

“Haberin yok mu?” dedi Leo. “*Seninle* ilgili.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” diye karşı çıktı Jay. “Ailenin en masum üyesi falanım. Hangi gazetedeydi?”

“UK Today.”

Yemek odasında genellikle etrafta dolaşan, birkaç geride bırakılmış gazete olurdu. Bir aşçı Jay’in omletiyle bir demlik çay getirdiği sırada, oğlan etrafa bakınıp aradığı hariç diğer bütün gazeteleri buldu.

“Al,” dedi Leo, Jay eli boş döndüğünde. Samsung marka bir tableti masada kaydırarak ona gönderdi.

UK Today’in sitesi de kâğıda basılı hâli gibi, kırmızı ve siyah tasarıma sahipti. Manşetler bile aynı yazı tipiyle atılmıştı. Leo’nun ekranındaki şöyle diyordu:

ROCK SAVAŞLARI’NDAN JAY, ANNESİ BİR POLİSLE YATTIKTAN SONRA DOĞDU

Jay manşeti sevmemişti. Gazetenin kiminle röportaj yaptığını gördüğünde, makaleyi daha bile az sevdi.

Televizyon dünyasının en tartışılan yeni programını sarsan sansasyonel bir gelişmeyle, UK Today yarışmacılardan Tristan ve Alfie’nin annesi, Jane Jopling’le özel bir röportaj yaptı. Kuzey Londra’nın zengin Hampstead muhitindeki 2.5 milyon poundluk evinden konuşan, hamileliğinin son dönemlerindeki Bayan Jopling, rakip yarışmacılar Jay Thomas, Adam Richardson ve Theo Richardson’ın anneleri, Heather Richardson hakkında bir dizi şaşırtıcı iddia ortaya attı.

Bayan Jopling’in iddiasına göre, Jay Thomas’ın gerçek babası polis memuru Chris Ellington (33). Bayan Jopling’in hikâyesine göre Kıdemli Memur Ellington on dokuz yaşında, bakir ve yeni göreve başlamış bir polis memuru olarak, sekiz çocuk annesi Heather Richardson’ı kocası ve azılı Kuzey Londra gangsteri Vincent ‘Elektrikli Testere’ Richardson tarafından çalınmış eşyalarla dolu bir araç sürerken yakaladı.

Bayan Jopling’e göre, Heather Richardson’ın üç küçük oğlu vardı ve çaresizce hapse düşmekten kurtulmak istiyordu, dolayısıyla kendini genç memurun kollarına attı. Kısa bir cinsel ilişkiden dokuz ay sonra, Kıdemli Memur Ellington’ın oğlu Jayden Ellington Thomas doğdu. Annesiye çalıntı mal bulundurmaktan asla tutuklanmadı.

Hikâyesi, Heather Richardson’ın çalıştığı balıkçı dükkânının eski bir çalışanı tarafından doğrulanan Jane Jopling, ortaokuldan beri Heather Richardson’la yakın arkadaş olduklarını söyledi. İkisinin arkadaşlığı, Jane 1996’da varlıklı iş adamı Gideon Jopling’le evlendiğinde sona ermiş.

Bayan Jopling “Heather kıskançlıktan deliye dönmüştü,” diyor. “Kendi ailesi hâlâ sokakta sürünürken, benim bir yerlere gelmiş olmamı kaldıramıyor.”

Bu yılın başlarında, Londra’daki müzikli bir mekânın dışındaki kavgalarından sonra, Jane Jopling ve Heather Richardson’a polis ihtarı verilmişti. Bu olay, Bayan Jopling’in 65.000 pound değerindeki Porsche Cayenne marka arabasının gizemli bir şekilde Regent’s Canal’a atılmasından sonra gerçekleşmişti. Diğer iddialar...

Jay, makalenin kalanını ağzı açık okudu.

“İyi misin dostum?” diye sordu Leo. “İş başında bir sosyal hizmet görevlisi var mı, diye bakmamı ister misin?”

“İyiym ben,” diye yalan söyledi Jay, gözleri dolarken. “O sosyal hizmetçi salaklardan birinin *duygularımı* sormasını istemiyorum. Birini aramam lazım sadece.”

Jay, alelacele yemek odasından geçip mutfağın arka kapısından dışarı çıktı. Dışarıda sigara içen kimse yoktu. Telefonunun sinyalini kontrol ettikten sonra, hızlı arama menüsünden babasını buldu.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra “Selam evlat,” dedi Jay’in babası Chris.

“Selam,” dedi Jay. “Görev başında mısın, değil misin emin değildim.”

“İşte değilim. Gazeteyi gördüğünü varsayıyorum?”

“Tabii ki. Okula döndüğümde herkesten bir araba laf işiteceğim. Ama asıl endişelendiğim konu sensin. Bu senin işini etkileyecek mi?”

“UK Today muhabiri, dün gece beni arayıp hikâyeyi doğrular mıyım, diye sordu. Bu sabah emniyet amiriyle görüştüm ve istifamı verdim.”

Jay yumruk yemiş gibi hissediyordu. “Ne yaptın? İnkâr edemez miydin?”

“Annemi eleştirmek istemiyorum ama uzun zamandır bu olaya bir tür şaka gibi bakıyor. Yıllar içinde epey bir insana anlattı.”

“Kendimi bildim bileli polissin,” dedi Jay. “Ne yapacaksın?”

“Emniyet amiri, bu vakanın kariyerimin başında yaşandığı ve ondan beri sicilim temiz olduğu için, cezalandırılma ihtimalimin pek yüksek olduğunu düşünmediğini söyledi.”

“Ama bu adil değil,” deyiverdi Jay. Kalbi güm güm atıyordu. “Herkes hata yapar. *On dört* yıl önceydi bu.”

Jay’in babası cıkcıkladı. “Gençtim, naftim ve seks konusunda meraklıydım. Ama bu bir suçluyu yakalayıp seks karşılığı salıvermemi mazur göstermez. Bir polis memuru için, bundan daha ciddi bir iş yoktur.”

“Kahretsin,” dedi Jay, ayağını yere vurarak. Dışarı çoraplarıyla çıktığını fark etti. “Böyle olacağını bilsem, bu salak programa asla katılmazdım.”

“Benim yaptığım bir şey için kendini suçlama,” dedi Chris katı bir tutumla. “Belki de bir sebebi vardır. Annenle yatmak, herhalde ömrümde yaptığım en aptalca şeydi ama senin gibi bir oğlum olması, açık ara hayatımda başıma gelen en güzel şey.”

Jay’in gözleri doldu. Bir ayağını yerden kaldırdığında çorabının sıırıslıklam olduğunu gördü.

“Yalnız mısın?” diye sordu Jay. “İyi olacak mısın?”

“Johno’yla kalıyorum. Otuz üçüncü doğum günümde tanıştığın hani.”

“Şişman olan,” dedi Jay başını sallayarak.

“Eve gitmeye çalıştım ama oraya vardığımda, garaj yolunda herhalde yirmi gazeteci vardı. Karakoldan ayrılmadan önce, üniformamı teslim etmek zorundaydım, o yüzden şu an üzerimde dolabımdaki eski bir eşofman altı ve Johno’nun tişörtlerinden biri var. Herhalde XXXL ve üzerimde elbise gibi kalıyor. Johno’nun eşi işten dönerken, Primark’tan bana birkaç parça şey alacağını söyledi.”

“Ama nasıl oyalanacaksın?”

“Battlestar Galactica’nın beş sezonunun Blu-ray DVD’leri var,” dedi Chris şaka yaparak. Bir hıçkırık duyduğunda ciddileşti. “Sen iyi misin, evlat?”

“Sadece... Şoke oldum,” dedi Jay. “Medyada lafımız geçmeye başladığında, Elektrikli Testere ve Danny’yle ilgili bir şeyler

bulurlar diyordum. Bunun senin başına gelebileceği, hiç aklıma gelmedi. Bayan Jopling'i veli toplantısında falan görürsem, tokadı öyle bir basacağım ki."

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Chris sertçe. "Belki de böylesi en iyisidir. Üzerimde çok stres vardı. Sainsbury's'de güvenlik görevlisi olarak aynı maaşı almam herhalde ama daha rahat uyurum. Ya da okula dönerim. Üniversiteye belki."

"Bu iyi olurdu," dedi Jay onu yüreklendirerek. "Zekisin. Belki avukat falan olabilirsin."

"Hiçbiri olmazsa, eminim milyoner rock yıldızı oğlum bana bakar."

36. ASIRLARDIR BUNUN OLMASINI İSTİYORDUK

Jay'in zihni hiç rahat değildi. Bir yanı, basın çadırına koşup UK Today muhabirlerinin üzerine kaynar kahve atmak istiyordu. Diğer yanı odasına çekilip her şeyden saklanmak istiyordu. Bir diğer yanıysa Rock Savaşları Mâlikanesi'ni terk edip babasının yanında olmak istiyordu.

Jay'in babası, işini ciddiye alırdı. Bütün arkadaşları polisti ve sosyal hayatı, birimler arası duvar tenisi ve dart ligleri üzerine kuruluydu. Tek başına yaşıyordu. Jay, babasının her şeyi geçiştirip sorun olmadığını söylerken, yalan söylediğinden emin-di. Chris Ellington sadece işini değil, bütün kimliğini yitirmişti.

Jay grup arkadaşlarıyla prova odalarında buluştuğunda "Annemle konuştum," dedi Adam ona. "Öfkeden köpürüyor. Öte yandan, UK Today hikâyeyi kendi tarafından anlatması için ona altı bin teklif etmiş. The Post'un teklifi, sekiz bin ama on bin bekliyor. Len de bir minibüsün üzerine çıkıp üst kat pencelerinden fotoğraf çekmeye çalışan bir muhabiri yumruklamış."

Jay, annesine üzülüyordu ama yaşları beşle on dokuz arasında değişen sekiz çocuk ve Londra'nın en belalı sokaklarından birinde, işletmesi gereken bir balıkçı dükkânı olunca dert etmesi gereken, ulusal bir gazetenin onu kolay bir kadın olarak

yaftalamasından daha önemli şeyleri vardı. Örneğin; en küçük üç çocuğunun düzgün beslenmesini sağlamak, çalışanların kasadan para çalmasını engellemek ve hesabında elektrik faturasını ödeyecek kadar para olduğundan emin olmak gibi şeyler.

“Bayan Jopling’i bir elime geçirsem...” diye hırladı Theo, yumruğunu avucuna vurarak.

“İki oğlu olması çok yazık,” dedi Adam. “Bir kızı olsaydı, Theo onunla yatarak kadını gerçekten çileden çıkarabilirdi.”

“Herhalde Tristan’la yatabilirim,” diye şaka yaptı Theo. “Bahse varım gönüllü olur.”

Ağabeylerinin onun tarafında olması, Jay’e iyi hissettirdi ama bu işi şakaya indirgemiş olmaları onu rahatsız etmişti.

“Biraz hava almam lazım,” dedi.

Biri boş, diğerinde Buzlu Vader’ı çeken bir kamera ekibi olan birkaç prova odasını geçti. Üçüncüsü, Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın odasıydı. Summer oturmuş kendini bir dergiy-le yelpazeliyordu. Üç grup arkadaşı, bir aranjman üzerinde çalışıyorlardı.

“Avvv,” dedi Lucy, Jay’i görünce. “İyi misin?”

Coco ona sarıldı ve Michelle bile, hafiften sempati gösteren bir şekilde mırladı. Jay sevildiğini hissetti. Dergisini bırakmış, grup arkadaşlarına bakan Summer’la göz göze geldiler.

“Müzikten bahsediyorsanız on beş dakika mola verebilir miyim?” diye sordu Summer.

Dışarı çıktıklarında öpüştüler. Yirmi metre yürüyüp bir zamanlar biniş alanı olan yerdeki sert otlara otururlarken, Summer’in gözlerinin ışığa alışması biraz zaman aldı. O yanında olunca, Jay kendini çok daha iyi hissediyordu. Kız prova odasında terlemişti ve o ayakkabılarını çıkarırken Jay bacaklarına beğeniyle baktı.

“Bu çok kötü,” dedi Summer. “Seninle ilgili o yalanları basmaları.”

Jay çimlere uzanıp bir papatya koparıırken, yarım ağız gü-lümsedi. “Yalan değil,” dedi iç çeker gibi. “Keşke Noah ya da Babatunde gibi olsaydım. Bilirsin işte: anne, baba, normal işler ve normal sayıda kardeş.”

Summer başını salladı. “Ön sayfaya çıkmadan önce bilesin diye söylüyorum: annem bağımlı. Birkaç kez hapse girip çıktı ve onu sekiz yaşından beri görmedim. Babamın kim olduğuna dair en ufak fikri yok. Büyük ihtimalle, sırf uyuşturucu almak için birileriyle yatarken hamile kaldığı içindir.”

Jay gülümsedi. “Bu yüzden senden hoşlanıyorum. Çok ortak noktamız var.”

Birkaç papatya daha kopardı ve onları Summer’ın göbeğine serpiştirdi. Kız ona doğru döndü. Dünyanın en harika öpücüğünü paylaştılar.

“Dokuz yaşına kadar her yıl, kan testi yaptırmak zorundaydım,” dedi Summer, sonunda ayrıldıklarında. “Çünkü annem iğnelerini falan başkalarıyla paylaşıyordu. Küçükken gece yatağında uzanıp dehşet içinde kanımda beni öldürecek, görünmez bir şeyler olduğunu düşünürdüm.”

Jay buna ne cevap verse bilemediğinden, burnunu Summer’ın boynuna sürttü. “En güzel koku, seninki.”

“Sainsbury’s Basics deodorant,” dedi Summer. “Kırk dokuz peni.”

“En azından bir dolarmış gibi kokuyorsun,” diye takıldı Jay.

Summer elini, onun tişörtünde yukarı doğru gezdiriyordu. Epey ateşli bir histi, ta ki kız göğsünün ucunu kıvrıranaya kadar.

“Şakacı çocuk. Sen öğle yemeğinde, son baharatlı sosisli baget sandviçi yemiş gibi kokuyorsun.”

“Kötü mü?”

“Kokular tuhaf, değil mi?” diye gözlemde bulundu Summer. “Mesela açken yemek harika kokuyor ama tokken çok kötü. Baharatlı sosis ve hafif ter, senden gelince aslında epey güzel kokuyor.”

Jay gülümsedi ama yanıt vermek istemedi çünkü Summer’ın başı göğsünde, öylece yatmak çok hoştu. Gazetelerde çıkan şeyleri ve bu kız arkadaş işinin nasıl boyunu aştığını ve Jet’in, Rock Savaşları’ndan elenebileceğini zihninden atmaya çalıştı. Üzerlerine Tristan’ın gölgesi düşene kadar, ikisi de o anın tadını çıkarmayı başardılar.

“Gazetedeki yazı güzeldi, maymun suratlı,” dedi Tristan.

Jay doğrulup eski en yakın arkadaşına baktı. Tristan'ın, kuzeni Erin'le çift olmasından nefret ediyordu yani yanında Summer'ın olması, o açıdan skoru eşitlemişler gibi hissetmesini sağladı.

"Maymun suratlı," dedi Jay düşünceli düşünceli. "Prova odasından buraya elli metre yürüdün ve bulabildiğin en iyi hareket bu muydu?"

"Baban istifa etmiş," dedi Tristan. "UK Today sitesinin her yanında yazıyor. Sanırım şimdi o da, ailenin geri kalanı gibi, devletten yardım alacak."

"Muhafazakâr parti destekçisi anneni çok dinliyorsun," dedi Jay. "Zengin değiliz ama ailemden kimse devlet yardımı almıyor."

Tristan yüzünü buruşturdu. "Annenin doğurma hızına bakılırsa, *biraz* yardım alıyor olmalısınız."

Jay, Tristan'ın onu kışkırtmasına alışkındı ve canı sıkılmaktan çok siniri zıplamıştı. Ama Tristan, istemeden Summer'ın da canını sıkmıştı. Kız ayağa fırlayıp parmağını ona doğru uzattı.

"Ne hakla böyle dersin?" diye bağırdı Summer. "Hoş olmalı herhalde, iki milyon poundluk bir evde, yeni bir Porsche'la dolaşan bir anneyle yaşamak. Ama bazı insanlar öyle yaşamıyor ve bu onların suçu değil. Bazı insanlar, devletten yardım alıyor çünkü hastalar ve bu konuda yapabilecekleri bir şey yok. Bazı insanlar, sırf bir haftalık yiyecek almak için üç kuruşun hesabını yapmak zorunda. Bazı çocuklar, daha büyük ayakkabı almaya paraları yetmediği için ayakları kanayarak okula gidiyor."

Summer'ın öfkesi, prova odalarındaki çocukların dikkatini çekmişti. Babatunde'nin baterisinin duraksaması, Adam ve Theo'nun da onların arasında olduğunu gösteriyordu.

"Yine mi çenen düştü Tristan?" diye bağırdı Adam, peşinde Theo'yla dışarı fırlarken.

Jay'in dev gibi iki ağabeyini gören Tristan, öylesine panikledi ki Summer'ı itip koşmaya başladı. Jay ayağını uzattı ve bacağına acı verici bir darbe aldıysa da Tristan'ı çimlere serdi.

Buzlu Vader'ı çeken kamera ekibi, Theo'nun Tristan'ı yerden kaldırıp omzuna atışını kaydetti.

"Tamam, küçük geveze pislik," dedi Theo. "Çok *uzun* zamandır kaşınıyorsun sen."

“Theo, bırak onu,” dedi kameraman gönülsüzce.

Ama ne kameraman ne asistanı ne de görevli aşırı kaslı bir boks şampiyonuyla çatışmaya hevesliydi, o yüzden kamerayla takip ettiler.

Bir an için Jay, Theo’nun Tristan’a ciddi bir zarar vereceğinden korktu. Ama çabucak Theo’nun nereye yöneldiğini çözdü. Amacının acıdan çok, küçük düşürme olduğunu fark etti.

Ahırların sonunda bir tuvalet vardı. Burayı ellinin üzerinde ekip üyesi ve yarışmacı yerine, birkaç seyisin kullandığı zamanlarda inşa edilmişti ve ortalık genelde kirli oluyordu. O kadar ki, kızların çoğu, oğlanların geride bıraktıkları göle basmaktansa biraz yürüyüp mâlikaneye dönüyordu.

“Bırak beni,” dedi Tristan. “Bunu ödeteceğim sana! Bırak beni!”

Theo, kapıyı bir tekmede açıp işemekte olan Elçiler grubundan bir oğlanı ürküttü.

“Çekil,” diye kükredi Theo, Theo’nun cüssesi ve Tristan’ın savrulan bacaklarından ürken oğlan etrafa bakınırken.

Çocuk çişini yan taraftaki otlarda bitirmeye mahkûm dışarı çıkarken, Tristan çaresizce son bir kez bağırdı.

“Seni öldüreceğim piç kurusu!”

Theo öne doğru eğilerek Tristan’ın başını klozete yaklaştırdı.

“Ne kadar çok kıvranırsan Trissieciğim, o büyük pislik izi alnına yapışmış halde dışarı çıkma şansın o kadar artıyor.”

Daima sadık bir kız arkadaş olan Erin, ta Brontobayt’ın prova odasından koşarak geldi.

“Bırak onu Theo,” dedi. Sonra kamera ekibine baktı. “Bunu durduracağınıza neden çekiyorsunuz?”

“Bizden iri,” dedi görevli.

“Theo,” diye bağırdı Erin, Tristan’ın başı klozetin içine değdiği sırada içeri dalarak.

“Babam çok nüfuzludur,” diye bağırdı Tristan burnuna pislik ve eski gider kokusu dolarken. “Seni dava edecek. Her bir penini alacak.”

Theo güldü. “Trissie, senin söylemekten çok hoşlandığın üzere, ailem hep fakir. Param falan yok.”

Tuvaletin eski moda rezervuarlı, zincirli bir sifonu vardı. Theo onu çekmek için uzanırken Adam, Erin'in sevdiceğini kurtarmaya yönelik cesur teşebbüsünün en muhtemel sonucunun, Theo'nun dirseklerinden ya da Tristan'ın savrulan bacaklarından birinden bir darbe yemesi olduğunu fark etti.

"İncineceksin," diye uyardı, Erin'i belinden yakalayıp geriye doğru çekerek dışarı çıkarırken.

Erin, Adam'ın Theo'yu korumaya çalıştığını sanmıştı. Theo, Tristan'ı suya boğmak için zinciri çekerken Erin, Adam'ın ellerinden kurtuldu. Kuzeninin ne kadar öfkeli olduğunu fark etmeyen Adam, Erin yumruğunu ona doğru savururken kendini savunmaya çalışmadı bile.

"İmdat!" diye bağırdı Tristan. Sonra tuvalet suyuyla dolmasını istemiyorsa ağzını kapatması gerektiğini fark etti.

"Dersini almışsındır," dedi Theo. Sendeleyerek kabinden çıkarken, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Dosdoğru kame-rayaya doğru yürüyerek yumruğunu avucuna vurdu ve "Ailemle ilgili atıp tutmak isteyen başka biri var mı?" diye bağırdı.

Yüzünü tutan ve çenesiyle kolundan kan damlayan Adam'ı gördüğünde, Theo'nun kendine güveni biraz söndü.

"Burnumu kırdı," diye inledi Adam. Burun deliklerini tıkayan kan sesine komik bir tını katıyordu. "Kemiğin kırırdadığını hissedebiliyorum!"

Adam yalpalayarak dolanırken, Tristan klozetten saçıyla burnundan su damlayarak, öksürerek çıktı.

"Kaydı durdurun," diye bağırdı. Tuvaletin çişle kaplı zeminine serilirken, ağlamanın eşiğindeydi.

Yaklaşık yirmi çocuk, bütün olan biteni görmüştü. Tristan emekleyerek dışarı çıkıp Erin'in elini tutup kalkarken, birkaç gergin kıkırtı duyuldu.

Jay tişörtünü çıkarıp burnuna bastırsın diye Adam'a verdi, sonra kaygıyla Summer'a baktı. Korkunç bir bulantı hissediyordu. Theo bir sürü delice şey yapmıştı ama daha önce hiç, bir başka Rock Savaşları yarışmacısına saldırmamıştı. Sorun çıkacaktı, hatta belki Jet'in Rock Savaşları'ndan atılmasına yol açacak kadar büyük bir sorun.

37. SD

Kamera, pasaklı bir konser salonunda dolaştı. Bar tezgâhı çatlamıştı, alçak tavan kadim bir sigara dumanından sararmıştı ve her bir duvarla sütunu grafitiler kaplıyordu. Lorrie, metal kasanın tepesine konulmuş, sönük duran, neon ışıklı bir Rock Savaşları tabelasının hemen önünde, sahnenin ortasında duruyordu.

“Granada Salonu’na hoşgeldin, Liverpool!” dedi Lorrie, kamera dolaşmayı bıraktığında. “The Beatles, altmışlarda ilk gösterilerinin bazılarını burada sahneledi ve burası yetmişlerde Liverpool’un punk hareketinin merkeziydi. Bu cumartesi, on iki Rock Savaşları grubunun her biri bu tarihi sahneye çıkıp üç Rock Savaşları efsanesini etkilemek zorunda. Sonrasında kimin yarışmanın eleme safhasına kalacağına karar vermek, siz seyircilere kalacak. Rock Savaşları- Hazırlık Kampı Kapışması’nı kaçırmayın! Bu cumartesi altı buçukta, canlı yayınlanacak. Yalnızca Kanal Altı’da!”

“Kayda devam,” dedi Joseph. “İyiymiş Lorrie ama dışarıda geri geri giden bir kamyonun seslerini yakaladık sanırım. Yani bir kez daha baştan alalım. Ne zaman hazır olursan.”

* * *

Zig Allen, Rock Savaşları gibi programları hayata geçirmenin günlük emeğinden çok, onları hayal etmek konusunda donanımlı, yaratıcı bir tipti. Karolina Kundt ise farklı türden bir yaratıktı. Tablolar, bildiriler ve elektronik takvimlere göre yaşıyordu ama hasta olduğunu söylemek için arayan bir aççı ya da günün bütün çekim programını altüst eden bir fırtınayla uğraşması gerektiğinde de zorlanmıyordu.

İdare Karolina’ya geçtiğinden beri, ekip daha mutlu görünüyordu, işler Zig’in hafif kaos ve insanların, onun parasını harcamasıyla ilgili huysuz söylenmelerinden oluşan yönetiminde olduğundan daha sorunsuz ilerliyordu. Ama şimdi uzun boylu, saçları hafif kırışmış, Alman kadın ilk büyük zorluğuyla yüzleşmekteydi.

Zig'in eski ofisi yeterince büyük olmadığından, Karolina onun dışındaki açık plan yönetim ofisindeki bir masaya tüne-mişti. Yedi endişeli yarışmacı, ona dönük ofis sandalyelerinde oturuyor, göreve yeni getirilmiş asistanı Julie ve görev başında-ki sosyal hizmet görevlisi yanında duruyordu.

Brontobayt, Karolina'nın solundaydı. Alfie dehşete düşmüş, Salman canı sıkılmış, Tristan saçını yeni yıkamış gibi görünüyordu. Erin'in parmak eklemlerinde sargılar vardı. Karolina'nın sağında; kafasına mermi yemek üzereymiş gibi hisseden Jay, eşofman üstü ve güneş gözlüğüyle her zamanki kadar anlaşıl-maz duran Babatunde ve her zamankinden çok daha az ukala görünen Theo vardı. Adam gelememişti çünkü kırık burnunun düzeltilmesini bekleyen bir kazazedeydi.

"Çekimler başlamadan önce hepiniz bunları imzaladınız," dedi Karolina, zımbalı A4 kâğıtlarını sallayarak. "Bu kişisel davranış bildirilerini kendim yazdım. Bütün Rock Savaşla-rı yarışmacılarından beklenen tavır ve davranış standartlarını açıklıyorlar. Bu kuralları ihlal etmenin cezası da belirtilmiş: bu kuralları ihlal eden kişi, Rock Savaşları'ndan elenip grubunun diğer üyeleriyle birlikte eve gönderilecek."

Karolina kâğıtları masaya attı. "Maalesef şu aşamaya kadar, bu anlaşmalara çok az dikkat edildi. Ama bu benim idaremden öncesine dayanıyor. Yani başlangıç olarak, neden hepinizi şu anda eve göndermeyeyim?"

Tristan söz aldı. "Atmanız gereken grubun Jet olduğu belli. Ben saldırıya uğradım, burada kurban *benim*."

Jay'in sesi buruktu. "Üzerime gelip o arada Summer'ı da üzerek, bütün bu olayı sen başlattın."

Karolina, Erin'i işaret etti. "Adam hastanede ve çok ciddi bir şekilde yaralandı. Her iki grubun üyeleri de Rock Savaşla-rı'ndan elenmelerini gerektirecek saldırılarda bulundu."

Brontobayt'ın solisti Salman, tereddütle elini kaldırdı. "İki grubu atarsanız, cumartesi günü bölüm nasıl işleyecek?"

Jay de bunu merak etmişti ve tutunduğu tek umut buydu.

Theo, kollarını göğsünde kavuşturdu. Aniden her zaman-ki hali gibi konuşmaya başladı. "Bizi *atabilecek* olsan, şimdiye çoktan atmış olurdun."

Karolina, Theo'ya ateşler saçarak baktı. “Yarışma sensiz işlemez mi sanıyorsun? Aslında çok basit. Bu hafta sonu iki yerine, tek grup eleriz. Sonra birkaç hafta geçirip üçüncü haftada, elektronik oy sistemiyle ilgili bir sorun olduğunu duyururuz. Bu hatadan dolayı hiçbir grup elenmez. Yani Jet'i ve Brontobayt'ı *atabilirim*. Rock Savaşları'na yansıyan sonuç, üç hafta içinde en aza indirgenmiş olur.”

“Babam sizi dava edecek,” dedi Tristan sertçe ve Theo'yu işaret ederek devam etti: “Ben bir şaka yaptım. O işi aşırı abarttı. Saldırıdan tutuklanması gerekir.”

“O kötü müydü sanıyorsun?” diye yanıtladı Theo. “Gelecek sefere, kafanı sokmadan önce tuvaletin tıkalı olduğundan emin olurum.”

Jay, Theo'nun tişörtünün kolunu çekerek eliyle sakın olmasını işaret etti.

“Yeter,” diye buyurdu Karolina, tünediği masadan bir SD hafıza kartı alarak. “Size iki seçenek sunacağım. İlk seçenek, zaten özetlediğim. Bu odadan çıktığınızda üst kata gidip ayrılmak üzere çantalarınızı hazırlamaya başlayacaksınız. Ağlayıp inleyebilirsiniz. Polisi arayacağınıza ya da Venüs TV'ye dava açacağınıza dair tehditler savurabilirsiniz ama bu kartta Brontobayt ve Jet'i, Rock Savaşları'ndan atışımı mazur göstermek için ihtiyaç duyduğum bütün görüntüler var. Ya da,” dedi dramatik bir edayla. “İkinci bir seçenek daha var. Siz yediniz, şanslısınız ki on iki grubun her birinin cumartesi canlı yayında görünmesi, Rock Savaşları için daha iyi olur. Hele de Theo en popüler yarışmacılarımızdanken. Yani teklifim şu. Bu talihsiz vaka hiç *yaşanmamış* gibi yapacağız. Tristan, Jay ve Summer'ı üzmedi. Theo abartılı bir tepki vermedi. Erin, Adam'ın burnunu kırmadı. Herkes yarışmada kalır ve ben olayın görüntülerinin tek kopyasını barındıran bu SD kartı, kâğıt öğreticiye atarım. Seçim sizin ama yalnızca oy birliğine varırsanız bu iş kalkışırım.”

Bir an sessizlik oldu, sonra Jay elini kaldırdı. “Bana uyar,” dedi, Babatunde'nin eli de onunkinin peşinden havaya kalkarken.

Sonra Salman elini kaldırdı. Alfie aynısını yapmadan önce ağabeyine kaygıyla baktı.

“Gerçekten acı çeken kişi benim burada,” dedi Tristan öfkeyle.

Alfie onu düzeltti. “Duş alabilirsin. Görevliler kıyafetlerini yıkamak zorunda kalacak ve burnu kırılan da Adam.”

“Ah,” dedi Karolina. “Bundan bahsetmem gerekirdi. Joseph, hastanede Adam’ın yanında. Bu teklifi ona açtım ve herkes yarışmada kaldığı sürece Adam mutlu.”

Bunu duyduklarında, Erin ve Theo da ellerini kaldırdılar. Tek çekimser Tristan kalmıştı.

Salman onun sandalyesini tekmeledi. “Rock Savaşları’nda kalmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Ama Tristan’ı kolunu hızlıca havaya kaldırmaya ikna eden, kız arkadaşı Erin’den yediği sert bakış oldu.

“Neyse ne,” dedi. “Çenemi kapalı tutacağım. Her şey müzikle ilgili, değil mi?”

İki gruptan da birkaç kişi başlarını salladı. Karolina, üç adım atıp kapının yanındaki kocaman kâğıt öğütücüyü çalıştırdı. İçerideki metal silindirlerce parçalanırken, hafıza kartı tatmin edici bir çatırtı çıkardı.

“Toplantı bitmiştir,” dedi Karolina, ofisinin kapısına doğru giderken. “Bu gece iyice dinlenmeye çalışın. Yarın, cumartesi geceki büyük gösteriden önce prova yapmak için son şansınız. Bunu, son uyarınız olarak kabul edin. Böyle bir olay tekrarlanırsa, müsamaha göstermem.”

Çocuklar peşlerinde sosyal hizmet görevlisiyle dışarı çıkarlarken, Julie yeni patronuna doğru gidip kısık sesle konuştu.

“Son baktığımda, bütün küçük ekip çekimlerinde GY-150 kullanıyorduk. Karen’in programlarında SD kartlarımızdan biri arızalanırsa diye, hep ikili kayıt modunu kullanırdık.”

Karolina gülümsedi. “Çok mantıklı. Biz de aynısını yaparız.”

“Yani...” dedi Julie gülümseyerek.

“Diğer SD kopyası kasamda kilitli,” diye açıkladı Karolina. “Tristan kurnazın teki ve annesi her açıdan bir canavar. Bana sorarsan, Brontobayt ilk roundlarda elenirse, oğlanın Venüs TV’ye dava açmaya kalkma şansı epey yüksek.”

38. KIRK SEKİZ

Cuma

Summer, ilk iş olarak tuvalete gitmek üzere uyandı ve görevlilerin kapısının altından bir not atmış olduğunu gördü.

BİLDİRİ

Karolina Kundt'tan bütün yarışmacılara,

Rock Savaşları'ndan elenen yarışmacılar mâlikaneye DÖNMEYECEKLER. Bu öğleden sonra, çıkmadan önce bütün yarışmacılar özel eşyalarını havuz başından, ana salondan ve diğer alanlardan alıp odalarına yerleştirildiğinden emin olmalıdır.

Bütün müzik aletleriniz, grubunuzun prova odasında bırakılmalı. Depodan ya da diğer gruplardan ödünç aldığınız ekipman varsa, lütfen Liverpool için yola çıkmadan önce geri verin.

Elenen yarışmacıların özel eşyaları ve ekipmanları, üç gün içinde evlerine gönderilecektir.

Summer, odasından çıkıp iki kat aşağıdaki dergiler, kupalar ve havuz ayakkabılarıyla dolu ana salona bakarken duygulandı. İçeri ilk girdiği öğleden sonrayı hatırlıyordu ve onun üzerinden altı hafta geçtiğine inanamıyordu.

Jay, merdivenlerin yanında bekliyordu. Bir öpücükten sonra, metal kaydırakla alt kata indiler. Lobiye istiflenmiş masaları, plastik sandalyeleri ve beyaz tahtaları fark ettiler. Hepsi polietilen ve kartona sarılıydı; yepyenyidiler.

“Tatil bittiği için, burada derse girmek zorunda olmamız çok tuhaf olacak,” dedi Jay.

“Elenip gerçek hayatlarımıza dönmek zorunda kalmamız daha da tuhaf olurdu.”

“Elenmeyeceksin. Rock Savaşları’nın süper starısın sen.”

Summer emin olamayarak elini salladı. “Ama şimdiden bir jüri üyesini üzdük ve bir Pantera parçası çalışıyoruz yani sesimi seven, küçük, yaşlı kadınların oyunu alamayacağız.”

Ekibin çoğu, çoktan Liverpool’daydı, canlı yayın için kuru-lum yapıyorlardı. Karolina’nın çizelgesinde cuma sabahı, prova zamanı olarak işaretlenmişti ama grupların ekipmanlarının çoğu, çoktan program için kuzeye gönderilmişti ve hava güzel olduğundan yarışmacılar gitme vakti gelene dek genelde havuz kenarında takıldılar.

Üç rock efsanesi helikoptere binerken, on iki grup kapılarında gruplarının logoları olan devasa Mercedes limuzinlerde sefalet çekmek zorunda kalacaktı. Üniformalı şoförler gecelik çantalarını limuzinlerin bagajına koyarken, mülkanedeki son kamera ekibi fotoğraf çekimi için ön bahçeye banklar koydu.

On altılık üç sıra halinde dizilen yarışmacılar, tripodla takılmış bir Nikon fotoğraflarını çekerken gözlerini kısmamaya çalıştılar. Ön kapısına tırmanan sarmaşıkla büyük konak, fotoğrafa zengin bir yatılı okul fotoğrafı havası katıyordu, fakat çocuklarda üniforma yerine, oryalli saçlar, zımbalı bileklikler, yırtık kotlar ve burunlarında halkalar vardı.

Birkaç sakın basın mensubu da çekime katılmak üzere davet edilmişti ve birkaç gayriresmi soru sordular. Dylan, Jay ve Noah kendilerini yan yana buldular. Radyo muhabiri, önlerine ufak bir ses kayıt cihazı koydu.

“Ben Rok FM’den Tash,” dedi kadın. “Siz oğlanlardan birkaç laf alabilir miyim?”

“Tabii, herhalde,” dedi Jay. Dylan ve Noah başlarını salladılar.

Muhabir ucunda büyük bir mikrofon olan bir ses kayıt cihazı çıkardı.

“Gergin misiniz bakalım?”

“Biraz,” dedi Dylan. “Fotoğraf için dizilirken, manganın eğitimi geçip Britanya Savaşı’na falan gönderildiği o eski filmlerden birindeymişim gibi hissettim.”

Jay’le Noah güldüler.

“Tabii ki,” diye ekledi Noah, “en büyük fark, o adamların kafalarına Nazi kurşunu yeme riski vardı, bizim başımıza gelebilecek en kötü şeyse, kendimizi rezil edip bir televizyon programından elenmek.”

“Programı çevreleyen tartışmalar düşünülünce, sizce aileleriniz sizinle gurur duyuyor mudur?”

“Bu programı tartışmalar var etti,” dedi Dylan. “Her şey patlamadan önce, Rock Savaşları hiçliğe doğru yol alan bir gençlik programıydı. Şimdiyse ana kuşaktayız.”

“Annemin gurur duyduğundan emin değilim,” dedi Jay. “Ama The Post hikâyesini anlatması için ona on dört bin verdi ve o parayla balıkçı dükkânımızı yenileyecek.”

“Ya baban? O zorlanmış olmalı.”

Şimdi Jay daha rahatsızdı ama medya eğitiminden pozitif kalmakla ilgili dersi hatırladı ve sahte bir gülümseme oturttu yüzüne. “Babam harika biridir. İstifa etmek zorunda kalması yazık oldu ama yeni bir şey yapmak için bir fırsat bu.”

“Yarın Garanada Salonu’nda olacak mı?”

“Sanmıyorum,” dedi Jay.

“Ailem gelecek,” dedi Noah.

“Harika yanıtlardı, çocuklar,” dedi Tash, hâlâ kayıta olduğundan emin olmak için cihazının ekranını kontrol ederek. “Son olarak, adınızı söyleyip Rok FM harika diyebilir misiniz?”

Oğlanlar biraz tuhaf görünerek çabucak bunu nasıl yapacaklarını tartıştılar. Sonra bir ağızdan konuştular:

“Biz Rock Savaşları’ndan Jay, Noah ve Dylan. Bizce Rok FM harika!”

“Kısa ve tatlı,” dedi muhabir neşeyle. “Çok teşekkürler.”

Limuzinlerin yanında her şey ters gidiyordu. Rock Savaşları Mâlikanesi’nin tepesine yerleştirilmiş uzaktan kumandalı bir kamera vardı ve Angie, on iki grubun limuzinlerinin sırayla ayrılışını gösteren dramatik bir kare çekmeyi planlamıştı. Ne

yazık ki kimse şoförlere haber vermemişti ve birkaçı, grubun dört üyesi biner binmez yola çıkmıştı.

Jet'in Mercedes'ine ilk binen, Jay oldu. En arkada sürücüyle aynı yöne bakan iki tane lüks koltuk, diğer uçta, dört metre-den uzakta iki tane ters yöne bakan koltuk vardı. Arada kalan bölüm, tamamen ısıltı doluydu. Bir tarafta üç kişilik deri bir kanepa, diğerindeyse plazma televizyon, PS4 ve aydınlatılmış bir kokteyl barı olan ahşap bir konsol vardı.

"Beğendim!" dedi Jay, en önden içeri girip en arkadaki koltuklara giderken.

Babatunde "Babamın arabası bundan çok daha büyük," diye yalan söyledi ve karşılığında birkaç kahkaha aldı.

Genç grup üyelerine hazırlık olarak, bardan bütün alkol kaldırılmış ve tavana bir çift aşırı geniş açılı kamera takılmıştı.

"Vay be," dedi Theo hayretle. "Buraya bir kız getirirsen sevişeceğin kesin."

Çok hevesli görünmeyen tek kişi, ağırlı kesicilerden sersemlemiş, burnunu kapatan plastik bir mask olan Adam'dı.

Jay rastgele düğmelere bastı ve kendini, aynı anda koltuğu yatarken, masaj özelliği çalışırken ve panoramik tavanın açılışını izlerken bulduğunda "Hadi be!" dedi.

Anlaşılan, sonunda bütün limuzinlerin sırayla yola çıkmasından vazgeçmişlerdi. Jet'in aracı gitmeye hazırlanırken, Dylan cama vurdu.

"Beni bırakır mısınız?" diye sordu. "Diğerlerine tuvalete gitmem lazım demiştim. Geldiğimde bensiz gitmişlerdi."

"Yer yok," diye takıldı Theo, geniş alana açılan kapıyı açarak.

"AMAN TANRIM," diye bağırdı Jay, başının üzerinde, havaya açık tavandan çıkan baloncuklar üfleyen bir pervaneyi çalıştıran düğmeye bastığında. "Bu arada seksten daha iyi!"

"Sen ne bileceksin ki?" diye sordu Adam.

Dylan kanepeye gömülürken, araç ağır ağır Rock Savaşları Mâlikanesi'nden çıkmaya başladı. Jay, arka camdan peşlerinden gelen iki limuzine ve gittikçe küçülen büyük konağa baktı.

"Burayı bir daha hiç göremeyebiliriz," dedi hüzünle.

"Kimin umurunda," dedi Babatunde, dolaptan bir Pepsi alırken. "Yarın elensek bile hayatımın en güzel yazını geçirdim."

39. THEO’NUN BOYUTLARI

Dorset’ten Liverpool’a varmaları, normal trafik ve tek bir tuvalet molasıyla beş saat sürdü. Yolculuğun ilk yarısında, birbirinin eşi olan on iki limuzin birbirine epey yakındı. Diğer yöne giden arabalar, içerdekilerin kim olduğunu fark edince korna çaldılar, farklı limuzinlerdeki yarışmacılar mesajlaştılar ve şoförler bunu bir daha yapmamaları için huysuz uyarılarda bulunup tekrarlamaları durumunda panoramik tavanları kilitlemeden önce, birkaç kişi ayağa kalkıp başlarını tavandaki pencereden çıkardı.

Limuzinlerin çoğu, A34’ten direkt Liverpool’a gitmeyi tercih ederken, bazı grupların arada durup yol üzerinde yaşayan aileleriyle görüntülenmesi ayarlanmıştı. Jet’in limuzini için bu, Londra’ya yüz altmış kilometrelik bir geri dönüş ve cuma trafiğiyle cebelleşmek anlamına geliyordu.

“Bak Summer bana ne gönderdi,” dedi Jay, Babatunde’ye WhatsApp’tan gelen fotoğrafı göstererek. Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın limuzininin leopar desenli halısını ve Pepsi şişelerinin tepelerinden yapılma bir kalbi gösteriyordu.

“Tatlıymış,” dedi Babatunde. “Ama Michelle yazıyor burada.”

“Summer’ın eski bir Nokia’sı var,” diye açıkladı Jay. “Kamerası bile olduğunu sanmıyorum.”

Camden civarında trafik tamamen tıkalıydı. Theo koltuğunu yatırmıştı ve yarı uyur haldeydi. Birisi başının yanındaki cama vurduğunda, ürküdü. Camden Lock'un en kalabalık kısmından geçiyorlardı ve kaldırımlar kanalla son moda standların keyfini çıkarmaya çıkmış insanlarla dolup taşıyordu.

Theo camı açtı ve beş tane ojeli tırnaklı el içeri uzandı.

“Programı çok seviyoruz,” dedi kızlardan biri. “Yarın için iyi şanslar.”

Birkaç kişi tavana vurdu ve meyve suyu satan bir standın sahibi, bağırarak inip bedava bir bardak içmelerini söyledi:

“Camden’in en iyi portakal suyu! İstedığınızı biliyorsunuz!”

Zavallı kızın birini sokakta sürüklemekten korkan limuzin şoförü, durup dörtlülerini yaktı. Arkasındaki otobüs anında korna çaldı.

Theo son eli de sıkıp camını tekrar kapattı. Birkaç kişi daha, arabadaki Jet logosunu görmüştü ve camlar filmli olmasına rağmen el sallıyorlardı.

Şoför uzaklaşırken, insanlar fotoğraflar çekiyorlardı. Tufnell Park’a on dakika daha vardı. Şoför ara sokaklardan ilerledi. Kardeşlerin yaşadığı sokağa geldiklerinde, oğlanlar annelerinin balıkçı dükkânının dışında yaklaşık altmış, sokağın karşı tarafındaysa yirmi kişilik grupların beklediğini gördüler.

“Geleceğimizi nereden bildiler?” diye sordu Jay. “İnternet sitesinde falan duyurmuş olmalılar.”

Şoför tavanı açtı ve Jet’in dört üyesiyle Dylan başlarını dışarı çıkarmak için ayağa kalktılar. Telefonların flaşları patladı. Rock Savaşları’nın kameramanı, göbekten çekim yapıyordu. Güdük, bir merdivenin tepesinde, kalabalığın üzerinden dramatik bir kare yakalıyordu.

“Bu delice,” dedi Jay gülümseyerek. Ama bir yandan da kendi evinde kalabalığın üzerine çökmesi fikrinden ne kadar hoşlandığından emin değildi.

Limuzin dururken, gri ceketler giyen, iki çam yarması gibi adam, oğlanlar inibilsin diye alan açtılar. Theo dengesizce tavanda durup kaldırıma atlarken, bol bol tezahürat aldı. Jay ve diğerleri kapıdan daha geleneksel bir çıkış yaptılar.

Dışarıdaki kalabalığın dışında, balıkçı dükkânının içi de tıklım tıklımdı ama Jay'in gözü balıkçı dükkânından uzakta, ara sokağın duvarındaki büyük, beyaz grafitiye takıldı.

THEO RICHARDSON'IN UFACIK BİR PENİSİ VAR

"Bakıyorum da eski kız arkadaşlarından biri, sırrını açığa vurmuş," dedi Adam.

Dylan ve Jet'ten oğlanlar kahkahalara boğulurken, Theo öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. Basın koordinatörü Jen'in elinde keçeli kalemler vardı. Jay, kalemlerden birini alıp on yaşlarında görünen bir kızın imza defterini imzaladı.

"Sırayla ilerleyin," diye emretti Jen, diğerleri de imza dağıtmaya başlarken. "Kameralar içeride kurulu. Siz oğlanları, tezgâhın arkasında balık ve patates servis ederken çekmek istiyoruz."

"Pardon," dedi Jay, tıksık tıksık balıkçı dükkânına girerken, birinin ayağına bastığında. Televizyon ışıkları ortalığı normalden çok daha aydınlık yapmıştı. Tezgâhın arkasına geçtikten sonra görevlilerden biri, Jay'e çizgili bir önlük verdi ama oğlan bunu görmezden gelerek annesine çabucak sarılıp ilerlemeye devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yönetmen Angie. Sinirlenmişti.

"Üç saattir arabadayım," dedi Jay. "Sence?"

Jay'in altı yaşındaki kardeşi Hank, merdivenin dibindeydi. "Selam!" dedi Jay sevgiyle. "Pardon dostum, patlamak üzereyim."

"Summer'ı öptüğünü gösterdiler," dedi Hank, Jay'in peşinden üst kattaki tuvalete gelerek. "*Bunu* neden yaptın ki?"

"Büyüyünce anlarsın," dedi Jay, uzun zamandır tuttuğu çişini yaparken kapıyı kapatmaya bile zahmet etmeden.

Dışarı çıktığında, Dylan'ın tuvalet sırada olduğunu gördü. Angie üç kardeşin balıkçı dükkânında servis yapışını çekerken, Jay'in üvey babası Len, Jay'in en küçük üç kardeşini limuzini göstermeye götürdü.

Angie'nin elinde oğlanları tezgâhın arkasında gösteren yerterince görüntü olduğunda, diğer taraftaki bir masaya oturdular. Babatunde, Dylan ve limuzinin şoförü de onlara katıldı.

Jay'in annesi masaya yağlı kâğıt serdi, sonra morina, somon ve kalamarla birlikte koca bir yığın patates kızartması getirdi.

"Nevale iyi," dedi limuzin şoförü ona, kameraya gülümseyerek.

"Londra'nın en iyi balıkçı dükkânı," dedi Jay. "Sırf annem diye söylemiyorum üstelik!"

Birkaç kişi yemek yiyen oğlanların fotoğraflarını çekti ve Theo birkaç patates torbasını imzaladı ama kalabalığın büyük kısmı limuzinin daha ilginç olduğu kanaatine varmıştı. Gruplar fotoğraf çekirmek için kaldırımda sıraya girerken, iki iri kıyım adam düzeni sağlıyordu. Jay son kalamar halkasını yiyordu ki sınıfından iki çocuk cama vurdular.

"Selam çocuklar," dedi Jay sevgiyle.

"Salak!" diye bağırıldılar iki oğlan. Koşarak gitmeden önce, Jay'e hareket çektiler.

Jay'in Rock Savaşları Mâlikanesi'ndeki bütün çocuklarla bir sürü ortak noktası vardı ama bu, rahatsız edici bir şekilde okulda pek de Bay Popüler olmadığını hatırlatmıştı ona. Geri döndüğünde Rock Savaşları'na katıldığı ve UK Today'de ailesiyle ilgili çıkan haberler yüzünden, herkesin hedefinde olacaktı.

* * *

Gece çöküyordu, az evvel *Liverpool-50 kilometre* tabelasını geçmişlerdi ki Babatunde kendi koltuğuyla Theo'nunki arasındaki ağır kolçakta tuhaf bir titreşim hissetti. İlk başta yanlışlıkla bir düğmeye bastığını sandı ama ikinci itiş daha sert gibiydi ve arkasından kararlı bir homurtu duyuldu.

Kolçak aşağı yukarı oynadı, çoğu modern arabada olduğu gibi, iki koltuğun arasında bir delik açıp bagajdan bir şeyler almanıza olanak veren ikinci bir panel vardı.

"Ne oluyor?" diye sordu uyandığına sinirlenen Theo, Babatunde kilidi açtığı sırada.

Ufak bir el gördüğünde, Babatunde havaya sıçradı. Hank koltuğun ucunu tutup kendini delikten çıkardı. Jay'in, Theo'dan daha nazik olacağını kestiren altı yaşındaki oğlan ayağa fırlayıp

kabinin ortasında Dylan'ın uzattığı bacaklarının üzerinden atlayarak kendini Jay'in kucağına attı.

“Sürpriz!” diye bağırды Hank, dizi Jay'in karnına çarparken.

Hafiften nefesi kesilen Jay, korkuyla ayağı fırladı. Az kalsın küçük kardeşini yere deviriyordu.

“Hank bu ne be?” diye bağırды Theo. “Annem seni öldürecek.”

“N'olur kızmayın,” diye yalvardı Hank, ellerini dua eder gibi birleştirip Jay'e gözlerinde en acınası ifadeyle bakarak.

Tuhaf bir andı. Jay'in bir yanı, küçük kardeşlerinin kaçak yolculuğunu tatlı bulmuştu ama ilk ortaya çıkan ebeveyn tarafı oldu.

“Çok şapşalsın gerçekten,” dedi kaskatı bir halde. “Annemle baban büyük ihtimalle seni arıyordur.”

“Yooo!” dedi Hank. “Babam beni yatırdı. Ben de aşağı inip kimse bakmıyorken gizlice arabaya girdim.”

Jay, kolçakta şarjda duran telefonunu aldı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Hank hayretle. “Onlara söyleme. Bir macera yaşamak istedim sadece.”

“Söylemek zorundayım,” dedi Jay. Hank, Jay'in kucağından kalkıp huysuz bir ifadeyle kolçağı tünedi. “Adam'ı rahatsız etme. Burnu şiş ve uyuyarak baş ağrısından kurtulmaya çalışıyor.”

“Richardson's paket servis,” dedi Jay'in üvey babası.

“Selam, Len,” dedi Jay neşeyle. “Bir çocuğı kaybetmiş olma ihtimalin var mı?”

“Pardon?”

“Hank bagaja saklanmış. Az önce bulduk onu.”

“Kahretsin. Siz yemek yerken yatırmıştım onu. Annen öğrenince beni suçlayacak.”

Jay güldü. “Evet, o anda odada olmayacağım için minnettarım. Ama o iyi. Zaten yarın programa gelecektiniz, bu gece benimle yatmak zorunda kalacak sadece.”

“Hank'e, uslu durmasını ve onu gördüğümde başının büyük belaya gireceğini söyle.”

“Kesin söylerim. Yarın görüşürüz.”

Hank konuşmanın iki tarafını da duyacak kadar yakındı ve Jay'in bacaklarının arasında, yerde oturmak üzere kayarken gülümsedi.

“Babam yufka y reclinin teki,” dedi. “Ondan korkmuyorum bile.”

“Annem de  ok kızacak,” diye uyardı Jay. “Ya arabanın aniden durması gerekseydi? Savrulan valizler sana  arpabilirdi.”

Hank annesinden kesinlikle korkuyordu ve birkaç saniye-liğine kaygılı g r nd . Sonra buzdolabına doğru emeklemeye bağladı.

“Bir Şeyler alabilir miyim?” diye sordu ama ufak bir gazlı portakal suyu tenekesini almığtı bile.

40. ŞİRİN KAÇAK YOLCU

The Thorne Otel, sıradan bir dört yıldızlı oteldi. Liverpool şehir merkezinden John Lennon Havaalanı'na yakındı. Londra molalarından sonra Jet'in siyah limuzini, on iki limuzin arasında otelin otoparkında özel ayrılmış köşeye giren son araçtı.

Odaları Jen ayırtmıştı ve onlara üçüncü kattaki bir çift odanın kartını verdi. Jay, Hank'i gözlerden uzak tutmuştu çünkü kadının büyük olay çıkaracağını ve bir sosyal hizmet görevlisiyle salakça bir konuşma yapmak zorunda kalacaklarını biliyordu.

Diğer bütün gruplar ve ekip üyelerinin çoğu da üçüncü katta aynı koridordaydı. Yarışmacıların büyük bir bölümü, odalarının kapılarını açmıştı. Koridor boyunca, oda servisi arabaları vardı ve Hank çok popüler oldu.

"Ay, çok şirin!" dedi Eve, Hank'in yastığına konmuş çikolatayı yutmasına izin vermeden önce.

Hank, Summer'ın Jay'i öpmesini onaylamamıştı ama kızın Michelle'le paylaştığı odaya girip tek kişilik bir yatağa kurulup televizyonda çocuk kanalları arasında gezinirken, bunu çok da umursamadı.

Jay duş alıp valizini yerleştirirken Summer ve Michelle, Hank'e baktılar. Adam hâlâ burnundan dolayı acı içinde olduğundan, Jay odasını Theo'yla paylaşmak zorundaydı. Oda

servisi oğlanların odasına geldiğinde, Hank hariç herkesin üzerinde Thorne'un podifik beyaz bornozlarından vardı.

Summer zaten yemek yemişti ama Jay'ın pizzasından bir dilim aldı. Hank nuggetlara ve fasulyeye yumulurken, Theo kilitli minibarın önünde diz çöktü.

"Theo, içkileri kilitlemişler," dedi Jay. "Bırak artık."

Theo yüzünü buruşturarak çakısındaki bir uzantıyı açtı. "Alarmı çalıştırmadan bir BMW'ye girebiliyorsam, otel minibarındaki adi bir kilide teslim olacak değilim."

"Spagettin soğuyor," dedi Summer.

"Alkol, ben geliyorum," dedi Theo, kilitle uğraşırken. "Nazikçe döndürelim ve voilà!"

Buzdolabının kolunu çekti. Hiçbir şey olmadığı için daha sert çekti. Kilit yerinden kıpırdamadı ama diğer uçtaki plastik menteşeleri yerinden sökmeyi başardı ve buzdolabının kapısının tamamı elinde kaldı.

"Oh!" dedi Theo hayretle, kapının rafındaki ufak viski ve konyak şişeleri dökülürken. Geriye doğru yuvarlandı ve kendini ayakları havada buldu.

"Güzel hareket," dedi Jay gülmekten katılarak.

"Böyle olması gerekiyor muydu?" diye takıldı Summer. Hank öyle şiddetli gülüyordu ki fırınlanmış fasulyesinin sosu, burnundan akmaya başladı.

"Neyi yanlış yaptığımdan epey eminim," dedi Theo. Yerden minyatür bir Gordon's cin şişesi alıp iki yudumda bitirdi. Sonra kalkıp kapıya yöneldi.

"Sizin odadaki dolabı deneyeceğim," dedi Summer'a.

"Ben kola istiyorum," dedi Hank, tabağını bırakıp yatakta kapısız minibara doğru kayarak. Jay onun ayak bileğini yakalayıp durdurdu.

"Asla olmaz," dedi, açıklamak üzere Summer'a dönerek. "Hank pek altına yapmaz ama yaptığında, genelde aşırı heyecanlı ve bol bol gazlı içecek içmiş oluyor."

"Ah," dedi Summer, Hank gönülsüzce kucığında tabağıyla yerine yerleşirken. "İyi karar."

"Ona sırlarımı anlatma," dedi Hank ters ters.

Jay, sessizlik içinde pizzasından birkaç lokma almıştı ki Michelle'in koridorun karşısındaki odadan çığlıklar attığını duydular.

Summer odasında neler olduğunu görmek için karşıya geçti ve Theo'nun minibarlarının kilidini açmak konusunda çok daha başarılı bir girişimde bulunmuş olduğunu gördü. Jay ve Hank, merakla kapılarından sarkarken Michelle ufak bir viski şişesini Summer'a attı.

Hank viskiyi yerden alıp Jay'e baktı. "Benim olabilir mi?"

"Senindir," dedi Jay, Hank'i hayrete düşürerek.

"Gerçekten mi? Annem izin vermezdi."

Hank gergin bir tavırla minyatür viskisini incelerken, Theo ve Michelle çoktan birkaç taneyi kafaya dikmiş gibiydiler.

"Yarın yarışma günü çocuklar," diye uyardı Summer. "Makul olun."

Jay gülmeye başladı. "O ikisine makul olun demek, *biraz* nafle olabilir."

"Açamıyorum," dedi Hank, şişesini kaldırarak.

Jay'in sorumsuzluk ettiğini düşünen Summer, "Onu içmez," dedi.

"Daha önce hiç viski tatmadın, değil mi? Gerçekten seveceğini zannetmiyorum..." dedi Jay ufak kapağı açarken.

Hank bir yudum aldı. Viski, altı yaşındaki oğlanın diline değer değmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aaaaaağğğ, iğrenç," diye bağırdı Hank ağzındakini tükürerek. "Yanıyorum!"

Hank koşarak odasına girip başını musluğun altına tuttu.

"Sana demiştim Hank," dedi Jay. Summer bastırmaya çalıştığı kahkahasından kıpkırmızı olmuştu.

"Kandırdın beni," diye bağırdı Hank.

"Viskiyi sevmeyeceğini *nasıl* bilebilirdim ki?" diye sordu Jay, en düz sesiyle.

Hank çenesinden sular damlayarak gelip Jay'in poposuna vurdu. "Zalim."

Jay odasına dönmek üzereyken Dylan, Leo ve birkaç başka yarışmacının, içinde buz makineleri olan ufak odadan çıktıklarını

gördü. Bir yerlerden büyük, plastik bir çöp kutusu bulmuşlardı ve içi buzlu suyla öylesine doluydu ki dörtlü bunu zar zor taşıyordu.

“Gelip bunu izlemelisin Jay,” dedi Dylan. “Bence hoşuna gidecek.”

“Ne hoşuma gidecek?” dedi Jay, şapırtılar çıkaran kutuyu, koridorun sonundaki odaya doğru takip ederek.

Buzlu Vader’ın dört üyesine, koridorun sonundaki iki odalı bir süit verilmişti. Oturma odasının kayar cam kapılı uzun bir balkonu vardı. Odanın ışıkları kapalıydı ve Noah gözcülük yapıyordu.

“Hâlâ aşağıda sigara içiyorlar,” diye fısıldadı Noah. “Dört ya da beş kişiler.”

Çocuklar onu yere koyduklarında, kutudan bir fışirtı sesi geldi.

Jay “Kim var aşağıda?” diye fısıldadı, Summer ve Hank peşinden süite girdikleri sırada.

Sadie altında pijamasıyla kanepede oturuyordu. “Fotoğrafçılar,” dedi Jay’e. “Favorin UK Today’den, en az bir kişi var. İri kel adamı biliyor musun? Ve diğeri, mâlikanede mutfağın arka tarafında gizlice gezinip duran hani?”

“Kamera kayıtta,” dedi Sadie. Dışarı çıkmadan önce, cam kapıyı biraz daha açtı. Balkon demirine yaslanıp kamerayı aşağıya doğrulttu.

“Üç deyince,” dedi Dylan.

“Burası neden karanlık?” dedi Hank. Sekiz kişi aynı anda “şşşş” dediklerinde donakaldı.

“Peki,” dedi Dylan. “Yapıyor muyuz? Bir, iki...”

Dört oğlan koşarak balkona çıkıp geride, halıda koca bir ıslaklık bıraktılar. Leo parmağını kapıya çarptığında kutu elinden kaydı ama diğer üçü, kutuyu demirin üzerinden aşırıp çevirecek kadar ivmeye sahiptiler.

Fotoğrafçıların birkaçı, kendilerini en kötüsünden kurtarabilecek bir zamanda yukarı baktılar ama çoğunluk su ve buz küpü karışımının tüm gücüne maruz kaldı.

“Alın size, dikizci pislikler,” diye bağırды Sadie, aşağıdaki gazeteciler sırtlarından akan buzlu su ve ağızlarında sırlıslık sigaralarla dağılırlarken. “YouTube bunu sevecek bence!”

41. BEDAVA

Cumartesi

Michelle ve Theo delirdiği için Summer, Theo'nun yatağında uyudu. Jay ve Hank, diğer yatağı paylaştılar.

Hank, asansörlere giden yolda öncülük etti. Koridordaki halıdaki tüyler ve duvarlardaki tıraş köpüğü ilgisini çekti.

“Birisi yaramazlık yapmış,” dedi sırtarak. Jay ona yetiştiğinde “Şimdi programa mı gidiyoruz?” diye sordu.

Jay, başını salladı. “Basın koordinatörü Jen, bir toplantı ayarlamış. Bu öğleden sonra prova yapacağız, canlı yayın da gece.”

Görevlilerden biri, zemin kattaki lobide bekliyordu. Bir fotoğrafçı fotoğraflarını çekerken, Hank dilini çıkarttı. İri yarı bir koruma fotoğrafçıyı otomatik kapılara doğru götürürken görevli, çocuklara bir tören salonunu işaret etti.

Devasa alan, konferanslar ve düğünler için tasarlanmıştı ama şu anda bütün sandalyelerle açılıp kapanır masalar, odanın diğer ucuna istiflenmişti. Yerde çirkin bir halı ve bir yapı iskelesine çıkmış, avizelerin ampüllerini değiştiren bir adamdan başka bir şey yoktu.

Julie ve Jen, odanın ortasında duruyorlardı. Arkalarında bir sürü karton kutu ve yarı giyinik veya pijamalı kırk kadar yarış-

macı vardı. Herkes Hank'i görmemişti ve bir sürü kız onu görünce cıvıltılar çıkarıp Theo'yla Adam'a ne kadar benzediğini söylediler.

Jay hâlâ burun maskesini takan ama düne kıyasla daha neşeli görünen Adam'ı buldu. "Nasılsın?"

"Çok daha iyi," dedi Adam. "Şişlik indi ve pek başım ağrı-mıyor. Bu gece kesinlikle çalabilirim."

"Tamam, herkes burada mı?" dedi Jen, büyük bir yarışmacı grubu kapıdan girerken.

"Theo değil," diye bağırdı Coco.

"O zaten hiçbir dediğimi dinlemiyor," dedi Jen şaka yollu. "Hadi başlayalım."

Jen manşetinde ROCK SAVAŞLARI MAGANDALARI BASININ ÜZERİNE İŞEDİ yazan bir gazeteyi açtı.

"Bu, bu sabah bir sürü gazetenin ilk sayfalarında olacak," dedi. "Ayrıca fotoğraf ekipmanlarında ve bir dizüstü bilgisayarda oluşan hasardan ötürü, adli işlem başlatma tehdidi savu-ran telefonlar aldım."

"Çiş değildi o," dedi Noah. "Videoyu internete koyduk. Su ve buz küpleri olduğu görülebiliyor."

"Sürpriz mi oldu size?" diye sordu Jen. "Eminim şimdiye kadar hepiniz, internette ve gazetelerde okuduklarınızın çok küçük bir kısmının gerçekten bağdaştığını fark etmişsinizdir. Şimdi, bir basın koordinatörü olarak, programımın ilk canlı yayın öncesi bol bol konuşulmasından memnun değilim diyemem. Ama Rock Savaşları'nı haberlerde tutmak benim görevim. Sadece bugün için değil, şu andan aralıktaki büyük finale kadarki zaman dilimi boyunca her hafta. Medyayı üzerseniz işimi çok daha zorlaştırırsınız. Yani lütfen, lütfen, n'olur, medyaya başka eşek şakası yapmayın."

Julie, sözü Jen'den devralarak günün programını açıkladı. Çocuklar, eğer izlemeye geliyorsa erken bir öğle yemeği için aileleriyle buluşabilirlerdi. Jen birkaç yarışmacı için, ulusal radyo kanallarıyla program öncesi röportajlar ayarlamıştı. Sonra herkesin bir buçukta, provalar için Granada Salonu'nda olması gerekiyordu.

“Provanın akabinde yarım saatlik bir molanız olacak, sonra direkt saç ve makyaja geçeceksiniz. Bu canlı yayın, yani bugün programa kesinlikle sadık kalmak *zorundasınız*. Canlı yayın, altı buçukta başlayacak ve iki saat sürecek. Sonuçlar, onu çeyrek geçe ekranlarda olacak. Şimdi, eminim hepiniz arkamdaki kutularda neler olduğunu merak ediyorsunuzdur. Her biriniz için birer tane var. Program popülerlik kazanmaya başladığından, ürünlerinin programda görünmesini isteyen insanlardan bir sürü şey gelmeye başladı. Ayrıca hayranlardan gelen birkaç hediye de var. Yani bir saniye sonra kameraları çalıştırıp bedava ürünlerinizi açışınızı çekeceğiz. Sorusu olan?”

Hediye kutuları herkesin ilgisini, soru soramayacak kadar çok çekmişti. Bütün profesyoneller Granada Salonu’nda canlı yayın için kurulum yaptığından, kayıt yapmak ufak kameralı bir çift görevliye düşmüştü.

Hank yarışmacı olmasa da araya kaynayıp isimleri okuma görevini kazandı. Kutuların çoğu altı yaşında bir çocuğun taşıyabileceği kadar hafıftı ama Summer’ın eşyaları, sürüklemek zorunda kaldıkları devasa bir Amazon kolisindeydi.

“Noel gibi,” dedi Jay, halıya oturup kutusunu açarak.

“Belki senin evinde böyledir,” dedi Summer. “Büyükannem dışarı çıkamıyor. Benim bir tane hediyem olur, onu da kendim alırım.”

“Bu, duyduğum en üzücü şey falan,” dedi Jay, Summer’ı öperek.

“Ne gelmiş?” diye sordu Hank heyecanla. Koştı, sonra dizlerinin üzerinde kayarak Jay ve Summer’ın arasında durdu.

Arka planda Eve, seksi bir hemşire kostümünü kaldırıp “Bakın sapığın biri bana ne yollamış!” diye bağırdı.

“Bunlar güzelmış,” dedi Summer, kutudan bir sürü bluz ve kot şort çıkararak. Ön tarafta bir not vardı. *Sevgili Summer, sonbahar koleksiyonumuzu giymekten hoşlanacağını umuyoruz. Jess Winters, Pazarlama ve Basın İlişkileri, MW Giyim.*

“Pahalı,” diye ekledi Coco. “MW şortların tanesi yüz elliye.”

Jay, kendi kutusuna el atıp havallı kotlar, penalar, bir efekt pedalı ve bir sürü jöleyle banyo eşyası buldu.

“İki saat,” dedi, bir G-Shock ve kocaman, siyah bir kronometreyi havaya kaldırarak.

Adam, Hank’e kendi kutusundan çikolata verdi. Summer, üzerinde Endüstriyel Ölçekte Katliam logosu olan, küçük bir tişört giyen el örgüsü bir tavşanı görüp gülümsedi. Mesajı yüksek sesle okurken neredeyse patlayacaktı. *“Selam Summer. Telefonunun biraz eski moda olduğunu gördük. XTA’da biz, herkesin en iyi kalite bir akıllı telefonu hak ettiğini düşünüyoruz. Kutudaki telefon iki yıllık bir Limitsiz Her Şey Dâhil tarifesıyla birlikte geliyor. Büyükannen için de bir tane var.”*

“Oha,” dedi Jay, Summer ufak kutunun kapağını açarken. “Bunun her yerde beş yıldızlı yorumları var. Beş yüz poundluk bir telefon.”

“Seninkinden iyi mi?” diye takıldı Summer, kutuyu göğsüne bastırarak.

“Güneş gözlüğü,” dedi Adam, ünlü bir tasarımcı imzalı gözlüğü burun maskesinin üzerine tutarak. “Nasil görünüyorum?”

“Bunu nasıl kullanacağımı öğretmen gerekecek,” dedi Summer, telefonu kutusundan çıkararak. “Devasa!”

Şirketlerin televizyonda görüneceğini umarak gönderdiği onca bedava şeyden, Summer’ın başı dönmüştü. Özellikle şarkıcılar için tasarlanmış pastiller, bol bol makyaj malzemesi, bantlı ayakkabılar ve Dudley’deki restoranlarda bedava yemekten başlayıp üst sınıf bir Londra ayakkabıcısında geçerli 100 pound değerinde kuponlara kadar birçok şeyi içeren bir öbek zarf vardı.

“Hank, hepsini tek seferde yemek zorunda değilsin,” dedi Jay, çikolataları onun elinden alarak. “Birazdan yine midem bulanıyor diye sızlanacaksın.”

Kutusundan çıkan kıyafetler ve bilgisayar oyunları, Alfie’nin çok hoşuna gitmişti ama bir oyuncak şirketinin ona, plastik bir helikopterle bir aksiyon figürü seti gönderdiğini görünce öfkelenmişti.

“Kaç yaşındayım sanıyorlar?” dedi, oyuncakları Hank’atarak. “Kafa buluyorlar.”

“Bedava bir şeyler var diye bir mesaj aldım,” dedi Theo üzerinde iç çamaşırıyla içeri girerek. Akşamdan kalma gibiydi ve kaşınıyordu. Sonra Jen’e baktı. “Bu arada lobide bir fotoğrafçı vardı, ben de şortumu indirip ona benimkini gösterdim.”

“Ne!” dedi Jen hayretle.

“Malafatımın boyutlarıyla ilgili dedikoduları temizlemem lazım,” diye açıkladı Theo, kapalı duran son kutuyu bulup kapağını açarak. “Ooo, deri yelek ve elmas küpeler! Zenginim!”

42. AAAH ANI

“Baba,” dedi Jay hayretle. “Geleceğini bilmiyordum!”

Jay, babası Chris’e sıkıca sarıldı. Granada Salonu’nun kulisindeydi. Canlı yayına beş dakikadan az kalmıştı.

“Trafik harika değildi,” dedi Chris. “Makyajın ve havalı saatinle şu haline bir bak!”

“Bedavaya geldi,” diye açıkladı Jay. “İnternette baktım ve Eldridges’de altı yüz kağıt!”

“Sana takacağın bir saat vermek, reklam ayarlamaktan daha ucuz,” diye gözlemde bulundu Chris. “Sana aldığım deri ceket mi o?”

“Kostüm bölümünden,” diye itiraf etti Jay. “Nasıl hissediyorsun?”

“Fena değil ama şoke edici oldu. Mezun olur olmaz polis teşkilatına katıldım. Başka bir şey bilmiyorum.”

Babasının geçiştirip durması Jay’in hoşuna gitmiyordu. “Yalan söylemek zorunda değilsin. Çok kötü hissediyorsan, bilmeyi tercih ederim.”

Chris omuz silkti. “Evlat, benim için endişelendiğini bilmek çok hoş ama köprüden falan atlamayacağım, tamam mı? Çoktan tanıdığım biriyle görüştüm. Bol bol özel koruma işi yapıyor. İş adamlarını ve VIP’leri etrafta gezdirmek gibi şeyler. Daha

çok Ruslar ve Orta Doğulular. Çalışma saatleri uzun ama iyi para veriyorlar.”

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Jay onu cesaretlendirerek.

“Neyse, benden bahsetmeyi bırak,” dedi Chris, Jay’i omuzlarından kavrayarak. Bir görevli, elinde kullanılmış kahve kupalarıyla dolu bir tepsiyle yanlarından geçti. “Bu senin büyük gecen. Hazır mısın?”

“Hafiften dehşet içindeyim,” diye itiraf etti Jay. “İkinci sıradayız. Endüstriyel Ölçekte Katliam’dan hemen sonra.”

Chris gülümsedi. “Müstakbel gelinim, Summer Smith mi? O sesin arkasından çıkmak epey zor. Onunla tanışacak mıyım?”

Jay gülümsedi. “Belki, eğer ondan *müstakbel gelinim* diye bahsetmemeye söz verirsen. Şu anda sahnenin öbür ucunda.”

Salonun hoparlör sisteminden bir duyuru geldi. “Canlı yayına iki dakika. İki dakika. Bütün seyirciler lütfen koltuklarınıza dönün. Cep telefonları kapalı tutulmalı ve ses ya da görüntü kaydı yapan olursa, anında alandan çıkarılacak.”

“Koltuğuma gitsem iyi olur,” dedi Chris, Jay’e tekrar sarılırken. “Harika iş çıkaracaksın.”

Granada Salonu, televizyon için tasarlanmamıştı. Jay sahnenin yanındaki koridordan, yangın çıkışı yoluyla kocaman, bağlantılı bir çadıra geçti. Dışarı çıkıp ömrünün ilk canlı yayını sunmak için işaret bekleyen Lorrie, dehşete kapılmış gibiydi.

“Harika iş çıkaracaksın,” dedi Jay, kadın yanından geçerken. “Büyük ihtimalle hepimizden daha büyük bir yıldız olacaksın.”

Lorrie, Jay’e otuz iki diş gülümseyerek “Teşekkürler,” dedi. Jay kulisteki oturma alanında grup arkadaşlarına katıldı.

Çadırın bu bölümü bir bara benziyordu. Bütün gruplar masalarda oturuyordu. Set, Rage Cola sponsorluktan çekilmeden önce tasarlanmıştı ve masalardaki Rage Cola logolarının üzerine, beceriksizce gümüş bar tepsileri yapıştırılmıştı.

“Kadınlarla baya iyi anlaşmaya başlıyorsun,” dedi Adam, Jay’in sırtına vurarak.

Lorrie işaretini almıştı. İlk canlı yayınından otuz adım ve hazırlık kampının ilk günü ücretsiz deneyim kazanmak için görevli olarak gelen öğrenciden milyonlarca kilometre uzaktaydı. Gelişi kükreyen tezahüratlar ve alkışlarla karşılandı.

“Vay be!” dedi Lorrie, sahnenin merkezindeki yerini bulurken. Sahnenin önündeki, ayakta duran gençlerle dolu alana baktı. Onun arkasında, aralarında yarışmacıların ailelerinin de bulunduğu yaşça daha büyük kalabalık, sandalyelerde oturuyordu. “Harika karşılamamız için teşekkür ederim. Rock Savaşları’nın ilk canlı bölümünde burada olmak harika!”

Kalabalıktan bir alkış dalgası daha koptu.

“Harika bir program hazırladık,” dedi Lorrie. Sesi özgüvenli çıkıyordu ama göğsünde bir kutup ayısı oturuyormuş gibi hissediyordu kendini. “On iki grup, altı haftayı hazırlık kampında becerilerini iyileştirerek geçirdi. Rock yapmaya hazır ve nazırlar! On iki grup da bu akşam sahne alacak ama yalnızca on tanesi Rock Savaşları-Savaş Alanı aşamasına devam edecek. Üç rock efsanemiz, her gruba on üzerinden puan verecek ve gecenin sonunda, en düşük puanı alan üç grup oylamaya gidecek. Sonrasında bu üç gruptan birini kurtarmak, sizin oylarınıza kalacak. Şimdi, Rock Savaşları efsanelerimizle tanışın!”

Lorrie, kameraya söylediği kısım bitip set değiştiğinde, rahatlayarak nefesini bıraktı. Işık sahnenin kenarına tünemiş, üç jüri üyesini aydınlattı.

Erkek bir ses sanatçısı üç efsaneyi tanıtırken; Summer, Michelle, Coco ve Lucy pozisyon aldılar. Ekip üyeleri, gitarların kablolarını takıp Lucy’nin baterisini getirdi. Summer gergindi ama Rage Rock’ta olduğu gibi, kusacak kadar değil.

Efsane Jack Pepper’ın ismini duyan sahnenin önündeki kızlar histerikleşmeye meylederken, tepelerindeki dev ekranda ve evlerinde izleyen seyircilerin ekranlarında, Endüstriyel Ölçekte Katliam’ın kısa bir tanıtımıyla hafta başındaki provalarından birkaç klip belirdi.

Işıklar, çalmaya hazır bekleyen kızlara döndü. Kulisteki Jay, mikrofonun başındaki, ateşli, rockçı kızın sevgilisi olduğuna inanamıyordu. Set zekice tasarlanmıştı. Rock Savaşları logosu, eski moda neon tüplerden, arkadaki duvarsa rock tarihini gösteren gazetelerin ilk sayfalarından yapılmıştı: *Presley Bakersfield’den Yasak Yedi; Beatles Dağıldı; Cobain 27 Yaşında Öldü; Sex Pistols Çileden Çıkardı, Seyirciler Telefonları Kilitledi.*

Dağınığımsı, havalı bir etki yaratıyor ve Karen Trim yapımlarının devasa ışıltılı sahneleriyle büyük bir tezat oluşturunuyordu.

“Bu bir Pantera parçası,” diye duyurdu Summer kısık sesle. “İsmi, Walk.”

Hazırlık kampı çok eğlenceli geçmişti ama on iki grup aynı zamanda uzmanlarca eğitilmiş ve yüzlerce saati prova yaparak geçirmişti. Sonuçlar, Lucy’nin bateriye ilk vuruşundan anlaşılıyordu. Michelle ve Coco’nun gitar çalışları tertemizdi. İkili, uzun saçlarını iyi bir kareografiye göre karşılıklı savuruyordu.

Enstrümanlarla geçen bir dakikanın ardından, Summer’ın sesi yükseldi. Kalabalık harikulade bir şey beliyordu ama bu ağır bir metal parçasıydı ve Summer’ın şarkı söylemekten çok, kesik sesler çıkarması gerekiyordu.

Şarkı sona erdiğinde kalabalığın tepkisi enerjikti fakat kendilerinden geçmiş değillerdi. Sahne ışıkları ve kameralar üç ef-saneye döndüğünde, ilk konuşan Earl Haart oldu.

“Gerçekten yürekli hareketli bu,” dedi Earl, kalabalık tekrar bağırırken. “Gerçekten ağır metali işe katmaktan korkmayan, sadece kızlardan oluşan bir grup görmek harika. Etkileyici, etkileyici, etkileyici. Benden on üzerinden sekiz!”

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Sonra odak Jack Pepper’a kayarken, kulak zarlarını patlatan çığlıklar duyuldu.

“Jack, bebeklerini doğurmak istiyorum,” diye bağırıldı birisi. Kalabalık güldü ama televizyon mikrofonları sesi yakalayamamıştı.

“Earl’ün söylediklerinin büyük kısmına katılıyorum,” diye söze girdi Jack. “Michelle’in her zaman gitaristlerin en disiplinlisi olmadığını biliyorum ama harika iş çıkardı. Summer, her zamanki gibi, ne ses ama! Daha on dört yaşındaki bir kıza bakıyorum ve ağzından çıkanlar harika. Benden on üzerinden sekiz.”

“Teşekkürler Jack!” diye bağırıldı Summer, Coco adama öpücük atarken.

Ama Beth Winder’in yüzünü ekşittiğini gördüğünde, Summer’ın midesi sıkıştı. “Üzgünüm ama aynı fikirde değilim,” dedi Beth, kalabalıktan kısık bir yuhalama duyulurken. “Bana göre yanlış şarkıydı bu. Summer’ın sesi, bu grubun kalbi. Böyle bir

şarkı seçmek, takımında Lionel Messi'nin olması ve onu kaleye koyman gibi bir şey. Yani üzgünüm kızlar, ama benden üç.”

Sahnenin kenarındaki puan tablosunda ışıklarla, Endüstriyel Ölçekte Katliam- 19 puan yazdı.

Michelle grubunu sahneden çıkarırken, Beth'e hareket çekti. Sahne görevlileri Jet'in kurulumunu yapmak üzere sahneye fırlarken, dört kız kulisteki dinlenme alanına girdiler. O gece için işe alınmış eski bir çocuk programı sunucusu, mikrofonunu Summer'ın yüzüne dayadı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Harikaydık bence,” dedi Summer.

“Ya Beth Winder'ın yorumları?”

Summer omuz silkti. “Ben solo bir sanatçı değilim. Endüstriyel Ölçekte Katliam bir grup ve azıcık farklı bir şey çalma kararının tamamen arkasındayım. Devam edersek, önümüzdeki haftalar boyunca her türlü şarkı çalacağımızdan eminim.”

“Lucy,” dedi sunucu, canlı yayın için fazla değişken olan Michelle'i özellikle yok sayarak. “Otuz üzerinden on dokuzsence bu sizi ileri götürmeye yetecek mi?”

“Konuşmak için çok erken sanırım,” dedi Lucy. “Her üç jüri üyesinden de en yüksek puanı almış olsak, çok daha rahat olurum.”

“Teşekkürler, Lucy,” dedi sunucu. “Summer, sana bir sürprizimiz var.”

Setin arka tarafındaki bir perde açıldı ve Summer'ın büyükannesi, sandalyesinde dinlenme alanına getirildi.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Summer. Gözyaşları içinde koşup büyükannesine sarıldı. “Burada olmana çok sevindim! Geleceğini neden söylemedin?”

Granada Salonu'ndaki seyirciler, Summer'ın kavuşma anını büyük ekranda görmüşlerdi ve topluca *ahhh* derlerken, yönetmen kameraları ana sahnedeki Lorrie'ye çevirdi.

“Umarım daha sonra Summer ve büyükannesinden daha çok haber alırız,” dedi Lorrie. “Ama bu akşam, araya sıkıştırmamız gereken çok şey var. Şimdi ikinci grubumuzla tanışma vakti. Jet!”

Kısa bir tanıtım videosu gösterildikten sonra, sahne ışıkları açılıp burun koruyucusuyla korku filminden çıkmış gibi duran Adam'ı, üzerinde eşofman üstü ve güneş gözlüğüyle baterisinin arkasındaki Babatunde'yi ve gitarda Jay'i gösterdi. Theo'nun yokluğu biraz kafa karışıklığı yarattı ama sonra bir gıcırta duyuldu.

Üzerinde partial sörf şortu ve siyah bir atlet olan Theo, metal bir kafesin parmaklıklarını sarsarak sahneye getirildi.

“Canlı yayında küfür edemezsin dediler,” dedi Theo, kafesin kapısını bir tekmede açıp dışarı atlarken. “Eh, ben diyorum ki BİİİİP onu.”

Canlı yayın aslında otuz saniye gecikmeli gidiyordu, dolayısıyla Granada Salonu'ndaki izleyicilerin aksine, evlerindeki seyirciler asıl küfürü duymadı. Sahnenin önünde ayakta duran kalabalık, Theo atletini onlara fırlatıp üzerine sıcaktan eriyen mor rujla JET yazılmış kaslı göğsünü gözler önüne sererken aklını yitiriyordu.

Seyirciler delirmiş gibiydi ve Jet daha bir nota bile çalmamıştı.

“Bu şarkının yazarı John Bull, Sex Pistols seslendirdi,” diye kükredi Theo. “İsmi God Save The Queen!”

4.3. ÇOK DRAMATİK

“Puanlara bir göz atalım,” dedi Lorrie. İki saatlik program ilerledikçe özgüveni artmıştı fakat sesi çatallanmaya başlıyordu.

1. Sömestir Saç Kesimi	29 puan
2. Jet	27 puan
3. Ölü Kedi Sektirmek	27 puan
4. Kıyamet Pandaları	23 puan
5. Hünerli Ördek	22 puan
6. Ben Kalp Ölüm	20 puan
7. Endüstriyel Ölçekte Katliam	19 puan
8. Ertelenmiş Doyum	18 puan
9. Brontobayt	16 puan
10. Elçiler	15 puan
11. Gönülsüz Okurlar	04 puan

“Çıkacak bir grup kaldığı için Elçiler ve Gönülsüz Okurlar’ın hayatta kalma oylamasına kalacağı kesin. Son grubumuzun puanı on altı ya da altı olmadığı takdirde, Brontobayt da onlara katılacak. Merak ediyorsanız, beraberlik durumunda kararı yazı tura belirleyecek. Şimdi, birkaç saniye önce kuliste Buzlu Vader’dan Noah’yla konuştuk.”

Sahnenin üzerindeki ekran, Noah'nın çocuk programından adamlarla birlikte görüntüsünü gösterdi.

"Noah, Rock Savaşları'nın bir sonraki aşamasındaki yerinizi kesinleştirmek için hedefiniz on yedi puan. Kendine ne kadar güveniyorsun?"

Noah omuz silkti. "Haftalardır prova yapıyoruz. Şimdi tek yapabileceğimiz sahneye çıkıp ölümüne çalmak!"

Sahne ışıkları Buzlu Vader'ı aydınlatırken, Lorrie buzlu suyla boğazını yatıştırdı. Sadie ve Noah'nın yanında Buzlu Vader, bateride Cal ve klavyede tıknaz, sarışın Otis'ten oluşuyordu. Bu, Rock Savaşları gruplarının çoğunun tercih ettiği, gitar ve bateri birleşimine ters düşüyordu.

Grubun ilginç ses aralığı, Air'in nezh klasiğı La Femme d'Argent'in kırk beş saniyelik giriş bölümünü çalarlarken belirginleşti. Ayaktaki seyirciler, hafif hafif bir o yana bir bu yana sallandılar. Koltuklardaki ebeveynler de daha zarif ritimden keyif alır gibiydiler.

Sonra, insanlar bunun gerçekten rock müzik olup olmadığını merak etmeye başlarken, Sadie mikrofonu ayağından söktü ve kükreyerek Hole'un Teenage Whore parçasının ilk dizesini söyledi. Noah'nın gitarı ve Cal'ın baterisi, düzgün rock çalıyordu ama Otis'in klavyesi tuhaf bir Hammond orgu efekti çıkarıp duruyordu. Kişinin beğenisine göre ya egzotik ya da sinir bozucuydu.

Şarkı sona ererken kalabalık epey sessizdi ama Noah seyircileri sandalyesinden fırlayarak şaşırttı. Devasa bir sahne değildi bu, o yüzden kenardan uçurması sadece birkaç saniye aldı.

Granada Salonu'ndan bir hayret nidası koptu. Birkaç kişinin *yardım edin ona ve aman Tanrım* dediğı duyuldu.

Sonra büyük ekran evdeki izleyicilere her şeyin bir kurgudan ibaret olduğunu gösterdi. Noah, kendini tekerlekli sandalyesinden atıp zarar görmeden orkestra çukurundaki mata düşmüştü.

Noah grup arkadaşlarına katılmak üzere rampadan çıkarken, herkes gülüp alkışladı. Dikkatler üç rock efsanesine çevrildi.

"Buna ne desem gerçekten bilemiyorum," diye söze girdi Earl Haart. "İnternette Rock Savaşları seçmelerini izlemiş

olanlarımız, Buzlu Vader'ın daha önce birbiriyle hiç tanışmamış Belfast'lı iki çocuk ve iki de kuzeydoğulu çocuktan oluştuğunu biliyor. Altı haftadır birlikte çalışıyorlar ama bana hâlâ iki ayrı grup izliyormuşum gibi geldi. Yani gerçekten üzgünüm çocuklar, ama benden on üzerinden yalnızca üç.”

Noah, Sadie'nin yanına gelip Earl'ün havaya üç yazısını kaldırdığını gördüğünde, midesinin bulandığını hissetti.

“On üzerinden üç, biraz acımasız görünüyor,” dedi Jack Pepper. Kalabalıktan birkaç alkış ve onaylayan mırıltılar geldi. “Bolca yeteneği ve potansiyeli olan iyi bir gruptu bu. Sorun şu ki, bir o kadar yetenekli ama kimlikleri konusunda çok daha net bir anlayışa sahip gruplara karşı yarışıyorsunuz. Bu sebeple size, on üzerinden sadece altı verebilirim.”

Noah aklından hesaplamalar yaparken, Sadie'nin tırnakları Noah'nın koluna battı. Dokuz puanları vardı ve yarışmada kalmak için, Beth Winder'dan sekiz almaları gerekiyordu. Yedi, onları Brontobay'ta yazı turaya bırakırdı.

“Bilemiyorum,” dedi Beth iç çekerek. Kalabalıktan üzgün sesler yükseldi. Sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Earl ve Jack ne gördü bilemiyorum. Çünkü ben devasa bir potansiyel olduğunu gördüm. Ülkenin her yanında, yetenekli gençlerin rock müzik yaptığı binlerce grup var. Ama burada aradığım şey, en iyi Led Zep ya da Sex Pistols yorumunu çalan grup değil. Sıradaki Led Zeppelin ya da Sex Pistols olma potansiyeline sahip bir grup arıyorum. Belki Buzlu Vader'ın yaptığı bazı şeyler, bu gece iyi gitmedi. Ama ben bol bol yaratıcılık ve cesur fikir gördüm. Yani, Buzlu Vader, size...”

Kalabalığa sessizlik çöktü ve Beth kartını kaldırmadan önce, dramatik bir es verdi. “On üzerinden dokuz veriyorum.”

Sadie havaya sıçradı ve Noah avazı çıktığı kadar bağırdı. Beth masasından kalkıp Buzlu Vader üyeleriyle el sıkışıp onlara sarılmaya gittiğinde, kalabalık deliye döndü.

“İşte oldu!” dedi büyük puan tablosunun altında duran Lorrie tarazlı bir sesle. “Buzlu Vader on sekiz puan aldı ve Er-telenmiş Doyum'la sekizinciliği paylaşıyorlar. Sona kalan üç grubumuz değişmedi, şimdi iş size kaldı. Hatlar açık. Oyunuzla

Brontobayt'ı kurtarmak istiyorsanız ekranda gördüğünüz numarayı, sonuna bir ekleyerek arayın. Elçiler'i kurtarmak istiyorsanız, ikiyi tuşlayın. Gönülsüz Okurlar'ı kurtarmak içinse üç ekleyin. Maalesef Kanal Altı'da bize ayrılan sürenin sonuna geldik. Ama daha sonra oylama sonuçlarıyla tekrar sizlerle olacağız. Birkaç dakika içinde 6nokta2'yi açarsanız, bütün grupların röportaj ve tepkilerini, ayrıca ailelerini, ek olarak da geçen altı hafta boyunca hazırlık kampında pek yolunda gitmeyen şeylerden bazılarını gösteren, harika bir çıkarılmış sahneler klibini görebilirsiniz. Genç yarışmacılarımız, gelecek hafta okula alışıırken bir haftalık bir mola verecekler. Fakat Kanal Altı, Karen Trim'in Hit Makinesi'nin yeni sezonunu tanıtmak üzere, üç saatlik bir özel bölüm yayınlayacak. Sonraki haftaysa ben yepyeni Rock Savaşları- Savaş Alanı'yla tekrar karşınızda olacağım. Umarım bu geceki bölümü izlemekten, bizim onu hazırlamaktan aldığımız kadar keyif almışsınızdır. Telefon etmeyi ya da mesaj atmayı unutmayın. Onu çeyrek geçe sonuçlar için tekrar görüşmek üzere!"

* * *

Saat sekiz buçuktu ama az önce iki saatlik bir canlı yayını tamamlamışlardı ve Rock Savaşları'nın duygusal olarak yorgun düşmüş yarışmacılarına, saat çok daha geçmiş gibi geldi.

Seyirciler sonuçları duymak üzere geri gelmeden önce neredeyse iki saat ne yapacaklarını düşünerek Granada Salonu'ndan çıkarken, gruplar ve aileleri kulisteki çadırda toplandı. Dokuz grup rahatlamıştı. Brontobayt ve Gönülsüz Okurlar ailelerine sarılıyordu. Hristiyan rock grubu Elçiler, bir dua çemberi oluşturmuştu.

Brontobayt için, garanti geçişle oylamaya kalmak arasındaki farkı yaratan, büyük ihtimalle Tristan'ın baterideki beceriksizliği idi. Jay, ben demiştim demeye hevesleniyordu ama arkadaşları Alfie ve Salman da Brontobayt'taydılar. Her yanlarını saran kameralarla, kendini yalnızca acımasız biri gibi göstermiş olacağını fark etti.

Onun yerine, Summer'ı bulup kendini kızın büyükannesine tanıttı.

"Hoşunuza gitti mi, Bayan Smith?" diye sordu Jay kibarca.

"Fena değildi. Summer'ı dinledim ama diğer gruplar çalarken kulak tıplarımı taktım. Ve Tanrı aşkına bana Eileen de."

Karolina çadıra gelip ters çevrilmiş bir bira kasasına çıkarak bir duyuru yaptı. "Az önce BİB rakamları elimize ulaştı," diye bağırdı. "Yedi nokta dokuz milyon seyirci. Bu bizi BBC ve ITV'nin önüne koyuyor. Hit Makinesi hariç, Kanal Altı'daki bir programın aldığı en yüksek seviye!"

Birkaç kişi alkışladı ve tezahüratta bulundu. Bu sırada Jen, Summer'la büyükannesinin yanına gelmişti.

"Dışarıda Yirmi Dört Haber'den bir ekip var," dedi, gürültüyle dolu odada sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalarak. "Canlı bir röportaj yapmak istiyorlar."

"Şimdi mi?" dedi Summer.

Jen başıyla onayladı. "Sizin için uygunsa."

Eileen, haberlere çıkma fikri karşısında biraz kaygılı ama aynı zamanda heyecanlı görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Summer, büyükannesini çadırdan çıkarırken. "Birazcık oksijene ihtiyacın var mı?"

"Harikuladeyim," dedi Eileen. "Böyle bir şeyin bizim başımıza geleceğini kim hayal edebilirdi?"

Summer çadırdan çıktığında, elli kadar hayran çığlık attı. Granada Salonu'nun arka tarafında, iki yanında kepenkli mağazalar ve tek sıra halinde park etmiş, on iki tane birbirinin eşi siyah limuzin olan büyük, beton bir bulvar vardı.

Limuzinlerle Granada Salonu'nun arkasında kalan alan, metal bariyerlerle kapatılmıştı ve bir düzine güvenlik görevlisi hattı geçmeye çalışan hayranları ya da basın mensuplarını yakalamak üzere hazır bekliyordu.

Summer bir sürü imza dağıtırken, tekerlekli sandalyeyi Jen devraldı. İş bittiğinde Summer etrafa bakındı. Büyükannesini iki limuzinin arasından götüren Jen'i bulması, bir saniyesini aldı. BBC kameralarını kalabalığın gürültüsünden uzağa, bariyerin dışındaki kaldırıma kurmuştu. Ufak, iyi huylu bir kala-

balık başlarına toplanmıştı. Bazıları, Eileen'in elini sıkıp Summer'ın ne kadar harika olduğunu düşündüklerini söylemek için sıraya girdi.

Summer limuzinlerin arasındayken, ses kayıt cihazlı bir kadın önüne atladı. "Bu gece kötü söylediğin fikrinde misin?"

"Yorum yok," dedi Summer, medya eğitimini hatırlayarak. "Röportaj istiyorsanız, Rock Savaşları basın departmanı ile görüşün."

"Jay'le işler nasıl gidiyor?" diye belirtti gazeteci. "Ciddi misiniz yoksa bir yaz aşkı mı?"

Summer'ın dikkatini çekmişti çünkü sorunun cevabını bilmiyordu. "Yorum yok," dedi sertçe.

Muhabir sonunda Summer'ın limuzinlerin arasından çıkmasına izin vermişti ki güvenlik görevlilerinden biri, neler olduğunu fark etti. Ama kız oradan çıkar çıkmaz sıradaki diğer iki limuzinin arasında çömelmiş bekleyen bir fotoğrafçı, Canon'uyla fırlayıp dört fotoğrafçıyı sarstı.

"O kamerayı kışına sokayım ister misin?" diye bağırdı güvenlik görevlisi ona doğru koşarken.

Flaştan dolayı gözünün önünde hâlâ beyaz kareler uçuşan Summer kaygıyla el sallayarak, onu bekleyen haber kamerasına doğru çağıran Jen'i ve bir BBC çalışanını zar zor seçebiliyordu.

"Otuz saniye," diye bağırdı Jen. "Buraya gel."

Summer limuzinleri geçerken koşmaya başladı. Peşinde birkaç adım geriden gelen, iri yarı bir güvenlik görevlisiyle kaldırımından indi.

"Dikkat et," diye bağırdı görevli kaygıyla.

Flaşlardan yarı kör halde olan ve limuzinlerin, barikatların çevrelediği bölgenin sonunda durduğunu bilmeyen Summer bir motorsikletin motorunu duydu. Etrafa baktığında, farının ışığı doğruca yüzüne düştü.

Görevli Summer'ı tutmaya çalıştı ama motorsiklet fazla hızlıydı. Summer'a çarptığında gidon kızın kalçasına, başının yan tarafıysa sürücünün kaskına çarptı. Motor, kaldırımı doğru kayıp bir limuzinin arka farına çarparken, sürücüsü taklalar attı.

Summer, havada tam bir daire çizip yan tarafının üzerine düştü. İnişin şokunun büyük bölümünü kalçası ve omzu emmişti ama başını kaldırıma çarptığında bilincini yitirdi. BBC Haber ekibi kameralarını açarak ona doğru koştu. Summer'ı videoya çeken hayranlardan birkaçı, kazayı kaydetmişti.

Deri kıyafetli ve kasklı sürücü ayağa kalkarken, belini tutuyordu. Summer'a, Jen ve BBC kameramanından saniyeler önce ulaştı. Kızın bilinci kapalıydı, omzundan yaralanmıştı, kotu paramparçaydı ve bacağı kötü bir açıyla bükülmüştü.

Başlarına daha fazla insan toplanırken "Bakmadan yola atladı," dedi sürücü savunmacı bir edayla. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Jen ambulans çağırırken, Eileen sokağın diğer tarafında tekerlekli sandalyesinde terk edilmişti. Kaldırımdan inip yaralı torununa doğru giderken, nefes almak için mücadele ediyordu.

Büyümekte olan kalabalığın arasından baktığında, "Göklerdeki babamız," dedi Eileen nefes nefese.

"Sanırım nefes alıyor," dedi sürücü, çömelerek. "Ama bu kadar kan nereden geliyor göremiyorum."

Summer yaşayacak mı?

Brontobayt programda kalacak mı?

Tristan dava açacak mı?

Karolina Kundt acayip bir fotokopi kazasında ölecek mi?

Jay'ın kalbi mi kırılacak?

Rock Savaşları'nı hangi grup kazanacak?

Hepsinin cevabı çok yakında çıkacak

Rock Savaşları- Savaş Alanı'nda!